

Proleter

DEVİRİMÇİ DURUŞ

Kurtuluş Devriminde, Sosyalizmde

Aylık siyasal dergi

Temmuz 2008 Sayı: 67

Fiyatı: 1,5 YTL (KDV dahil)

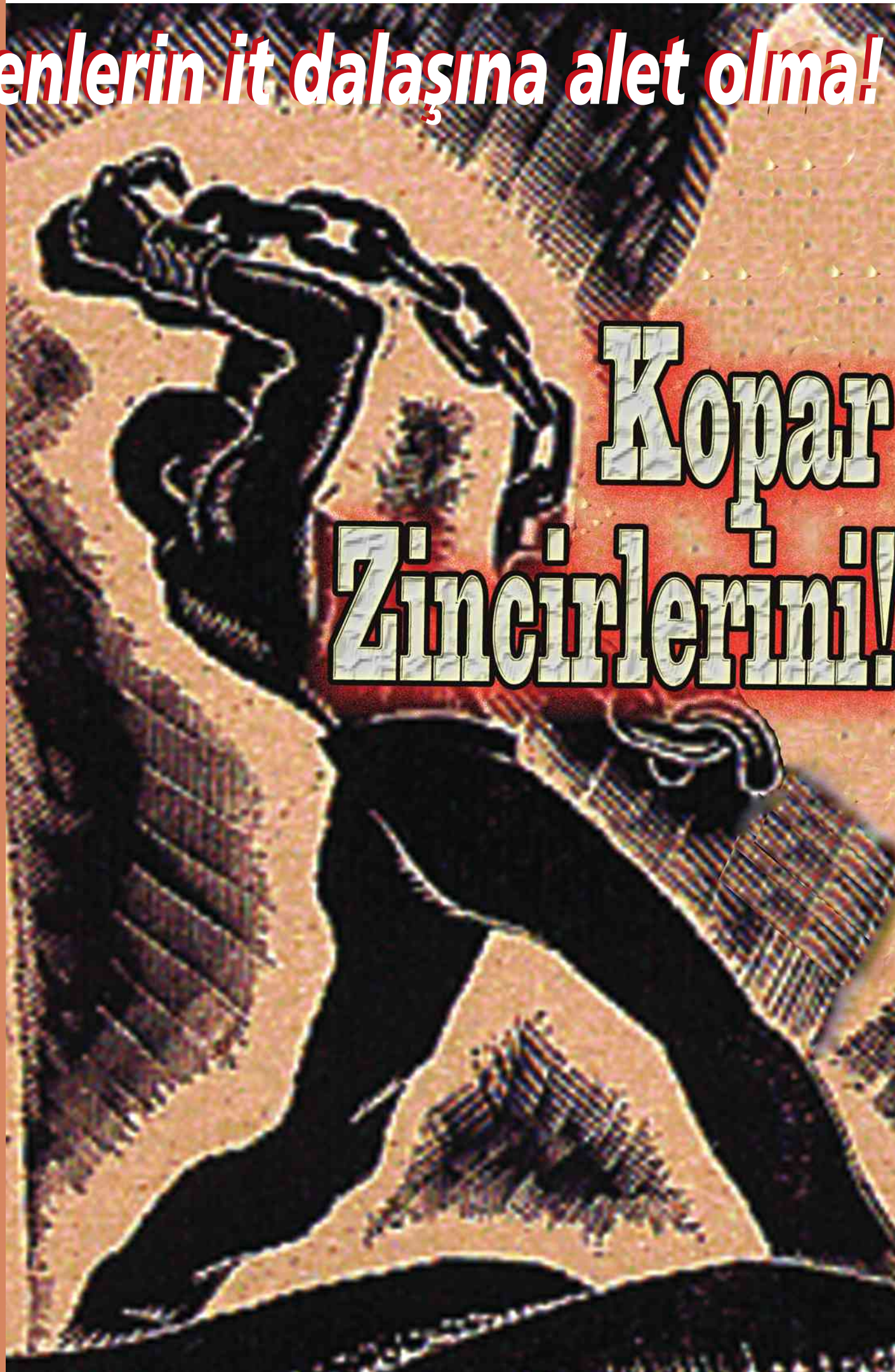
Egemenlerin it dalaşına alet olma!

AKP'nin kapatma davasından bu yana egemen klikler arasındaki it dalaşı daha da şiddetlendi. Özellikle AKP'nin arkasındaki güçler, son aylarda büyük bir atak içinde.

Temmuz ayının başında, kapatma davasını açan başsavcının mütalayı okuyacağı ve AKP'nin sözlü savunmasını yapacağı günler yaklaşırken, tüm kozlar ortaya sürülmeye başladı. CHP hakkında yolsuzluk suçlamasıyla dava açılması; Anayasa mahkemesi üyesi Osman Paksüt ile, normal prosedür işlerde Ağustos ayında Genelkurmay Başkanlığını devralacak Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ'un gizli görüşmesinin açığa çıkarılması; TSK'nın "Bilgi Destek Planı" adı altında üniversitelerden basına, her olanağı kullanarak kitleleri kendi amaçları doğrultusunda yönlendirme çalışmalarının ifşa edilmesi, son bir aydaki gelişmelerdi. Bunları Temmuz'un ilk günü "Ergenekon operasyonu" kapsamında emekli generallerin, ADD yöneticilerinin ve kimi gazetecilerin gözaltına alınması izledi.

Yaklaşık bir yıl kadar önce "askeri bir darbe hazırlığı içinde oldukları" iddiasıyla Veli Küçük'ün, emekli subay, öğretim üyesi, avukat vb. kişilerin tutuklanmasıyla başlayan "Ergenekon davası"nda son aşamaya gelindiği, iddianamenin hazırlandığı söyleniyordu. Tam böyle bir aşamada son gözaltılar, şok etkisi yarattı. İlk kez, bu kadar yüksek rütbeli subayların -emekli de olsa- gözaltına alınması (orgeneral Hurşit Tolon, Şener Eruygur) şaşkınlığı daha da artırdı. Fakat bugüne dek gözaltına alınan veya tutuklanan tüm subayların "emekli" yani "sivil" olması, "askeri darbe" iddiasının altını tam olarak dolduramıyordu. O yüzden de bu operasyonların şu anda görevde bulunan subaylara kadar uzanacağı beklentisi artmaya başladı.

Sayfa 2'de sürüyor

Egemenlerin it dalaşına alet olma KOPAR ZİNCİRLERİNİ!

Bu noktada akıllara, geçtiğimiz hafta başbakan Erdoğan'ın İlker Başbuğ ile yaptığı sürpriz görüşme geliyor. Ağustos ayında gerçekleşecek olan Yüksek Askeri Şura (YAŞ) toplantısıyla Genelkurmay Başkanı olması beklenen Başbuğ'un Genelkurmay Başkanı olabilmesi, Bakanlar Kurulu'nun imzalayıp Cumhurbaşkanının onaylayacağı kararnameye bağlı. AKP, kapatma davasının en kısa zamanda bitmesini istiyor. Bu aylarda kapatma kararının çıkması durumunda, istifasını verecek olan hükümetin kararnamele imzalamama olasılığı yüksek. Böyle bir durumda Başbuğ dahil, bugünkü kuvvet komutanlarının bir çoğu terfi edemeden emekli olmakla karşı karşıya kalacaklar. Normal prosedürdeki bu değişiklik, komuta kademesinde birçok ismi olumsuz etkileyecek. Aynı zamanda bazılarının da önünü açacak.

Böylesi kritik bir süreçte gerçekleşen Erdoğan-Başbuğ görüşmesinde, ne tür pazarlıkların döndüğü merak konusu. Geçtiğimiz yıl, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'la Erdoğan görüşmesi de birçok soru işaretini beraberinde getirmişti. AKP hükümetine "e-muhtıra" gönderip, AKP karşıtı mitingleri destekleyen Büyükanıt'ın önüne özel bir dosya konduğu, o günden sonra Büyükanıt'ın geri adım attığı iddia edilmişti. Şimdi Başbuğ-Erdoğan görüşmesinin hemen ardından bu operasyonların başlaması, görüşmenin içeriğine dair şüpheleri arttırdı. AKP, Başbuğ'un Genelkurmay Başkanlığını onaylama karşılığında bazı tavizler koparmış olabilirdi.

Siyasi arenada bu kapışma tüm şiddetiyle sürerken, ekonomik kriz ve bunun artan etkileri, burjuvaziyi fazlasıyla rahatsız ediyor. TÜSİAD patronları, geçtiğimiz hafta gerçekleştirdikleri toplantıda, bu rahatsızlıklarını yüksek sesle dilelendirdiler. Kemal Derviş'in de "konuk misafir" olarak davet edildiği toplantıda tüm konuşmacılar, "bir yol ayrımının öngününde" olduklarını "dünyada ve Türkiye'de önemli sorunların çözüm beklediği"ni söylediler. Toplantıda Mustafa Koç'un siyasi partilerin "akıl tutulması" yaşadıklarını söylemesi, Arzuhan Yalçındağ'ın "yeni bir anayasaya ihtiyaç olduğu"nu söyleyerek "anayasa konvansiyonu" kurulmasını önermesi, bugünkü tablodan duydukları rahatsızlığı ve onu hafifletme çabasını ortaya koyuyordu.

Ekonomik krizle birlikte siyasi krizin de yaşanması, burjuvaziyi azami karı konusunda endişelendiriyor, bir an evvel gerekli tedbirlerin alınmasını istiyor. TÜSİAD'ın işçi-işveren tüm kesimleri toplantıya çağırması ve toplantıda sıkça "toplumsal mutabakat", "uzlaşma" üzerine

vurgu yapmaları, bu yüzden. Krizin faturasını işçi ve emekçilere yıkabilmek ve olası kitle eylemlerini durdurabilmek, kendi içlerindeki şiddetli çatışmayı olabildiğince azaltmaktan geçiyor çünkü. Ne var ki, emperyalist güçlerin şu anki hegemonya mücadelesinin aldığı boyutlar, işbirlikçilerinin de kıyasıya çatışmasını gerektiriyor. Burjuva klikler, varolan pastadan daha fazla pay alabilmek için, birbirinin gırtlığına basıyor, kıyasıya çatışıyor. Bu çatışmayı iradi olarak durdurabilmeleri mümkün de değil.

Ancak onların kendi aralarındaki çatışma, tali ve geçicidir. Asıl çelişki, emek ile sermaye; işçi ve emekçilerle burjuvazi arasındadır. Burjuvazi, kendi içinde ne kadar tepişirse tepişsin, işçi ve emekçileri daha yoğun sömürmede birleşirler. Tıpkı Tuzla teranesindeki patronların AKP, MHP, CHP gibi farklı partileri desteklemesine karşın, azami karlarını korumak için işçileri ölümüne çalıştırmakta birleştikleri gibi. Keza, aralarındaki çelişkilerin had safhaya vardığı son aylarda bile, meclisten sömürü ve soygun yasaları birbiri ardına çıkıyor. Zamların ardı arkası kesilmiyor. Ücretler kısıp alım gücü azalırken, temel ihtiyaç maddeleri ikiye üçe katlanıyor.

Hal böyleyken işçi ve emekçileri kendi çıkar kavgalarına alet etmek istiyorlar. Biri darbe, diğeri şeriat umacısıyla korkutup, kendi tabanını genişletmeye çalışıyor. Milliyetçi ve dinci ideoloji ile kitleleri zehirlemeye, birbirine düşürmeye çabaları. Biliyorlar ki, azami karlarını elde edip çarklarını döndürebilmeleri, beyni bu gerici ideolojilerle alıklaştırmış, bölünüp parçalanmış bir halk sayesinde mümkündür. Aksi bir gelişme ise, onların sonlarını hazırlar.

Onun için işçi ve emekçiler, egemenlerin bu it dalaşına alet olmamalı, milliyetçi-dinci, kendini bağlayan her tür gerici zinciri kırıp atmalıdır. Düşmanı için değil, kendi davası için dövüşebilmesi, buradan geçmektedir. Marks'ın yüz elli yıl kadar önce söylediği gibi; "işçi sınıfının zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi yoktur. Ama kazanacağı koskoca bir dünya vardır."

Okurlara...

Merhaba,

Temmuz ayı, işçi ve emekçilere dönük şiddetli saldırılarla başladı.

Önce elektrik zammı geldi ve böylece yılbaşından bu yana, elektriğe toplam yüzde 40'ın üzerinde zam yapılmış oldu. Üstelik, elektrik zamlarının otomatiğe bağlanacağı, tıpkı petrol fiyatları gibi, elektriğin de sürekli zamlanacağı söylendi. Elektrik zammının arkasından doğalgaza zam da geliyor. Diğer taraftan, eczacılarla hükümet arasında yaşanan anlaşmazlıktan dolayı, eczacıların SSK'lılara ilaç satmayacağı, bir günlük grev yapacağı yönünde haberler yayınlanmaya başladı. Son dakikada hükümet ile eczacılar bir anlaşmaya vardıklarını açıkladılar. Ancak sosyal güvenlik sisteminde üstüste yapılan değişiklikler ve hak gaspları ile, "paran kadar sağlık-paran yoksa öl" döneminin giderek yakınlaştığının işaretleri bunlar.

Bir taraftan da ekonomik kriz ile birlikte gıda krizi giderek derinleşiyor. Gıda fiyatları artıyor, yoksul sofraları daha da yoksullaşiyor.

Burjuvazi, krizin faturasını işçi ve emekçi kitlelerin üzerine yıkmaya çalışıyor. Buna karşı yapılacak tek şey birleşik ve örgütlü bir mücadeleyi yükseltmektir.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Abonelik ücreti: 6 aylık 20 YTL
Hesap numarası: Yediveren Kökleri Yayınevi- Garanti Bankası Şişli Şubesi- 152 / 6298889
Posta Çeki Hesabı: İst. Avr/Beyoğlu/Merkez 5697488
Abonelik ücretine posta masrafı dahildir. Okurlarımız 6 aylık ücret karşılığı dekontu merkez büromuza faksladıklarında, dergimizi adreslerine göndereceğiz.

67. sayıda

- 3 TÜSİAD'ın krize çözüm arayışları
- 4 Devrimci basın susturulamaz
- 5 19 Aralık katliamına zamanaşımı
- 6 Sendikalar kanunu taslağı
- 7 "Bu yasa sendikalaşmanın önünde engeldir"
- 8 İşçi sağlığı ve iş güvenliği-II
- 9 KESK 3. genel kurulu yapıldı
- 10 Tuzla'da Limter-iş'in yasakçı tutumu ve grev tartışmaları üzerine
- 11 Tuzla'da işçi ölümlerine son
- 12 Halk sağlığı hizmeti yeniden kurulmadan Kırım Kongo hastalığı önlenemez
- 14 2 Temmuz Sivas katliamı ve "Madımak Sendromu"
- 17 İç hesaplaşmalar ve dökülen gizli belgeler
- 18 Kişisel verilerin korunması (KVKK)
- 19 "Futbol asla sadece futbol değildir"
- 20 Devrimci kurumlar arasında eylem birlikleri
- 21 Güç ve eylem birlikleri
- 22 Avrupa'da işçi-emekçi eylemleri yükseliyor
- 23 Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
- 24 Dimitrov; Yargılayan Savunma
- 25 Devrimci örgütlerde yaşanan bölünmelere yaklaşım

Haziran ayının ortalarında gerçekleşen TÜSİAD'ın Yüksek İstişare Kurulu (YİK) toplantısı, egemen sınıfların son dönemde üst üste binen ve giderek tırmanan ekonomik ve siyasi krize çözüm arayışlarından birine daha tanıklık etti.

TÜSİAD, bu toplantı öncesinde üç işçi sendikası konfederasyonu başta olmak üzere, işçi-işveren çeşitli kuruluşlara çağrılar yapmıştı. Toplantıya çağrılanlardan biri de, adı "kriz"le birlikte anılır olan Kemal Derviş'ti. Şu sırada "Birleşmiş Milletler Kalkınma Programı" Başkanlığını yapan Kemal Derviş'in "konuk konuşmacı" olarak toplantıya davet edilmesi, başta Hak-İş ve Türk-İş olmak üzere AKP yanlısı kurumları kaygılandırdı. Kemal Derviş'in yeniden siyasi yaşama

döneminde meclis geceli-gündüzlü çalıştırıldı. Arka arkaya çıkartılan yasalarla, emperyalist kuruluşlara ve tekellere daha fazla sömürü ve soygun olanağı sunuldu. En ağır IMF reçeteleri uygulandı, özelleştirmeler gerçekleşti. İşsizlik ve yoksulluk daha da arttı. Bir kez daha krizin faturası işçi ve emekçilere yıkılarak, tekeller düze çıkarıldı.

Ekonomik krizi atlatmak için çağrılan Kemal Derviş, siyasi krizin de baş aktörü olacaktı. DSP-MHP hükümetinin düşürülmesi ve erken seçime gidilmesinde, Kemal Derviş'in rolü büyüktü. DSP'de İsmail Cem, Hüsamettin Özkan gibi tanınmış isimler başta olmak üzere, birçok bakanın ve milletvekilinin istifası, Kemal Derviş'in başını çektiği yeni bir parti kurma girişiminin ürünüydü. Ecevit'in has-

Şimdi yeniden Kemal Derviş isminin geçmesi, emperyalistlerin ve egemen sınıfların hangi senaryoları hazırladığını düşündürüyor. AKP'nin yolunu düzleyen Kemal Derviş, AKP'nin kapatılma ihtimalinin güçlü olduğu bir dönemde, yeni bir parti ile yine ABD'yi rahatlatacak çözümler için mi Türkiye'de bulunuyor? Her ne kadar Kemal Derviş, TÜSİAD toplantısındaki konuşmasına "sadece ekonomi konuşacağım" diye başlamış ise de, ekonomi ile siyasetin kopmaz bağları düşünüldüğünde, boş yere gelmediği ortadadır. Kesin olan; Derviş'in 2000 krizinde olduğu gibi bugünkü ekonomik krizin faturasını da işçi-emekçilere yıkmak; bundan dolayı işçi ve emekçilerden gelecek tepkileri baştan önleme (işçi-işveren konfederasyonlarının çağrılmasının altında yatan buydu); siyasi krizi ise tekeller için olabilecek en az hasarla atlatma misyonu ile bir kez daha görevlendirilmiştir.

TÜSİAD'ın krize çözüm arayışları

atılacağı, bu toplantının ona hizmet ettiği, diğer tüm çağrıcıların ise bu oyuna figüran edilmek istendiği şeklindeki yorumlar, çağrıcı kurumların önemli bir kısmını etkiledi ve toplantıya katılmamayı tercih ettiler.

TÜSİAD YİK Toplantısı, sadece Kemal Derviş'in davet edilmesi ve yaptığı konuşma ile değil, YİK Başkanı Mustafa Koç ve TÜSİAD Başkanı Arzuhan Doğan Yalçındağ'ın konuşmalarında verdikleri mesajlarla da dikkatleri üzerinde topladı. Hem ekonomik hem siyasi krize çözüm olarak önerdikleri, önümüzdeki dönemi belirleyecek nitelikteydi.

Kemal Derviş faktörü

Kemal Derviş'in isminin Türkiye'nin böylesine kritik bir aşamasında bir kez daha gündeme gelmesi, doğallığında akıllara birçok soruyu getiriyor. Çünkü Kemal Derviş ismi, adeta krizle özdeşleşmiş durumda. Hem de sadece ekonomik değil, siyasi krizle de. Bunun için yakın tarihi hatırlamak yetiyor.

2000 krizinden önce, dönemin başbakanı Bülent Ecevit, Derviş'i Amerika'dan çağırması ve ekonomiden sorumlu Devlet Bakanı yapmıştı. O yıllar Derviş, bir "kurtarıcı" gibi karşılandı. Ve onun

talığı döneminde DSP'nin parçalanması, DSP-MHP hükümetinin de sonunu getirdi ve erken seçim kaçınılmaz oldu.

Bütün bu alt-üst oluşların arkasında ABD'nin Irak işgali hazırlığı olduğu, sonradan anlaşılacaktı. Erkene alınan 3 Kasım seçimlerinde, daha kurulu altı ay olan AKP, birinci parti olarak çıktı ve tek başına hükümet kurdu. ABD'nin Ortadoğu için ısmarladığı "ılımlı İslam" projesinin Türkiye'de AKP eliyle yaşama geçirilmesi ve "Büyük Ortadoğu Projesi"ne olabilecek en geniş desteğin sağlanması, bu sayede gerçekleşti.

Kemal Derviş'in DSP'yi parçalayıp ülkeyi erken seçime götürmesi, AKP'ye, dolayısıyla ABD'ye yaramıştı. Çünkü ABD yeni bir emperyalist savaşa girerken, Türkiye'de pürüz çıkarmayacak işbirlikçi bir parti ve hükümet istiyordu. Bu isteğini de Kemal Derviş operasyonu ile başardı. Öyle ki, Kemal Derviş, yeni bir parti kurma adına DSP'den kopardığı bakan ve milletvekillerini yüz üstü bırakarak CHP'ye geçecek, sonra da CHP'yi de bırakarak BM'ye gidecekti. ABD ve AB tekelleri, Kemal Derviş sayesinde, hem ekonomik hem siyasi olarak rahatladılar. Onu BM'de önemli bir göreve getirerek de mükafatlandılar.

Patronların mesajı

Kemal Derviş, dünyadaki krizin uzun sürmeyeceğini söyleyip, pembe tablolar çizerek herkesi yatıştırmaya çalıştı. Bununla birlikte "ölçüyü kaçırmadan" bir enflasyona yeşil ışık yakan Derviş, büyüme hızının yüzde 7'lerden aşağıya düşmemesi gerektiğini, tasarruf ve yatırıma önem verilmesini sözlerine ekledi. Böylece yüksek enflasyonlu bir döneme girildiği Derviş tarafından da tescil edilmiş oldu. Fakat ardından "Türkiye'deki durumun dünya ile çok ilgisi olmadığını" söyleyerek, üstü örtük biçimde Türkiye'deki politikacıları hedef gösterdi.

TÜSİAD patronları ise bunu çok daha açık biçimde yaptılar. Başta AKP olmak üzere düzen partilerine yüklendiler. Ekonomik krizin geldiği aşamada "partilerin beceriksizliği" yüzünden bir de siyasi krizi yaşamaya tahammülleri yoktu çünkü. Bir an evvel "konsensüs", "toplumsal uzlaşma" yapılmalıydı.

Bugüne dek soğukkanlı değerlendirmeleriyle bilinen Koç grubunun son TÜSİAD toplantısında sarf ettiği sözler, bur-

TÜSİAD toplantısında konuşma yapan Koç, Yalçındağ ve Derviş'in, altını kalınca çizdikleri tespit, "bir yol ayrımının öngününde" oldukları, "dünyada ve Türkiye'de önemli sorunların çözüm beklediği" şeklindeydi. Burjuvazinin paçasını tutuşturan ve düzen partilerini "akıl tutulması" ile suçlamalarına neden olan da bu tabloydu. Krizin yükü, uygun biçimde işçi ve emekçilere yıkılmalı ama bu, güçlü bir toplumsal muhalefete, büyük eylemlere yol açmadan yapılmalıydı. Düzen partilerin görevi de buydu.

juvazinin sıkışmasının geldiği boyutu ele verir nitelikteydi. Mustafa Koç; “ülkemizdeki birçok siyasetçinin hiçbir dönemde olmadığı kadar vahim bir ‘akıl tutulması’ yaşadığına inanıyoruz” diyordu. Bu tartışmalarla “ülkenin zaman yitirdiği, enerjinin boşa tüketildiğini” söylüyor, adeta tüm düzen partilerini fırlatıyordu.

Aynı toplantıda TUSİAD Başkanı Yalçındağ ise, “yeni bir anayasaya ihtiyaç olduğu”nu söyleyerek “anayasa konvansiyonu” kurulmasını öneriyordu. “Yapmamız gereken tüm kesimlerin özlemlerini, ihtiyaçlarını ve kaygılarını gözetecek bir biçimde toplumsal mutabakatı yeniden sağlamak” diyordu. Ve yeni anayasanın “gerçek bir toplumsal mutabakat belgesi” olmasını istiyordu.

Esasında burjuva klikler arasında çelişkiler varlığını koruyordu. Bağlı bulundukları emperyalist güçlerin hegemonya savaşı tüm şiddetiyle sürüyordu çünkü. Kimi kesimlerde daha yüksek sesle “AB yerine yönümüzü Doğu’ya çevirmeliyiz” diyenler vardı. Dolayısıyla TUSİAD’ın kendi içinde bütünlüğü sağlamış gibi davranıp tüm suçu partilerin üzerine atması, demagojiden ibaretti. Düzen partileri arasında süregelen çelişkilerin, burjuva kliklerden bağımsız olması düşünülemezdi. Fakat TUSİAD patronları, krizin faturasının işçi ve emekçilere ödetilmesinde birleşiyorlar ve düzen partilerini bu yönde zorluyorlardı.

Toplantıda konuşma yapan Koç, Yalçındağ ve Derviş’in, altını kalınca çizdikleri tespit, “bir yol ayrımının öngününde” oldukları, “dünyada ve Türkiye’de önemli sorunların çözüm beklediği” şeklindeydi. Burjuvazinin paçasını tutuşturan ve düzen partilerini “akıl tutulması” ile suçlamalarına neden olan da bu tabloydu. Krizin yükü, uygun biçimde işçi ve emekçilere yıkılmalı ama bu, güçlü bir toplumsal muhalefete, büyük eylemlere yol açmadan yapılmalıydı. Düzen partilerin görevi de buydu. TUSİAD patronları, partilere bu görevlerini hatırlatıyor, dahası onların bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışıyordu. Her yerinden dökülen 12 Eylül Anayasası ile daha fazla gidilemeyeceğinin farkında olarak “yeni bir anayasa” istiyor ve bu anayasanın tek parti ile değil, “toplumsal mutabakat” içinde yapılmasını öneriyorlardı. Bunun biçimi olarak da “anayasa konvansiyonu”nu seçmişlerdi. AKP’nin hazırladığı anayasa taslağının farklı kesimler tarafından tepkiyle karşılanmasına, “kurucu meclis” gibi önerilere karşılık, işçi-işveren ve “sivil toplum” örgütlerinin katılımıyla oluşacak bir “konvansiyon” ve onların hazırlayacağı “toplumsal mutabakat belgesi”...

Planlar böyleydi. Fakat bunların konuşulduğu gibi kolay olmayacağı da açıktı. Nitekim TUSİAD,

ŞİAD, davet ettiği tüm kesimleri bir araya toplamayı başaramadı. Ama bu devletin asıl sahipleri olduklarını başta düzen partileri olmak üzere herkese bir kez daha hatırlattılar. Tıpkı 12 Eylül öncesinde yaptıkları gibi hükümet ve muhalefet partilerine “muhtıra” niteliğinde bir uyarı yaptılar. O dönem 24 Ocak Kararlarını 12 Eylül gibi askeri faşist bir diktatörlükle yaşama geçirebilmişlerdi. Şimdi yeni ekonomik kararları yaşama geçirme arifesinde, düzen partilerinin ayaklarını denk almasını, duruma uygun çözümler üretmelerini istiyor, aksi takdirde, kendilerinin farklı çözümlere başvurabileceklerini ortaya koyuyorlardı.

Son sözü işçi ve emekçiler söyleyecek

TUSİAD patronları, krizlerine çözüm arıyorlar. Onun için Kemal Derviş’ten sendikacılara kadar her kesimden isimleri bir araya getirmeye, “toplumsal uzlaşmayı” yaratmaya çalışıyorlar.

Burjuvazi ne zaman köşeye sıkışsa, “uzlaşma”, “konsensüs”, “birlik beraberlik” nutukları daha güçlü bir şekilde yükselir. Bunu önceki yıllarda da çok duyduk. Onların dilinde “toplumsal uzlaşma” tüm toplumun, burjuvazinin azami kararı için seferber olmasından başka bir şey değil. İşçi ve emekçiler açısından ise, daha yoğun sömürü, daha fazla işsizlik ve açlık demek.

Patronlardan düzen partilerine, askerlerden bürokratlara kadar herkes konuşuyor ve her biri, gizli/açık kendi planlarını devreye sokuyor. Bunların yaşama geçip geçmemesi ise, sadece ve sadece işçi ve emekçilerin tutumuna bağlı. Son sözü onlar söyleyecek. Ya daha önceki kriz dönemlerinde olduğu gibi, birkaç kendiliğinden eylemle sınırlı tepkilerle kalınıp bu yükün altına girilecek. Ki bu durumda çok daha büyük bir yıkımla karşı karşıya kalınacak. Ya da “krizin faturası burjuvaziye!” diyerek, ona uygun bir örgütlülük ve eylem sürecini başlatacak. İşte o zaman egemenlerin tüm planları çöpe gidecek.

Bunu başarabilmek için başta işçi sınıfının öncüleri olmak üzere devrimci, demokrat tüm kesimlere büyük bir görev düşüyor. Öncesi bir yana, son olarak “Herkesin Sağlıklı Güvenli Gelecek” platformu ile yapılanlar, bir araya gelindiğinde daha nelerin başarılabilceğini ortaya koydu. İşçiden emekçiden yana olan tüm kesimler, daha fazla zaman kaybetmeden güçlerini birleştirmeli, burjuvazinin karşısına tek yumruk olarak çıkabilmelidir. Egemen sınıfların bu büyük saldırısını durdurabilecek tek güç budur.

DEVRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!

Dergimizin yazarları müdürüne verilen hapis ve para cezasını protesto etmek amacıyla dergimizin “basına ve kamuoyuna” seslendiği açıklamayı kısaltarak yayınlıyoruz.

Basına ve Kamuoyuna

Faşist diktatörlüğün son dönemde devrimci ve sosyalist basın üzerindeki saldırıları had safhaya vardı. Son iki ay içinde Yürüyüş, Halk Gerçeği, Devrimci Demokrasi, Kızılbayrak, Mücadele Birliği dergileri “örgüt propagandası”, “bölücülük” vb. gerekçelerle kapatma cezalarına çarptırıldı. Cezaevlerinde hala tutsak devrimci basın çalışanları bulunmakta. (...) Gerçekleri kitlelere anlatan başta devrimci basın olmak üzere her türlü muhalif odağı susturmak devletin vazgeçilmez görevleri arasında. Gün geçtikçe gerçekleri yaşamlarından gören işçiler ve emekçiler, doğruyu ve gerçeği yalnızca devrimci ve sosyalist odaklardan öğrenebilmekte. Yani ceza, devrimci ve sosyalist basından ziyade, işçilere ve emekçilere verilmekte.

Dergimiz Proleter Devrimci Duruş da bu saldırılarla ve cezalarla karşı karşıya. Yazarları Müdürümüz Ersin Hamurcu; internetteki forum siteleri adlı yazıda “örgüt talimatı yayınlamak” suçlamasıyla 20 ay hapis cezasının yanı sıra para cezasına çarptırılırken; Nisan 2008 tarihli 64. sayımızdaki Newroz ve Gazi Katliamı’yla ilgili haberlerde “suçu ve suçluyu övmek” gerekçesiyle hakkında yeni bir dava açıldı.

Ayrıca devletin kendi hukukunu tanımaz davranışları bununla da sınırlı kalmamış, yazarları müdürümüz Mart 2006 tarihinde Gülsuyu’nda yapılan bir eylem gerekçe gösterilerek Kartal Savcılığı’na çağırılmıştır. Savcı dergiyile ilgili sorular soracağına, derginin örgüt bağlantısını aramak ve eyleme katılan kişilerden bazılarını tanıyıp tanımadığı konusunda araştırma yapmaya girişmiştir. Hukuken bilinen bir gerçek var ki, yazı işleri müdürleri ancak dergiyile ilgili bir gerekçe varsa savcı tarafından çağırılabilir, başka bir gerekçeyle değil. Yapılan bu hukuksuzluğu kınıyor ve kamuoyuyla paylaşmayı bir görev biliyoruz.

Dergimizi çıkartmaya başladığımız andan itibaren yazı işleri müdürlerimiz hapis cezalarına çarptırılıp tutuklanırken, on milyarlarca liralık para cezalarına çarptırıldılar. Dergimiz aylara varan kapatmalarla karşı karşıya kaldı, ama biz kitlelere gerçekleri anlatmaktan vazgeçmedik. Hiçbir baskı ve zor, hukuksuz uygulama bize geri adım attırmadı. Biz doğru bildiğimiz yolda, işçilerin ve emekçilerin yanında devrimci yayın faaliyetimizi sürdürüyoruz, sürdüreceğiz. Devrimci ve sosyalist basın üzerindeki saldırı ve cezaları bir kez daha şiddetle kınıyor, kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

Baskılar Bizi Yıldıramaz!

Devrimci Basın Susturulamaz!

19 Aralık katliamına zamanaşımı

Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen 19 Aralık Bayrampaşa Katliamı davası zamanaşımı gerekçe gösterilerek kapatıldı. 19 Aralık 2000'de 20 cezaevine aynı anda gerçekleştirilen ve adına "Hayata Dönüş" adı verilen operasyonlarda 28 devrimci ve 2 asker ölmüş, onlarca tutsak da ağır şekilde yaralanmıştı.

Bayrampaşa Katliamı davasının görüldüğü Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi'nde katliam yapmaktan yargılanan 1615 görevli hakkındaki dava düşürüldü. Bayrampaşa Cezaevi'ne yapılan saldırıda, atılan kimyasal bombalar sonucunda koğuşlarda yangın çıkmış, 12 devrimci tutsak yaşamını yitirmiş, onlarca tutsak sakat kalmıştı. Katliamın adını "Hayata Dönüş" olarak koymuşlardı. Ve bu katliamın bilançosu, devletin devrimcilere olan kin ve nefretini çarpıcı biçimde gözler önüne seriyordu. Yıllardır süren mah-

kemenin 'zamanaşımı' bahanesiyle düşürülmesi ise, bu sınıfsal kinin bir başka kanıtıydı. Katliam bu kadar açık bir biçimde gözler önünde olunca, devlet, katliamın sorumlularını aklamayı başaramadı. Bu durumda 'zamanaşımı' bahanesi devreye girdi ve mahkeme düşürüldü.

Malatya Cezaevi Katliamı davasında ise, devlet bir adım daha ileri gitti; katliamın sorumluları yargılanmazken, katliamda yaralanan ve ölen devrimci tutsaklara hapis ve para cezaları verildi. Bayrampaşa'da jandarmanın yargılandığı davada zamanaşımı uygulanırken, Malatya'da tutsakların yargılandığı mahkemede, zamanaşımı süresinin dolmasına üç ay kala dava apartopar sonuçlandırıldı ve tutsaklara cezalar yağdırıldı. Tutsakların "devletin malına zarar verdiğini" ve "etkin direniş gösterdiğini" gerekçe göstererek 54 tutsağa 3'er yıl hapis ve 141'er YTL para cezası verildi. Mahkeme ayrıca, yargılama giderlerinin de tutuklu ve hükümlülerden alınmasını kararlaştırdı. Mahkemenin ceza verdiği kişiler arasında, katliam sonrasında ÖO eyleminde şehit düşen beş tutsak da bulunuyor.

Tutsaklara "devletin malına zarar vermekten" dava açan devlet, cezaevlerinin duvarlarını yıkan, çatılarını delen, içeriye kimyasal bombalar atarak yangın çıkartan, katliamların gerçekleştirildiği cezaevlerini neredeyse bir daha kullanılamayacak kadar tahrip edip yıkan jandarmaları bir kere daha ödüllendirmiş oldu. "Onlarca kişinin ölmesini göze almıştık" diyerek bombaları, vinçleri, dişine kadar silahlı askerleriyle katliamı gerçekleştiren devlet aklanırken, bu pervasız saldırıya karşı sadece barikatları ve bedenleriyle karşıkoyn devrimci tutsaklar, "etkin direniş gösterdikleri" için cezalar aldılar.

Mahkemelerin bu biçimde sonuçlanmasının arkasından, TAYAD bir açıklama yaparak protesto etti. TAYAD'lılar, açıklama sırasında "Katliamcılar Yargı-lansın!", "Diri diri yakan kimyasal bomba açıklansın!" yazılı pankartlar açtılar.

Çağdaş Hukukçular Derneği de zamanaşımı kararını veren Eyüp 3. Asliye Ceza Mahkemesi Başkanı hakkında suç duyurusunda bulunarak "katliamda zamanaşımı olmaz. Sorumlular yargılanmalı ve cezalandırılmalıdır" açıklamasını yaptılar.

Gözaltılar ve Tutuklamalar Sürüyor

Geçtiğimiz ay içinde, devrimci kurumlar üzerindeki baskın ve operasyonlar devam etti.

2 ve 11 Haziran'da DHP üyelerinin evlerine Adana ve Konya'da baskın düzenleyen polis 36 kişiyi gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan 9'u tutuklanarak Adana Kürkçüler ve Konya E Tipi cezaevine konuldu. Baskınlara gerekçe olarak, 1 Mayıs mitinglerinde "yasadışı örgütün sloganının atılması" gösterildi. DHP üyelerine birkaç gün sonra da Malatya ve Dersim'de gözaltılar yapıldı.

23 Haziran'da Ankara'da ESP ve SGD üyelerinin evlerine baskın düzenlendi. Baskınlar sonucunda gözaltına alınan 9 kişiden 7'si tutuklanarak cezaevine konuldu.

Askere gitmediği için daha önce tutuklanan Mehmet Bal, 8 Haziran'da gözaltına alındıktan sonra işkence gördü ve Hasdal Askeri Cezaevi'ne konuldu. Buradan da Adana Askeri Cezaevi'ne götürülen Bal, mahkemede tahliye edildi. Bal, daha sonra İHD'de yaptığı açıklamada, gözaltında ve cezaevinde gördüğü işkenceleri anlattı.

Dersim'de "Koruculuğa Hayır" bildirilerini dağıtan bir HÖC üyesi ve bir Partizan okuru gözaltına alındılar. Yine daha önce Avcılar'da polisin tekme atması sonucu meydana gelen ölümün mahkemesinde gizlilik kararı verilerek, kamuoyundan olayın gelişimi gizlenmeye çalışıldı.

DİHA muhabiri Rüştü Demirkaya "örgüte yardım ve yataklık" suçlamasıyla 6 yıl 3 ay hapis cezasına çarptırıldı. Bu hapis cezasına gerekçe ise bir itirafçının verdiği ifadeler oldu.

Adana ve Van'da Eğitim-Sen, SES sendikalarına yapılan baskınlarda 17 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanların çoğunluğunu ise öğrenciler oluşturuyor.

Kırklareli'nde mültecilerin kaldığı kampa baskın düzenleyen polis, mültecilere saldırdı ve çok sayıda mülteci yaralandı. Kötü yaşam koşullarından şikayet ederek eyleme geçen mültecilerin bir kez daha hangi koşullarda yaşadığı gözler önüne serildi. Festus Okey başta olmak üzere gözaltına aldığı yabancılara vahşi işkenceler uygulayan devletin, bu saldırısı da işin artık kitlesel katliam provalarına kadar vardırıldığını gösteriyor.

Son bir ayda artan tutuklama ve gözaltılar, devletin başta 1 Mayıs olmak üzere yapılan eylemlerin hincını almaya çalıştığını gösteriyor. Ne bu baskılar, ne de gözaltı ve tutuklamalar bizleri yıldıramaz.

'84 Ölüm Orucu'nun yıldönümünde, "Mehmet Fatih Öktülmüş ve Tüm Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür!" yazılı Proleter Devrimci Duruş imzalı afişler, merkezi yerlere ve emekçi semtlere yapıştırıldı. Ayrıca, Fatih'in farklı alanlardan gelen yoldaşları, Fatih'in mezarını ziyaret etti ve anmalar gerçekleştirdi.

Sendikalar kanunu taslağı AYNI TAS, AYNİ HAMAM

AKP hükümeti 2821 Sendikalar Kanunu ve 2822 Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nda değişiklik yapılması yönünde yeni bir kanun taslağı hazırladı. Taslak önümüzdeki günlerde parlamentoya gelecek.

Kanun taslağı parlamentoya gelmeden önce sendika konfederasyonlarıyla görüşme yapıldı. Sendikalarla ortak hazırlanacağı görüntüsü verilme çalışıldı. Yapılması düşünülen değişikliklerin kimi maddeleri basına sızdırıldı. Basına sızdırılan kısma bakıldığında, sendikal hak ve özgürlükler genişliyormuş, örgütlenmenin önündeki engeller kalkıyormuş gibi bir izlenim verildi.

Bu durum, reformist akımları, işbirlikçi sendikacıları beklentiye sokmuştu. Ama biz biliyoruz ki, bu aldatmadan, gözboyamadan başka bir şey değildi. Burjuvazi, bir saldırı başlatmayı hedeflediğinde, onun hazırlık aşamasında “olumlu bir reform olacağını” “toplumun yararına bir yasa yaptıklarını” günlerce önceden propaganda yapar, bu yönde basına bazı bilgiler sızdırır. Nasıl ki GSS tasarısında, “artık hastanelerde kuyruk olmayacak”, “herkes sağlık hizmetinden yararlanacak”, “SSK’lar kara delik olmaktan çıkacak”, vb şeklinde ucuz yalanlara başvurdularsa; istihdam pake-tinde “işsizlik azalacak” demagojisini yaptılarsa, sendikalar kanununda da “grev hakkı genişliyor, noter şartı kalkıyor” şeklinde yasanın özgürlükten yana olduğunu, örgütlenmenin önünü açtığını, vb. yalanını uyduracaklar.

Oysa taslağın bütünü ortaya çıktığında görüldü ki, 12 Eylül faşist yasasından bir değişiklik söz konusu değil, hatta örgütlenmenin önündeki engeller daha da sıkılaştırılmış. Öyle ki işbirlikçi

Bu yasa taslağı ile DİSK’e bir gözdağı verilmek isteniyor. DİSK, ESK bileşeni değil, tekrar ESK’ya çekilmek isteniyor. İkincisi DİSK iki yıldır 1 Mayıs’ta Taksim tavrıyla dikkatleri üzerine çekmiş durumda. Burjuvazi işçi sınıfını denetimde tutmak, kendi ideolojisini onlara taşımak için işbirlikçi sendikacılar yaratır. Şimdi de bu yasa ile yapılmak istenen, kendilerine biat eden sendikalar oluşturmaktır.

sendika ağalarının onayını bile alamayacak durumda. Taslağa mantalitesini veren, patronları korumak, işçi emekçilerin örgütlenmesine engeller ve cezalar getirmek. Mesela 2821 sayılı yasanın 44. maddesinde yapılan değişiklikte, maddeye eklenen yeni bir fıkra ile sendika ve konfederasyonların “iş sağlığı ve güvenliği konularındaki eğitim faaliyetlerini, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ilgili ve bağlı kuruluşları ile işbirliği içinde yürütür” deniyor. İşçi sağlığı değil, iş sağlığı! İş cinayetlerinde onlarca işçi yaşamını yitirirken iş sağlığı için sendikalarla işbirliği isteniyor!

Sendikal örgütlenme önündeki engeller duruyor

Yürürlükteki yasa; örgütlenmenin önünde işkolu barajı, işyeri barajı, noter şartı, mahkemeler, arabulucu aşaması vb bir dolu engeller koymuştu. Bir işyerinde örgütlenmek için çoğunluğu bulmak gerekiyor. Bu aşamaya patron öğrenmeden gelinmeli, çünkü öğrendiğinde, işten çıkarılma ile karşı karşıya kalınıyor. Çoğunluğu elde ettikten sonra da sendikaya üye olmak için noter şartı gerekiyor. Bütün bunları geçtiğimizde, patronların itiraz süreci başlıyor. Mahkeme 3-4 yıl sürüyor. Bu süre içinde patronlar da boş durmuyor. İşçi çıkartmaya, sendikadan istifa etmeye zorluyorlar. İşçilerin yetkiyi almasıyla da iş bitmiyor. İşten atılıyorlar, ona karşı direndiklerinde karşılarında devletin polisini buluyorlar.

Yeni kanun taslağı noter şartının dışında hiç birine dokunmuyor. Yine işyeri barajı örgütlenmenin önünde olduğu gibi duruyor. Yüzde 10’luk işkolu barajı kaldırılıp daha ağırlaştırılmış baraj getiriliyor. Yüzde 10 işkolu barajı yerine Ekonomik Sosyal Konsey (ESK)’nın bileşeni olan konfederasyonlara bağlı sendikalar TİS yapma yetkisine sahip deniyor. Bu madde bırakalım herhangi bir sendikayı, DİSK’e bağlı bir sendikanın bile, örgütlenme hakkını daha baştan kapatıyor. Yine yetki süresinin uzunluğu 3-4 yıla yayılması ciddi bir engel olarak durmaktadır. Sendikal örgütlenmenin önünde engel oluşturan taşeron sistemine herhangi bir kısıtlama, kaldırma veya taşeron işçilerin örgütlenmesini kolaylaştıracak bir hüküm yoktur.

Sendikaya üye olmak, sendikal faaliyet yür-

rütmek, işçilerin kararlı mücadelesi sonucu anayasal bir hak olarak tanınmıştır. Yürürlükteki yasada ve yeni yasa tasarısının 25. Maddesinde “sendikaya üyeliği veya sendikal faaliyetlerden dolayı iş sözleşmesi

fes edilemez” deniyor. “Sendika üyeliği veya sendikal faaliyetlerden dolayı iş sözleşmesinin feshi halinde ise, iş kanununun 18, 19, 20 ve 21. maddede hükümleri uygulanır. Ancak, iş kanunun 21. maddesinin birinci fıkrası uyarınca ödenecek tazminat işçinin bir yıllık ücretinden az olamaz” deniyor. Yürürlükteki yasada da benzer hükümler var. Ancak patronlar bu yasaları takmıyor. Zaten caydırıcı bir hükmü olmayan (çünkü çok hafif) bu cezalar, patronlar için işletmiyor. Dolayısıyla sendikaya üye olmak işten atılmak anlamına geliyor. Şu anda sendikal faaliyetten dolayı işten atılan, fabrika önünde direnişte olan binlerce işçi bulunmaktadır.

Grev ve TİS önündeki engeller artıyor

Örgütlenme özgürlüğü, TİS ve grev hakkından bağımsız değildir. Birkaç iş kolunda grev yasağının kaldırılmasını “grev hakkı genişliyor” şeklinde sunmak, işçi emekçilerle dalga geçmektir. Bir taraftan bir-iki iş kolunda grev yasağını kaldıracaksın, ama diğer tarafta grev silahını boşa çıkaran patronlara tanınan lokavt hakkına hiç dokunmayacaksın. “Milli güvenlik, sağlığı tehdit” adı altında hem de hiç güvenlikle, sağlıkla alakası olmayan sektörlerin grevini erteleme hükmünü aynen koruyacaksın. Grev erteleme adıyla, grev yasağıdır. Bakanlar Kurulu’nun grev ertelemesine paralel olarak faşist Yüksek Hakemler Kurulu varlığını koruyor.

Yürürlükteki yasaya göre grev kararının alınmasıyla uygulanması arasında iki ay beklenmesi gerekiyor. Bu madde de yeni taslakta aynen duruyor. Bu iki aylık süre zarfında patronlar tüm önlemini almış olacak, grevin etki gücü düşecektir. Grev, işçi sınıfı mücadelesinde en önemli silahlardan biridir. Bu silahın kullanım zamanını işçiler kendileri belirlemeli ve patronlara bildirmeden devreye sokmalıdırlar ki, vurucu olsun. Fakat gerek yürürlükteki yasa, gerekse yeni taslakta grev silahını boşa çıkarmak, etkisiztirmek için bir dolu yasal hükümler bulunmaktadır. Taslak; genel grev, dayanışma grevi, hak grevlerinden bahsetmediği gibi, TİS önüne getirdiği yeni baraj sistemiyle, grev hakkını iyice daraltmaktadır.

Yine yıllarca süren yetki uyuşmazlıklarına çö-

züm getirilmemiştir. Oysa yetkinin hangi sendikada olacağına işçiler yıllarca mahkemelerde gidip geleceklerine, referandumla kendileri karar vermeli.

Taslak 2822 sayılı yasanın 12. maddesini yeniden düzenliyor. Yapılan değişiklikle; bir iş kolunda toplu iş sözleşmesi yapmaya yetkili sendikanın işkolunda çalışanların yüzde 10'unu örgütlenme yerine, ülke çapında faaliyet gösteren, birden çok işyerinde örgütlenmiş bulunan ESK'nın bileşeni olması, ya da 80 bin üyesi olan bir konfederasyona üye olmasıyla ancak TİS'i imzalama yetkisi tanınıyor. Bu işçilerin sendika seçme özgürlüğünü engellemektir. Aynı zamanda konfederasyonlar içinde işbirlikçi merkezlerle karşı gelen muhalefetlere de bir gözdağıdır. Gelişen devrimci demokrat muhalefete "sınırı aşmayın, sizi konfederasyondan atarız, herhangi bir resmiyetiniz olmaz" denilmektedir.

Elbette bu yasa sadece Türk-iş içindeki muhalefeti ilgilendirmiyor. Esasen DİSK'e bir gözdağı verilmek isteniyor. DİSK, ESK bileşeni değil, tekrar ESK'ya çekilmek isteniyor. İkincisi DİSK iki yıldır 1 Mayıs'ta Taksim tavrıyla dikkatleri üzerine çekmiş durumda. Burjuvazi işçi sınıfını denetimde tutmak, kendi ideolojisini onlara taşımak için işbirlikçi sendikacılar yaratır. Şimdi de bu yasa ile yapılmak istenen, kendilerine biat eden sendikalar oluşturmaktır.

Özgürlükçü diye sunulan taslak; hala bilgi, belge eksikliğine dayalı - tamamlanma süresi dahi tanınmadan- sendika kapatmayı getiriyor. Yine grev alanında, grev pankartı dışında afiş, pankart asmak yasak. Asanlara hapis ve para cezası isteniyor. Cezalar bununla sınırlı değil. Elbette burada asıl olarak devrimci işçiler hedefleniyor. Yine taslakta bir yıl hapis cezası kesinleşenler, sendika yönetimine giremez maddesi bulunuyor. Bu madde de devrimci işçilerin sendika yönetimine gelmeleri önündeki engellere, bir yenisini daha eklemek anlamına geliyor.

İLO her derde deva mıdır?

DİSK ve Türk-iş taslağı onaylamadıklarını belirttiler. İşbirlikçi konfederasyon merkezleri önce AKP hükümeti ile çeşitli müzakereler sürdürdüler. DİSK kendi önerilerini metinleştirerek hükümete sundu. Çıkan sonuca DİSK de, Türk-iş de çeşitli biçimlerde karşı çıktılar. Ama karşı çıkış noktaları "taslak İLO standartlarına uygun değil" şeklinde. Özellikle DİSK'in karşı çıkış noktası, İLO (Uluslararası Çalışma Örgütü) sözleşmesi ve Avrupa Sosyal Şartı oldu. Bir de para cezalarının ve hapis cezalarının kaldırılması değil, azaltılması, hapis cezasının para cezasına çevrilmesi...

İLO'nun bir hükmü, bir yaptırım gücü yok. İLO ve Avrupa sözleşmesi de örgütlenmeye özgürlük getiriyor. DİSK, İLO ve Avrupa sözleşmesini kıstas alacağına, onlardan medet umacağına, 15-16 Haziran'ı hatırlamalıdır. Özgürlük alanları 15-16 Haziran gibi militan eylemlerle açılır.

İşçi sınıfı, sendika ağalarının İLO, Avrupa sözleşmesi söylemlerine aldanmaması, 15-16 Haziran ruhunu kuşanarak hak ve özgürlükler mücadelesini yükseltmelidir.

“Bu yasa, sendikalaşmanın önüne konan bir engeldir.”

2821 sayılı Sendikalar Kanunu 2822 sayılı TİS, Grev ve Lokavt Kanunu hakkında değişiklik öngören AKP hükümetinin hazırladığı taslak hakkında DİSK Genel-iş Anadolu Yakası Bölge Başkanı Veysel Demir ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: AKP hükümeti sendikalar kanununda bir değişiklik yapıyor. Kanun taslağı çıkardı. Nasıl buluyorsunuz?

V. Demir: Bu taslak, sendikalarla varılan anlaşmanın ötesinde kendi kafalarına göre sunulan bir taslak olmuştur. Son haliyle İLO'nun normlarına uzaktır. Biz İLO'nun standartlarına uygun bir yasa çıkmasını istiyoruz. Kendi kafalarına göre belli barajlar koyuyorlar. Yüzde 10 işkolu barajını kaldırıp, TİS hakkını ancak ESK bileşeni olan konfederasyonlara bağlı sendikalar imzalayabilir deniyor. Bu sendikalaşmanın önüne konan engeldir. İşçiler, emekçiler istediği sendikayı seçemeyeceklerdir. İşçilerin üyelik kurumuna kuşku uyandıracak şartlar getiriyor. Denetleniyor.

Hazırlık aşamasında kimi maddeleri basında yer aldı. Olumlu gösterildi. Olumlu bir değişiklik var mı?

Yok, yok, hiçbir şey yok. Örneğin herkese sendika kurma hakkı şeklinde bir madde yok. Belge, bilgi eksikliğinden dolayı sendikayı kapatmayı öngören bir taslak. Yasakçı zihniyet burada da karşımıza çıkıyor. İşçinin işsiz kalması halinde bir yıl içinde sendika üyeliği düşer deniyor. İşçinin iradesine direk müdahale. Bu kabul edilir bir şey değil. Sendikaların iç işleyişine müdahale eden, TİS hakkında kısıtlamalar getiren, engelleyen, grev yasaklarını savunan, genel grev, hak grevi, dayanışma greviden bahsetmeyen bir taslak, özgürlükçü değil, yasaklarla doludur.

Grev silahını boşa çıkarmak için patronlara lokavt hakkı tanınıyor. Yeni taslakta lokavata dönük bir şey var mı?

Bir değişiklik yok. Aynen korunuyor. Onun için kısacası ölümü gösterip, bizi sıtmaya razı etmeye çalışıyorlar.

Taslakta önemli bir madde daha var. DİSK açıklamasında bu maddeye hiç değinmedi. ESK bileşeni konfederasyonlara bağlı olan sendikalar TİS yetkisi alabilir. Bu madde DİSK'i de dışlamak değil mi?

Sadece DİSK'e dönük değil. Bağımsız sendikaların oluşumunu engelleyen bir anlayış. Hele DİSK'in önünü tamamen engellemeye dönük. Ama şunu da söyleyeyim. Bu tasarı DİSK'in onayı olmadan kolay kolay çıkmaz. DİSK'in açıklamasında da bu taslak İLO normlarına, Avrupa Sosyal Şartına ve sendikal örgütlülük gerçeklerini karşılamamaktadır deniyor. Dolayısıyla DİSK'in bu taslağa onayı olmaz.

Taslak İLO normlarına uygun olsaydı, kabul eder miydiniz? İLO'nun bir yaptırım gücü de yok.

Kabul ederdik. AB'ye girecekler. AB'ye girerken İLO'nun yakında AB'de toplantıları olacak. 45 ülke sicili bozuk olarak gözüktüyor. Türkiye de bu sicili bozuk ülkelerin içinde. İLO bunu 24'e düşürmeye çalışıyor. Türkiye de bu 24'ün içine girmemek için göstermelik taslaklar hazırlıyor. İLO'ya çalışma hayatını iyileştiriyoruz görüntüsü vermeye çalışıyorlar. Avrupa'ya İLO'ya şirin gözükmek. Oysa durum öyle değil.

Teşekkür ederiz. Biz biliyoruz ki, işçi emekçiler lehine bir düzenleme ancak işçilerin örgütlü militan eylemleriyle gerçekleşir. Bunun dışındaki düzenlemeler işçi emekçilere saldırı yasalarıdır. Bu saldırıları geri püskürtmek de ancak işçi emekçilerin örgütlü birleşik militan mücadelesiyle olur.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Tarihsel Gelişimi II

gelerek bilimin gündemine daha fazla girmeye başladı. Özellikle de tıp bilimi artık bu alana da eğilmeye başladı. Ağır çalışma koşulları iş kazaları ve meslek hastalıklarında patlamaya yol açtı. İşçiler, çalışma koşullarının düzeltilmesi için sermayeyi zorlayan kitlesel ve militan mücadelelere giriştiler. İşçi sağlığı sadece bilimin değil, bütün toplumun gündemine taşındı.

Bütün bu gelişmeler nedeniyle işçi sağlığı ve iş güvenliği çalışmalarının sistemli bir hale gelmesi asıl olarak burjuva devrimleri sonrasında olmuştur. Bu dönemdeki işçi sağlığı iş güvenliği alanındaki gelişmeleri bir sonraki bölümde inceleyeceğiz. Ancak işçi sağlığı konusundaki çalışmalar çok daha eski tarihlere dayanır.

İlkel komünal toplum ve

köleci toplumlarda işçi sağlığı

İşçi sağlığı dediğimizde, dar anlamıyla, yaptığı işin işçinin sağlığı üzerine etkileri ve bundan korunmanın yolları anlaşılır. Bu anlamda baktığımızda, sorunu ilk insana kadar götürebiliriz. Engels, insanı hayvanlar aleminden ayıran şeyin, insanın kendi eliyle yaptığı iş aletlerinin yardımıyla gösterdiği toplumsal çalışma etkinliği olduğunu söyler. İnsanı hayvandan ayıran ve insanlaştıran iş aleti yapabilmesi ve emeği olmuştur. Yani insan insan olduğundan beri, iş aletleri kullanarak iş yaptığına göre, bu işin ve aletlerin, sağlığı üzerine etkileri de bu andan itibaren başlamıştır. Çalışanın yaptığı işten etkilenmesi anlamında aldığımızda işçi sağlığı sorunu ilk insanla başlamıştır diyebiliriz.

İlkel komünal toplumlarda, insanlar avcılık ve toplayıcılıktan tarımsal üretim ve hayvanların evcilleştirilmesine geçmişlerdir. Bu üretim faaliyetleri sırasında çeşitli iş kazaları ve yaptıkları işe bağlı çeşitli hastalıklar geçirmiş olmalı. Ancak, üretimin doğal yapısı, sınırlı çeşitliliği ve sadece komün üyelerinin ihtiyacı kadar üretmeleri nedeniyle iş yükünün hafif olması ve en önemlisi de kişilerin fiziksel gücü ve yeteneğine göre bir iş bölümü yapılması nedeniyle bu sağlık sorunlarının minimum düzeyde kaldığı tahmin edilebilir.

İşçi sağlığı sorunu asıl olarak sınıflı toplumların ilki olan köleci toplumlarda ortaya çıkmıştır. Çünkü, kömür, kurşun vb. büyük madenlerde, geniş tarlalarda, devasa sulama tesislerinde, piramit ve Çin Seddi gibi devasa yapıtlarda binlerce köle ölümüne çalıştırılmıştır. Böylesine devasa üretim faaliyeti içinde binlerce kölenin ölümüne neden olan kötü beslenme, aşırı çalışma, kurşun gibi kimyasal maddelere maruz kalma gibi konular bilim adamlarının dikkatini çekmiş ve işçi sağlığı alanında ilk çalışmalar bu ortamlarda yapılmıştır.

Çalışmalar daha önce de söylediğimiz gibi, bugünkü sistemli bilimsel yapısından çok geri olsa da milattan yüzlerce yıl önce bile işçi sağlığı ve iş gü-

venliği konusunda bilim adamlarının çalışmalar yapması son derece önemlidir. Şimdi, bu gelişmelere geçebiliriz:

Bugünkü anlamda işçi sağlığı ve iş güvenliği olarak tanımlanabilecek çalışmalar ilk olarak köleci toplumlardan eski Roma'da yapılmıştır. Bu dönemde birçok bilim adamı, çalışanların sağlığına ve güvenliğine yönelik bugün bile geçerli sayılan öneri ve savlar ileri sürmüşlerdir. Bunlardan biri de Yunanlı düşünür Herodot'tur. Bu dönemde bilim henüz dallara ayrılmış ve sistemli hale gelmemiştir. Bu yüzden bu dönemin bilim adamları genel bir özellik olarak, fizik, kimya, biyoloji, matematik, felsefe, tarih gibi bilim dallarının hepsiyle ilgilenmişlerdir. Bu yüzden de tarihçi-felsefeci olarak bilinen Herodot'un işçi sağlığı konusunda çalışma yapması şaşırtıcı değildir. Herodot, bugün için çok basit gibi görünen, ancak o dönemde önemli bir saptamada bulunarak, işçilerin verimli olabilmeleri için yüksek enerjili besinlerle beslenmeleri gerektiğini ileri sürmüştür.

Hipokrat, M.Ö. 370'te, yüzyıllar önce, ilk kez kurşunun zararlı etkilerinden bahsetmiştir. Kurşun yumuşak bir metal olduğu için, o dönemde yoğun olarak kullanılmış ve kurşun madenlerinde binlerce köle çalıştırılmıştır. Hipokrat bununla da kalmamış, kurşun koliği denilen kurşun zehirlenmesini bile tanımlamıştır. Halsizlik, kabızlık, felçler ve görme bozuklukları gibi belirtilerle kurşunun ilişkisini kurmuştur. Böylece, Hipokrat, çalışanın sağlığı ile yapılan iş arasında ilk defa ilişki kurarak, işçi sağlığı alanında önemli bir ilk adım atılmasını sağlamıştır. Bunun ne kadar önemli bir buluş olduğunu anlamak için 21. yüzyılda dünyanın önemli metropollerinden olduğu söylenen İstanbul'un göbeğinde kaç fabrikada kaç işçinin kurşun soluyarak zehirlendiğine bakmak yeterli olur sanırım.

Roma İmparatorluğu döneminde sadece kurşun değil, bir çok zehirli madde konusunda araştırmalar yapılmıştır.

M.Ö. 200 yıllarında Hipokrates'in çalışmalarını daha da geliştiren Nicander, kurşun koliği ve kurşun anemisini incelemiş ve bunların özelliklerini tanımlamıştır. Hele kurşunun anemi (kansızlık) yaptığının daha bu dönemde tespit edilmesi büyük bir deha örneğidir. Çünkü, kanın bilimsel olarak tanımlanması bu dönemden yüz yıllar sonra olmuştur. Juvenal ise, özellikle demircilerde görülen göz yakınmaları ve göz hastalıklarının yapılan işten kaynaklandığını ve sürekli ayakta çalışanlarda varislerin oluşabileceğini tespit etmiştir.

Bu dönemde yapılan çalışmalar sağlık ve güvenlik sorunlarının saptanması ile sınırlı kalmamış, bilim adamları korunma yöntemleri de geliştirip önermişlerdir. Bazıları bugün için hafif bir gülümseme ile karşılanacak yöntemler olsa da işçi sağlığı alanında yapılan değerli çalışmalar olarak tarihe yazılmıştır. Örneğin, M.S. 23-79 yılları arasında

İşçi sağlığı ve iş güvenliği alanındaki gelişmelerin izini tarih sayfalarında sürmeye başladığınızda, yazılı belgeler sizi, milattan yüzyıllar öncesine kadar götürür. Ancak bulduğunuz belge ve bulgular, işçi sağlığı konusunun bugün geldiği düzeyle karşılaştırılamayacak basit bulgular olabilmektedir. Ama kendi dönemi içinde son derece önemli buluşlar olduğunu da akıldan çıkarmamak gerekir. Bu bulgular, bilim adamlarının gözlemleri olabileceği gibi bizzat hastalık etkeninin bulunması da olabilmektedir. Bazen de sadece bir bakış açısı, bir anlayıştır bulacağınız. Örneğin, iş ile sağlık arasında ilişki kurulabilmesi için bile yüzyıllar geçmesi gerekmiştir. Bilim de henüz gelişme aşamasında olduğundan, bu gözlem ve bulgular yüz yıllar boyunca tek tek birer olgu olarak kalmışlardır. Sistemli hale gelmesi ve bir çok bilim alanıyla bağlantılarının kurulması ve sonunda da bilimsel bir disipline ulaşması için de yüzyıllar geçmesi gerekmiştir.

Bu yüzden tarihe bakarken bugün sahip olduğumuz bilimsel gelişme düzeyimizle değil, o tek bir buluşun ya da gözlemin dönemi içinde ne anlam ifade ettiğini düşünerek bakmalıyız. Tersten, yüzyıllar önce tespit edilen bir durumun bugün unutulduğu ve farkında olunmadığı durumlar da yok mudur? Örneğin, iş ile sağlık arasında bir bağ olduğunu bilim adamları yüzyıllar önce bulmuşlar ve hekimler hastalarına ne iş yaptığını sorarak işçi sağlığının temellerini atmışlardır. SSK hastaneleri devredilmeden önce yapılan bir araştırmada, asıl hasta kitlesi işçi olan SSK hastanelerinde çalışan doktorların ancak yüzde 5'inin hastasına ne iş yaptığını sorduğu tespit edilmiştir.

İşçi sağlığı ve iş güvenliği alanındaki gelişmeleri etkileyen üç temel etken bulunmaktadır. Birincisi, tıp, fizik, kimya, biyoloji, epidemiyoloji, ergonomi, istatistik vb. bilim alanlarındaki gelişmelerle çalışma ortamlarının ve zararlı etkenlerin daha yakından tanınıyor olması; İkincisi, üretim araçlarında meydana gelen gelişmeler; Üçüncüsü, ise sınıf savaşları ve çalışanların mücadelesidir.

Feodalizmden kapitalizme geçişte yaşanan burjuva devrimleri aynı zamanda, sanayi, bilim ve teknoloji alanlarında da yaşanan bir devrimdi. Bilimsel gelişmeler büyük bir ivme kazandı ve sistemli hale gelip dallara ayrılmaya ve dallar arasında alış-verişler sistemli hale gelmeye başladı. Üretim araçları devasa bir gelişim yaşadı. Üretim merkezleşmeye, büyük fabrikalar içinde yürütülmeye başladı.

İşte böyle bir ortamda, üretim süreçlerinin işçi sağlığı üzerine etkileri daha gözlemlenebilir hale

yaşayan Plini, çalışma ortamındaki tehlikeli tozlara karşı çalışanların korunması amacıyla maske yerine geçmek üzere başlarına torba geçirmelerini önermiştir.

Feodal dönemde işçi sağlığı

Feodal dönemde üretim araçları da ha da gelişmiş olmasına rağmen, işçi sağlığı konusunda araştırma yapan araştırmacılar, bu döneme ait fazlaca veri bulamamışlardır. Bu da ortaçağ karanlığında bilimin baskı altına alınmasının sonucu olsa gerek.

Bu dönemde 1473 yılında, Ulrich Eilenbrong, kuyumcuların maruz kaldığı bazı hastalıkları incelemiş ve izlenimlerini bildirmiştir. 1493 ile 1541 yılları arasında yaşayan Alman düşünür ve hekim Paracelsus, Basel Üniversitesi'nde verdiği derslerle, tıpta yeni bir anlayışa öncülük ederek, işçi sağlığı alanında çığır açmıştır. 1528 yılında üniversiteden ayrılarak hastaları incelemek için yurt gezisine çıkmıştır. Tirol maden ocağında işyeri hekimliği yapmıştır. Bu görevi sırasında dünyada işyeri hekimliği kitabını yazan kişi olmuştur. "De Morbis Metallicis" adını verdiği kitabında, bu işletmenin çeşitli bölümlerinde çalışanlarda görülen belirtileri tanımlamıştır. Bu tanımların bir bölümü, bugün bile, 21. yüzyıl Türkiye'si maden ocaklarında hala yaygın olan pnömokonyoz (akciğerlerde kömür tozu birikmesi) hastalığı tanısında kullanılmaktadır. Ayrıca, zehirlerin kimyasal yapıları ile doz ve insan organizması arasındaki ilişkileri araştırmıştır. Bugünkü toksikolojinin (zehir bilimi) temellerini atmıştır.

Dünyada ilk mineraloji bilgini olarak kabul edilen ve 1494 ile 1555 yılları arasında yaşayan Georgius Agricola, bazı zehirlerin etkilerini belirleyerek çeşitli koruyucu önlemler ileri sürmüştür. Ayrıca iş kazaları üstünde de durarak sorunları ortaya koymuş ve önerilerde bulunmuştur. Aynı zamanda hekim olan Georgius Agricola, maden izbelerinde çalışanların sağlık sorunlarını incelemiş ve gözlemlerini 1530 yılında yayınladığı "De Re Metallica" isimli kitabında toplamıştır. Bu kitabında, tozu önlemek için maden ocaklarının havalandırılması gerektiğini belirtmiş, iş kazaları ve iş güvenliği konusunda önerilerde bulunmuştur. Kitabın işçi sağlığı ve iş güvenliği konusundaki önemi, iş ile sağlık arasındaki ilişkiyi açık olarak belirtmesi ve sorunların saptanmasıyla yetinmeyip korunma yöntemleri de önermesidir.

Gelecek bölüm:

Burjuva devrimler sonrası işçi sağlığı

KESK 3. Genel Kurulu Yapıldı

KESK 3. Olağan Genel Kurulu 28-29 Haziran tarihlerinde gerçekleştirildi. Genel Kurul'a damgasını vuran, listeler arasındaki çatışma ve koltuk kavgası oldu. Eski başkan İsmail Hakkı Tombul ile yeni başkan adayları Alaaddin Dinçer arasındaki rekabet, konuşmalara ve tartışmalara da yansdı. Genel Kurul'da yaşanan en çarpıcı gelişme, Eğitim-sen Van Şube yöneticisinin Kürtçe konuşma yapmasıydı. Delegelerden bazıları bu konuşmaya tepki gösterirken, "anadilde eğitim" hakkını savunan bazı delegeler, konuşmanın tercüme edilmesini istediler.

Yaşanan tartışmalar KESK'in geldiği noktanın çarpıcı bir göstergesidir. '90'lı yılların başlarında militan bir mücadele hattının sonucunda kurulan KESK, bugün giderek daha düzenici bir konuma sürüklenmektedir. Son üç yılda 100 bin üye kaybedilmiş olması, emekçi memurların KESK'e duydukları güvensizliğin boyutunu ve derinliğini göstermektedir.

Son 1 Mayıs'ta KESK'in sallantılı bir tutum içinde olması da gelinen nokta ile ilgilidir. Aşağıda, Devrimci 1 Mayıs Platformunun KESK Genel Kurulu'na yaptığı çağrısını yayınlıyoruz:

Kamu emekçilerini saldırılara karşı fiili-meşru mücadeleyi alanlarda örmeye, 2009 1 Mayıs'ında Taksim'de buluşmaya çağırıyoruz!

Kamu emekçisi kardeşler,

Bugün burada KESK'in 3. Genel Kurulu'nu gerçekleştirmek için toplanmış bulunuyoruz. Sendikaların genel kurulları herşeyin ötesinde geçmiş sürecin değerlendirildiği, eksikliklerin tespit edildiği, bu eksikliklerden dersler çıkarıldığı, yeni döneme ilişkin görevlerin belirlendiği, hak ve özgürlükleri kazanmak için nasıl bir mücadele anlayışı ile yola devam edilmesi gerektiğinin belirlendiği süreçler olmalıdır.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) de üç yıllık bir aradan sonra 3. Genel Kurulu'nu gerçekleştiriyor. Şubelerden başlayan ve sendikalara uzanan genel kurul sürecinin ardından bugün, KESK üyesi kamu emekçileri, kamu emekçi hareketinin ve konfederasyonun tablosunu masaya yatıracaklar.

Başarılı bir KESK Genel Kurulu için geçmişle hesaplaşalım...

3 yıllık süre boyunca egemenler işçi ve emekçilere, halklara çok kapsamlı saldırılar yönelttiler. Kamu emekçileri de bu saldırılardan nasibini fazlasıyla aldı. Emekçilerin iş güvencesini ortadan kaldırmaya dönük adımlar, SSGSS, baskılar, sürgünler, kapatma davaları... Tüm bunlar pervasız saldırılardan birkaçıdır.

Saldırıları bu denli ağırken hakları kazanmak noktasında ne yazık ki dışı bir mücadele verilemedi. Devletle uzlaşma ve icazet çizgisine dayalı mücadele anlayışı devam etti. Kaybeden ise kamu emekçileri ve mücadele oldu.

Sokaklarda dışı dışı mücadele ile kurulan KESK'in bugün geldiği aşama tartışılmalıdır. Tüm bu süreçte KESK, emek mücadelesini büyütmek için ne yapmıştır, emekçilerin haklarını korumak için nasıl bir süreç geçirmiştir, tüm bunların hesabı yapılmalıdır.

SSGSS başta olmak üzere sosyal yıkım saldırıları yasa-

laşırken göstermelik eylemler dışında ne yapılmıştır? SSGSS sürecinde KESK nasıl tutum almıştır?

Eğitim Sen'in tüzüğünden "Anadilde eğitim hakkı" neden çıkarılmıştır? Bayrak provokasyonunun ardından yükselen ırkçı-şoven dalga karşısında KESK ne yapmıştır?

2008 1 Mayıs'ında Taksim'de nasıl bir tutum alınmıştır?

Bu soruların ve sorunların üzerinden atlayarak süreci kazanmamız olanaklı değildir. Geleceğe emin ve güvenli adımlarla yürümek istiyorsak bu sorgulama sürecini geçirmeliyiz.

KESK 1 Mayıs'ta aldığı tutumla hesaplaşmalıdır!

2008 1 Mayıs'ında Taksim'de olacağını ilan eden ve bu doğrultuda karar alan KESK, DİSK ve Türk-İş, devletin fiziki baskı ve gücü karşısında, Taksim'e çıkma kararından vazgeçmiştir. Böylelikle Taksim'e çıkmak için sokak sokak direnen binlerce işçi ve emekçiyi yüzüstü bırakmışlardır.

Konfederasyonların uzlaşmacı ve icazetçi tutum almasının başlıca sorumlularından biri de doğal olarak KESK yönetimidir.

1 Mayıs günü izlenmesi gereken fiili-meşru direniş hattı KESK tarafından çiğnenmiştir. Diğer sendikaların aldığı geri tutumda, uzlaşmacı zeminde birleşmiştir. Bu da yetmemiş, 1 Mayıs gününün kendisine örgütsüzlük hakim olmuştur. Devletin açıklamalarından 1 Mayıs gününün pervasız bir saldırıya ve engellemelere konu edileceği çok açık iken, merkezden şubelere kadar örgütsüzlük yaşanmış, kamu emekçileri kendi kaderleri ile başbaşa kalmıştır. Eyleme kimin nasıl ve nereden katılacağından, nerede toplanılacağına kadar eyleme katılmak isteyen emekçilerin soruları yanıtsız kalmıştır. Şubelerde toplanan emekçiler bir başlarına bırakılarak "isteyen istediği gibi gitsin" tutumu öne çıkmıştır. Emekçiler devletin azgın terörüyle bir başlarına bırakılmıştır. Ön sürecinde 1 Mayıs sürecinin örgütlenmesinde yaşanan eksiklikler böylece 1 Mayıs gününe yansımıştır.

1 Mayıs'ı ön süreci dahil olmak üzere bütünlüklü bir tarzda örgütlemeyen sendika yönetimleri, Taksim başta olmak üzere 1 Mayıs'ın yeterince güçlü örgütlenmemesinin baş sorumlusudur. Bu Genel Kurul kürsüsünden tüm bunların hesabı sorulmalıdır. 2009 1 Mayıs'ını ve Taksim'i kazanmanın yolu ise buradan geçmektedir.

Devletin tüm baskı ve terörüne, konfederasyonların süreci göğüsleyemeyen ve devlet ile uzlaşan tutumlarına rağmen, kamu emekçileri 1 Mayıs'ta alanlara akmışlardır. Kararlı bir direniş sergileyerek, mücadele istek ve azimlerini ortaya koymuşlardır.

Kamu emekçilerini önümüzdeki günlerde ciddi saldırılar beklemektedir. İş güvencesini ortadan kaldıran Kamu Personel Rejimi Yasası başta olmak üzere tüm saldırı programları ancak kararlı, dışı dışı, meşru mücadele hattı ile püskürtülebilir.

Devrimci 1 Mayıs Platformu olarak bugün burada bulunan KESK'in fiili-meşru mücadele hattı izlemesi gerektiğini savunan, uzlaşmacı, icazetçi mücadele anlayışını reddeden tüm kamu emekçilerini 2008 1 Mayıs'ını ortada bırakanlardan hesap sormaya, gerekli sonuçları çıkarmaya çağırıyoruz.

Tüm kamu emekçilerini 2009 yılında birleşik, kitlesel ve devrimci bir 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için bugünden harekete geçmeye, 2009 1 Mayıs'ında Taksim alanında buluşmaya çağırıyoruz.

Devrimci 1 Mayıs Platformu

Grev tartışmaları ve Limter-iş sendikasının tutumu üzerine birkaç söz

Tuzla tersanesinde 16 Haziran'da gerçekleşen eylem ilişkin söylenecek çok söz var. Ancak biz tartışmaların odaklandığı birkaç noktayı belirtmekle yetineceğiz.

Öncelikli tartışma eylemin "grev" olup olmadığı üzerinden yürütülüyor. Limter-iş sendikası, bu eylemi grev olarak niteliyor ve olduğundan çok daha abartılı bir biçimde göstermeye çalışıyor. TİB-DER başta olmak üzere bazı kesimler de Limter-iş'i grevin içini boşatmakla suçluyor ve yapılan eylemleri küçümseyen bir tutum izliyor. İki yaklaşımı da doğru bulmak mümkün değil.

Limter-iş sendikası, bunun bir "havza grevi" olduğunu ileri sürüyor. Atılım gazetesinde yayınlanan değerlendirmelerde de, katılımın yüzde 70 olduğunu iddia ederek eylemi fazlasıyla abartıyor. Abartılar, haberi gazeteden okuyan uzaklardaki kitleleri belki etkileyebilir; ama işin içinde olanlar, öyle olmadığını bilirler. Bu da her abartının, bir küçümseme ve abartıyı yapana karşı genel bir güvensizlik ile karşılık bulmasına neden olur. Üstelik bu sadece destek güçlerinde değil, kendi kadrolarında bile benzer etki, dahası bir tahrifat yaratır. Oysa siyaset, açık ve dürüst tutumlar gerektirir.

Diğer taraftan, yapılanı küçümsemek de doğru değildir. Onbinlerce işçinin çalıştığı büyük bir havzada sendikal örgütlenme ve direniş gerçekleştirmek, kolay değildir çünkü. İçinde kimi eksiklikler barındırmakla birlikte militan ve kararlı bir mücadele ile bu noktaya gelinebilmiş, tüm dikkatler Tuzla'ya çevrilebilmiştir. Elbette bu, hata ve eksikleri ortaya koymaya engel değildir. Fakat bunlar, eylemi sahiplenerek, ona güç katarak, büyümeye çalışarak olur. Eleştirileri güçlü kıla- cak ve dikkate alıracak olan da, budur. Aksi bir tutum niyetlerden bağımsız olarak eyleme gölge düşürür, onu zayıflatır.

Gerek Şubat ayında, gerekse 16 Haziranda yapılan eylemler, sembolik bir grevdir. Onbinlerce işçinin çalıştığı bir yerde, en fazla binlerle ifade edilen bir kesimin eyleme katılmış olması (ki bunların önemli bir kısmı destekçidir) onun kelimenin gerçek anlamıyla bir grev olmadığını ortaya koyar. Fakat bu haliyle de niceliğinden öte nitelik olarak güçlü bir direniş, bir protesto eylemi olduğu yadsınamaz. Eyleme katılmayıp da pasif biçimde iş bırakanlar olduğu da düşünüldüğünde "sembolik bir grev" olduğunu söylemek de yanlış olmayacaktır. Son eylemi daha anlamlı kılan ise, 15/16 Haziran büyük işçi direnişinin yıldönümüne getirilmesidir. Bununla birlikte öncesine "bir günlük grev" olarak belirlenen eylemin, 16 Haziran sabahı Limter-iş Başkanı ile yapılan televizyon röportajında "grevin kaç gün süreceğini akşam saatlerinde yapacağımız değerlendirmeye ile kararlaştıracamız" demesi, sonrasında da saat 15.00 civarında eylemin bitirilmesi, yanlış olmuştur. Eylemin sınırları ve çerçevesi önceden belirlenmeli, böylesine sembolik bir eylemde bu kadar tezat açıklamalar yapılmamalıdır.

Eylemin gerçekleşmesinde konjontürün önemli bir etkisi olduğu muhakkaktır. İş cinayetlerinin son aylarda hızlı bir biçimde artması; AKP-CHP çelişkinin bu gündem üzerinden de kendini konuşturması; 2008 başından itibaren sınıf mücadelesinin, işçi-emekçi eylemlerinin hız kazanmış olması gibi etkenler, Tuzla tersanelerini gündemin ilk sıralarına çekmiştir. Ancak bu dış etkenler kadar, Limter-iş'in çabalarını da gözard etmemek gerekir. Bu çabalar, tersanelerin gündem-

den hızlı düşmesinin ve unutulmasının önüne geçmiş, tersine daha fazla işlenmesine neden olmuştur.

Bizim tutumumuz bunu güçlendirmek yönündedir. Küçümsemenin, dışlamaya çalışmanın, yok saymanın kimseye faydası yoktur. Küçük grup çıkarlarından bağımsız olarak, Tuzla tersanelerinde atılacak her adım, sınıf mücadelesinin genel olarak güçlenmesine katkıda bulunacaktır. Bu yaklaşımla Tuzla'ya ilişkin olarak kendi bağımsız faaliyetimizi sürdürürken, bir taraftan da Limter-iş'in dayanışma çağrısına cevap verdik. Bulduğumuz alanlarda, semtlerde dayanışma için yürütülen çalışmalara katıldık, 16 Haziran günü de dövizlerimiz, pankartlarımızla alandaki yerimizi aldık.

Ancak dayanışma çağrısı yapanlar, bu nun çerçevesini kendi içlerinde sorgulamalıdır. Dayanışmanın çerçevesi, bu çağrıyı yapanın keyfine göre sınırlandırılmaz. En başta "eylemde birlik, ajitasyon-propaganda serbestlik" ilkesine aykırıdır bu. Devrimci yapılar, katıldıkları eylemlerde, kendi sembollerini, döviz, flama, pankart ve önlüklerini taşırlar, kendi ajitasyon-propaganda faaliyetlerini yürütürler. Devrimci bir sendikanın, devrimci yapılara bu yönde yasak koymaya, fiilen engellemeye çalışması, ciddi bir çarpıklıktır. Sarı sendikalar bile, devrimci yapılara bu konuda çok fazla söz söyleyememektedirler. Alacakları cevapları bildikleri için, göstermelik biçimde, devlete mesaj verircesine birkaç anons yapar, sonrasında geri çekilirler. Limter-iş sendikası ise 16 Haziran'da daha geri bir tutum izlemiştir. Bizzat sendika başkanı dövizlerimizi indirmek için uğraşmış, tehditkar bir havayla uzun uzun tartışmıştır.

Burada amaç burjuvazinin "provakatörler, dışarıdan geliyorlar" demagojisine karşı, devrimci yapıların isimlerini göstermemek olarak açıklanıyor ise; bu söze karşı en iyi savunma, geri çekilmek ve burjuvazinin çizdiği sınırlar içine girmek değil, güçlü bir dayanışmanın varlığını göstermektir. Bunun da en iyi yolu, dayanışmaya gelenlerin kendini ifa-

de etmesi, bunların çokluğunun görülmesidir. Yok eğer grupçu kaygılarla hareket ediliyor ve alanda sadece kendi gruplarının yeterli olduğu düşünülüyorsa, dayanışma çağrısı yapmak anlamsızlaşır.

Onların çağrısı ve niyetleri bir yana, sınıf mücadelesi kimsenin kendi tekelinde değildir. Bunu unutan, kendisi zarar görür.

Tuzla'da Limter-iş'in yasakçı tutumu

Limter-iş sendikasının çağrısıyla 16 Haziran'da Tuzla tersaneler havzasında eylem yapıldı. Eylemin çağrıcısı olan Limter-iş, "DİSK ve Limter-iş pankartları, flamaları ve dövizleri dışında kimse pankart, döviz vb açmasın" dedi. Son yıllarda yaygınlaştırılmaya çalışılan "tek pankart, tek slogan" anlayışla bu kez Tuzla'da karşılaştık. Hem de daha çığ ve kaba biçimde.

Eylem yerine, destekçi bazı gruplarla birlikte kortejler oluşturarak girdik. Kürsüye yakın bir yerde konumlandık. Çok geçmeden Limter-iş yöneticileri kürsüden; "kimse pankart, döviz açmasın, sendikamızın ve işçilerin aldığı karar budur. Pankartlarınızı, dövizlerinizi, flamalarınızı yan taraflara asmanızı istiyoruz" anonsu yaptı. Anonsun üzerinden bir grup Limter-iş yöneticisi ve Limter-iş başkanı, yanımıza geldi. Kürsüden anons ettiklerini tekrarladılar. Biz de bu kararı doğru bulmadığımızı, bunun siyaset yasakçılığı olduğunu söyledik. Ayrıca, "günlerdir dayanışma çağrısı yapıyorsunuz, dayanışmaya çağırıldığınız kurumların, pankartını, dövizini nasıl indirirsiniz, bunu doğru bulmuyoruz" dedik. Onlar da kararı, sendikanın işçilerle beraber aldığını, herkesin bu karara uymasını istediklerini belirttiler.

Biz bu tutumu 1 Mayıs'ta sarı sendikacıardan gördüğümüzü ve buna uymayacağımızı yineledik. Bunun üzerine kurnazca yöntemlere başvurup "karar doğru mu değil mi bunu sonra tartışırız, karara saygı duyun" demeye başladılar. Böyle bir kararı alırken bizimle ortak almamışlardı, kararın altında imzamız yoktu dolayısıyla bizi bağlamazdı. Bizim kararımız da pankartlarımızı, dövizlerimizi indirmemektir. Bunları söyledikten sonra şu soruyu yönelttik: "Diyelim ki DİSK ve Türk-iş bir miting örgütlediler. Bu mitinge de kendi pankartları dışında pankart açılmamasını dayattılar. Siz buna uyar mısınız?" Buna cevap yok.

"Bizi sarı sendikacılarla bir tutmayın, biz devrimci sendikayız" diyorlar ama devrimcilerin "eylemde birlik, ajitasyon-propaganda da özgürlük" ilkesini savunduklarını unutmışa benziyorlar. Bu ilkeyi hala savunup savunmadıklarını sordüğümüzde, yine cevap alamıyoruz.

"Kararımız böyle, indirin. Sorumluluk bizden çıktı" diyerek gitti Limter-iş başkanı. Bunun üzerine etrafımızdaki çember daha daraltıldı. Adeta sarıldık. Benzer tartışma onlarla da sürüp gitti. Tabii giderek daha fazla gerginleşerek. Kürsüden de sürekli ve emrivaki biçimde anonsları sürdü. Tabii kurnazca bir öneri de. "Basınla konuştuk, önce sizi çekecekler. Basın çektikten sonra dövizlerinizi indirin" diyebildiler mesela. Derdimizin basına çıkmak olmadığını, iş cinayetlerini protesto etmeye geldiğimizi söyledik. "Biz devrimciyiz, komünistiz. Bu sisteme, onun devletine karşıyız. Devrim ve sosyalizm uğruna mücadeleye için buradayız. Dövizlerimiz de bizim kimliğimiz, indirmeyeceğiz!" dedik.

Bu kez "GİSBİR patronları, işçilere, 'bunlar dışarıdan geliyor, provakatörler var' diyor, o yüzden böyle bir karar aldık" dediler. Burjuvazi bu lafları her zaman kullanıyor. Onların bu tür demagojilerini boşa çıkaracak olan, güçlü bir dayanışma değil mi? Burada dayanışma ne kadar güçlü olursa, sorunu sahiplenme de o denli güçlü olur. Ne kadar çok kurumun pankartı flaması görünürse, kitlesel birleşik eylemlilik, patronları o kadar korkutur. Oysa sizin yaptığınız dayanışmanın önünü kesmek.

Bu minvalde bir süre daha tartışma sürdü. Sonra gittiler. Ama kürsüden anonsları devam etti. Hem de "Reklamcısınız. Kapatın pankartlarınızı. Sizin burada emeğiniz yok" gibi kaba, çığ ve emrivaki şekilde. Reformistler ve sarı sendikacılar, organize ettikleri mitinglerde "pankart açmayın, slogan atmayın" şeklinde anonslar yaparlardı. Çoğunlukla bu anonslar devlete mesaj vermek şeklinde olurdu. Ama pankartlara, dövizlere doğrudan müdahale etmeye cesaret edemezlerdi. Limter-iş yöneticileri bu tavrıyla onların da ilerisine gitti.

Limter-iş'i Tuzla tersanelerindeki militan ve kararlı tutumundan dolayı takdir ettiğimiz kadar, bu tutumunu kınıyoruz. Dileriz kendileri de tutumlarının yanlışlığını fark eder ve düzeltirler.

15-16 Haziran Ruhuyla Tuzlaya, Greve Dayanışmaya!

Tuzla'da Limter-İş'in 16 Haziran'da grev kararı aldıklarını duyurması üzerine, yayınevimiz tarafından 7 Haziran tarihli "15-16 Haziran ruhuyla Tuzla'ya, Greve, Dayanışmaya!" başlıklı "Devrimci Sendikal Birlik" imzalı "özel sayı" çıkarıldı. DSB özel sayısı, çeşitli semt ve işyerlerinde ve Tuzla tersanesinde dağıtıldı.

"Tuzla Tersanesi'nde iş cinayetleri devam ediyor. Bu yılın ilk beş ayında 13 işçi can verdi. Tersane değil, sanki ölüm kampı! Her bir tersane, "iş cinayetleri atölyesi" gibi çalışıyor. Tersane işçisi, her gün, "acaba eve geri dönebilecek miyim" endişesini yaşıyor. Evde bıraktığı ailesi ise, "acaba bugün eve gelecek mi" diye kaygıyla bekliyor.

Bu duruma daha ne kadar sessiz kalacağız? Arka arkaya işlenen cinayetlere daha ne kadar gözümüzü kapatacağız? Ya da öfkemizi içimize akıtıp daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye başlayan özel sayıda cinayetin sorumlusu olarak GİSBİR patronları ve dayandıkları devleti hedefe çaktı.

"Tuzla Tersanesindeki iş cinayetleri, GİSBİR patronlarının kar oranıyla paralel bir şekilde artıyor. Son bir yılda Tuzla tersanesinde üretim hacmi üçe katlanırken, işçi sayısı sadece üçte bir oranında artmış. Bu, bir işçiye düşen iş yoğunluğunun ikiye, üçe katlanması demek. O yüzden de son bir yılda Tuzla tersanesinde ölen işçi sayısı, geçen yılların çok üzerinde."

İşçilerin 9-10 saat ağır işlerde ağır işlerde çalıştırıldığı oysa kendi yasalarına göre bile 7.5 saat çalıştırılması belirtildikten sonra "Taşeronlaştırma ve kural dışı çalışma koşulları, iş cinayetlerinin artmasındaki sebeplerin başında geliyor. Havzada 2 binin üzerinde taşeron şirket faaliyet gösteriyor. Hatta "taşeronun taşeronu" şeklinde bir zincirleme söz konusu." denildi. Öte yandan işçilerin sigortasının ya yaptırılmadığı ya da eksik gün ve düşük ücret gösterilerek yatırıldığı, Tuzla'nın kayıtsız, kural dışı, denetimsiz bir havza olduğunun altı çizildi.

Durum böyleyken Tersane patronları ve hükümetin, cinayetlerdeki sorumluluklarını üzerlerinden atmaya çalışıp "işçilerin dikkatsizliğine", "köylü cahilliğine" bağladıkları, hatta "dış mihrak", "teröristler" diyerek "yavuz hırsızlık" yaptıkları belirtildi. "Çok iyi biliniyor ki, iş cinayetlerinin nedeni, ne işçilerin cahilliğidir, ne de "dış mihraklar." Ortada bir "dış mihrak" varsa, o da

emperyalist burjuvazi ve işbirlikçilerinin doymak bilmez kar hırsıdır. IMF'nin, Dünya Bankası'nın direktifleriyle çalışanlar, ülkeyi emperyalizme bağımlı kılanlardır."

Hakları kazanmak kadar korumanın da mücadeleden geçtiğine vurgu yapılan özel sayıda; 1973 yılında kabul edilen "İşçi Sağlığı ve İş güvenliği Tüzüğü"ne değinildi. "Bu yasada oldukça geniş haklar söz konusudur. Ne var ki, bunlar, yaşama geçmemekte, faşizm, kendi yarasını da çiğnemektedir. İşçilerin büyük bedeller ödeyerek kazandığı haklar, mücadelenin gerilediği dönemlerde unutturulmakta, kullanılmaz hale getirilmektedir. Bir hakkı elde etmek için nasıl mücadele gerekiyorsa, onu korumak ve kullanmak için de mücadele etmek şarttır." denildi. Asıl olarak üretime başlamadan iş kazalarına neden olan tüm risklerin önlenmesi, yani koruyucu önlemlerin alınması gerektiği belirtildikten sonra, şöyle noktalandı: "Bu tedbirleri patronların kendiliğinden almasını beklemek, kapitalizmin doğasına aykırıdır. Onlara bu tedbirleri aldıracak tek güç, örgütlü gücümüzdür. İşçi ve emekçilerin birleşik mücadeleyi yükseltmesidir."

Özel sayının son bölümü ise şöyle bitirildi:

"İşçiler "artık ölmek istemiyoruz!" diyor. İşçi aileleri "her gün ölüm korkusuyla yaşamak istemiyoruz" diyorlar. Bu seslere, sesimizi katalım! Bulduğumuz her yerden Tuzla'ya aktif destek sunalım! Limter-İş Sendikasının aldığı 16 Haziran grev kararının yaşama geçirmek için, işyerlerinden, semtlerden, okullardan Tuzla'ya akalım! Tuzla işçisinin yalnız olmadığını gösterelim!

Patronlar ve onların sözcüleri, tek bir ses olarak konuşuyorlar. Biz de tek yumruk, tek yürek olarak çıkalım karşılarına. Sermayeye karşı emeğin, burjuvaziye karşı proletaryanın safında olduğumuzu, onların bir avuç, bizim ise milyonlar olduğunu gösterelim!

15-16 Haziran gibi Türkiye işçi sınıfının en büyük direnişinin yıldönümünde, 16 Ha-

ziran ruhuyla Tuzla'ya, grevi desteklemeye koşalım! Tıpkı 15-16 Haziran'da olduğu gibi devletin ve işbirlikçi sendikaların barikatlarını aşıya yürüyelim üzerlerine. Kazanılan haklarımızı yaşama geçiri-

lene ve iş cinayetleri son bulana kadar sürdürelim eylemleri.

Kazanan sadece Tuzla işçisi değil, Türkiye işçi sınıfı ve emekçiler olacaktır. Bu bilinçle Tuzla'ya kilitlenelim, Tuzla'yı işçi cehennemi olmaktan çıkaralım!

***Kurtuluş yok tek başına**

YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

***KAHROLSUN ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİ!**

***YAŞASIN İŞÇİ ve EMEKÇİLERİN**

BİRLEŞİK MÜCADELESİ!

Tuzla'da İşçi Ölümlerine Son!

Tuzla'da meydana gelen iş cinayetlerini protesto etmek için, 16 Haziran günü Limter-İş tarafından bir grev gerçekleştirildi. Sabahın ilk saatlerinden itibaren işçilerin Limter-İş sendikası önünde toplanmasıyla başlayan eylem, saat 15'e kadar sürdü. Sendikanın önünde toplanarak caddeyi trafiğe kapatan işçiler, yoğun polis ablukasına rağmen Tuzla Tersanesi önüne kadar geldiler. 200 kişilik kitleyle başlayan eyleme, dışarıdan destek için gelenlerin de katılmasıyla sayı 3000 kişiye ulaştı.

Eyleme Limter-İş dışında, DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş, Lastik-İş, Nakliyat-İş, Emekli-Sen sendikaları, Türk-İş'e bağlı Deri-İş ve Belediye-İş sendikaları, KESK'e bağlı Eğitim-Sen, SES, ayrıca direnişte olan Üniliver ve Arçelik işçileri destek verdiler. Yanı sıra Proleter Devrimci Duruş, TİB-DER, HKM, ESP, Odak, Kaldıraç, Mücadele Birliği, EMEP, SDP, Boğaziçi ve ODTÜ üniversitesi öğrencileri, TMMOB, TTB ve diğer kurumlar da eylemde yer alarak destek verdiler. Bolivya'dan gelen bir grup işçi de eyleme destek verdi.

İçmeler Köprüsü üstünde kortejler oluşturarak yürüyen gruplar, eyleme kendi pankart ve dövizleriyle katıldı. Limter-İş Genel Başkanı Cem Dinç, Genel Sekreter Kamber Saygılı, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi konuşmalar yaptılar. Konuşmalarda yaşanan iş cinayetleri, işçilerin güvencesiz bir şekilde, çok zor şartlarda çalıştıkları ve işverenlerin işçilerin taleplerini görmezden geldiği vurgulanarak, devletin ve patronların işçilerin taleplerine duyarlı olmaları istendi. Öğleden sonra Hilmi Yarayıcı ve Hasan Topaloğlu, kitleye dinleti sundu.

Saat 15'te ise Limter-İş Genel Sekreteri Kamber Saygılı yaptığı açıklamada, grevin doyuma ulaştığını düşündükleri için, grevi sonlandırma kararı aldıklarını açıkladı. Bu açıklamadan sonra eylem bitirildi.

Bazı patronlar eyleme katılımı düşürmek, işçilerin eylemden etkilenmesini engellemek için özel önlemler almışlardı. Bazı tersanelerin işçileri, o güne özgü olarak Pendik'ten kaldırılan motorlarla tersanelere taşındılar. Ayrıca bütün patronlar, eyleme katılacak işçileri işten atacakları konusunda önceden tehditler savurdular. Keza, sonrasında, eyleme katılan bir taşeron işçisinin işten atıldığı yolundaki haberler de basında yer aldı.

Halk sağlığı hizmeti yeniden kurulmadan

Kırım-Kongo hastalığı önlenemez

Kuş gribinden sonra, şimdi de kene ve Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi (KKKA) hastalığı paniği sardı ülkeyi. İlk hastanın görüldüğü 2002 yılından sonra hastalığa yakalananların ve ölümlerin sayısında hızlı bir artış yaşanıyor. 2002-2003 yılları arasında, iki yılda, 150 kişi hastalığa yakalanırken 6 kişi de hastalıktan ölmüştü. Sadece 2004 yılında, hastalananların sayısı 249'a ölenlerin sayısı ise 13'e çıktı. Bu rakamlar 2005 yılında da artarak 2006 yılında 438 hastalanan 27 ölenle iki katına çıktı. Artış 2007 yılında da katlanarak sürdü; 717 kişi hastalığa yakalanırken 33 kişi de hastalıktan öldü. 2008 yılının başından bu yana görülen hasta sayısı daha şimdiden 450'ye ölen sayısı ise 30'a yükseldi. Hastalık ve ölümlerin artıp pik yaptığı temmuz ve ağustos aylarına varmadan bu sayıya ulaşılmasına bakarak, yılsonuna kadar hastalık sayısının bini, ölüm sayısının ise 50'yi aşacağı tahmin ediliyor. Daha da kötüsü, endemik (bir bölgede salgın yapması) olarak görüldüğü Tokat-Sivas-Çorum'un dışına da yayılma gösteriyor. Samsun, İstanbul, Antalya gibi ülkenin çok farklı bölgelerinde de görülmeye başladı. 2003 yılından sonra yapılan tek araştırmaya göre hastalığın, özellikle yaz aylarında ülkenin her tarafında yaşama olanağı bulabileceği tespit edilmiştir.

Kuş gribi olayında olduğu gibi medyada komplo teorileri üretiliyor. Biyolojik silah olduğu, Amerika tarafından atıldığı iddia ediliyor. Olmaz mı? Olur. Emperyalistlerin kar hırsları uğruna yapmayacakları hiçbir şey yoktur ve yapmadıkları şey de değildir. Ama, kene ve KKKA insandan insana bulaşması (Ankara Numune Hastanesi'nde sağlık çalışanlarına bulaşma yolu iyi araştırılmalıdır) daha zor ve insanlar arasında çok kısa sürede büyük salgınlar yapma özelliği sınırlı olduğundan, emperyalistler açısından iyi bir biyolojik silah değildir. Bu işi daha iyi yapacak, hava ve su yoluyla geniş kitlelere bir anda yayılacak daha etkili biyolojik silahları ellerinde tutmaktadırlar.

Emperyalistlerin insanlık dışı biyolojik savaş yöntemlerini her zaman akılda tutmak gerekir ancak, bugünkü komplo teorileri üretenler bunu anti-emperyalist öfkeyle mi üretiyorlar yoksa bir şeylerin üzerini örtmek ve sorumluları aklamak için mi kullanıyorlar; bunu ayırt etmek önemlidir. Kene ve KKKA konusunda sözde bilimsel bir kongreden sonra yapılan açıklamada, bilimsel bir değerlendirme beklerken, olay yine komplo teorileriyle açıklanıyorsa orada bir durmak gerekiyor.

Diyelim ki, Amerika topladı birkaç çuval keneyi Sivas-Çorum bölgesine attı. Sonra da ülkenin her tarafına atmaya devam ediyor. En başta doğanın dengesi bozulmamış olsaydı, bu keneler bu bölgede yaşama olanağı bulabilir miydi? Ya da bir anda bütün bölgeyi kaplayamaz bu keneler. Birkaç yılı içine alan sürelerle çoğalmaları gerekir. Ülkede onlarca üniversite tıp fakültesi ve Sağlık Bakanlığı, Tarım Bakanlığı vb birçok kurum var. Sormazlar mı adama

1980'li yıllarla birlikte, aşı merkezleri kapatılmış ithal bağımlısı haline gelinmiş, salgın hastalıklarla mücadele merkezleri kapatılıp işlevsizleştirilmiştir. Koruyucu ve halk sağlığı kurumları yok edilmekle kalmamış anlayış da yok edilmiştir. Sağlık personeli okulları, tamamen sağlık tekellerinin ucuz personel ihtiyacını hızla kapatmaya dönük çalıştırılmaktadır. Sonuç, kene ve kenenin yaptığı hastalıkları tanıyacak bir tane sağlık personelinin ve bilim adamının bile kalmaması olmuştur.

yıllarca süren bu çoğalma aşamasında hiç fark etmediniz mi?

Komplo teorileriyle tam da bu gerçeklerin üzeri örtülmeye çalışılıyorsa, en yetkili ağızlardan bile yapılan biyolojik silah açıklamalarını "nihayet onlar bile gerçekleri gördü" diye bir rahatlamayla karşılamamız gerçeklere ne kadar uygundur?

Kene ve çökertilen halk sağlığı

İşte tam da saklanan bu gerçeklerin üzerine gidilmezse, gerçek nedenler tespit edilemez. Gerçek nedenler tespit edilemezse hızla artan ölümleri izlemek ve istatistiğini tutmakla yetinilir. Bugün yetkili bütün kurumların ve üniversitelerin yaptığı da budur.

Konunun vahametini anlamak için ilk kene vaka-sının yaşandığı 2002 yılına gidip neler yapıldığına bir bakmak gerekiyor.

Çorum bölgesinde yaşanan bir kanamalı hastalık bildirildiğinde, bilim adamlarından buraya gidip araştırma yapanlar oluyor. Yeni bir hastalık keşfettiklerinden emin ve mutlu bir şekilde çalışmalarını yoğunlaştırıyorlar. Hatta yeni bir hastalık keşfettiklerinden o kadar eminler ki, uluslararası dergilere yazılar bile yazıyorlar. Yazıları okuyan başka ülke bilim adamlarından bunun yeni bir hastalık olmadığı daha önce tanımlanan KKKA hastalığı olduğu açıklamaları geliyor. Bu sefer de hastalığı bilen yok. Bir taraftan, Dünya Sağlık Örgütü'nden yardım istenirken, diğer taraftan da, İstanbul Üniversitesi'nden bir ekip kene konusunda araştırma yapmak üzere görevlendiriliyor. Araştırmayı yapan ekip, kene konusunda, 1930'lu yıllarda araştırmalar yapıldığını tespit ediyor. Ne kadar acı bir durum. 2002 yılında onlarca üniversite, binlerce "bilim adamı"nın bulunduğu bir ülkede, kene ve yaptığı bir hastalık tanınmıyor bile. Ama, birkaç üniversitenin bulunduğu 1930'lu yıllarda araştırılıyor.

Buradan üniversitelerin işler acısı durumu ortaya çıkıyor. Düşünün ki koca İstanbul Üniversitesi'nin rektörünün profesörlük "eseri"nin bile çalıntı olduğu ortaya çıkıyor. Bilim adına yapılanlar, kapitalist şirketlerin müşteri eğilim araştırmaları oluyor. Tıp fakültelerinde hocalar, ilaç firmalarının sponsorluğunda sözde bilimsel çalışmalar yapıp, onların ürünlerinin ülkede daha yaygın satılmasını teşvik etme görevini üstleniyorlar. Tabi ki böyle üniversiteler ve "bilim adamları"ndan ülkenin gerçeklerini bilmeleri beklenemez.

1930'lu ve sonraki yılların özelliği, salgın hastalıklara karşı büyük bir halk sağlığı kampanyası başlatılmasıdır. Trahom, sıtma, verem, çiçek vb salgın hastalıklarla mücadele için merkezler kurulmuş, tam

bir halk sevgisiyle donatılmış işini seven kadrolar yetiştirilmiştir. Bu tür kadroların, "türünün son örnekleri"nin bulunabileceği en yakın bir verem savaş dispanserine gidip, en yaşlı bir sağlıkçıyla konuşup geçmişte halk sağlığına nasıl yaklaşıldığını bizzat öğrenebilirsiniz. Ya da eğer bulmayı başarabilerseniz halk sağlığı uzmanı ile görüşebilirsiniz. Onların zaten genci yoktur. Çünkü artık bu alanda kadro yetiştirilmiyor ve yok olmaya yüz tutmuş bir meslek durumundadır.

1980'li yıllarla birlikte, aşı merkezleri kapatılmış ithal bağımlısı haline gelinmiş, salgın hastalıklarla mücadele merkezleri kapatılıp işlevsizleştirilmiştir. Koruyucu ve halk sağlığı kurumları yok edilmekle kalmamış anlayış da yok edilmiştir. Artık tıp fakültelerinde koruyucu sağlık hizmetleri çok geri plana atılmıştır. Sağlık personeli okulları, tamamen sağlık tekellerinin ucuz personel ihtiyacını hızla kapatmaya dönük çalıştırılmaktadır. Sonuç, kene ve kenenin yaptığı hastalıkları tanıyacak bir tane sağlık personelinin ve bilim adamının bile kalmaması olmuştur.

Bu araştırma ekibinin araştırmaları sırasında karşılaştığı ikinci çalışma ise sorunun daha da ürkütücü boyutlarda olduğunu göstermiştir. Sivas Cumhuriyet Üniversitesi'nden bir asistan, 1980'li yılların sonunda, bitirme tezinde, Sivas bölgesinde yaşayan keneler türlerine göre sınıflayıp KKKA yapan virüsü taşıyabilen Hyalomma türü kenelerin toplam kenelerin yüzde 2'sini oluşturduğunu tespit etmiş. Araştırma ekibinin bulguları ise 2003 yılında Hyalomma türü kenelerin toplam kenelerin yüzde 95'ini oluşturduğunu yönündedir. 15 yıl içinde KKKA yapan virüsü taşıma özelliği olan Hyalomma türü kenelerin böylesine baskın hale gelmesinin nedenlerinin tespit edilmesi ni bırakın, bu gelişme bile fark edilmemiştir. Çünkü, halk sağlığı ve epidemiyolojik çalışmalar öyle çökertilmiştir ki, bu ve kim bilir ilerleyen günlerde patlayacak başka bir halk sağlığı sorununu tespit etmek bile imkansız hale gelmiştir.

Doğanın tahribi kenelerin çoğalmasına zemin hazırlıyor

Kırım-Kongo Kanamalı Ateşi (KKKA), etkeni virüs olan bir enfeksiyon hastalığıdır. Hastalığın etkeni olan virüsün taşıyıcısı olarak rol alan keneler, yabani hayvanlar, çiftlik hayvanları ve insanlar arasında virüsün taşınmasına ve çoğalmasına aracılık etmektedir. KKKA, doğal dengenin değişmesiyle (iklim ve bitki örtüsü değişiklikleri ve yabani hayvanların artışı vb.) doğrudan ilgili bir hastalıktır. Nitekim, ilk ortaya çıktığı Kırım'da da hastalık doğal dengelerde ki değişiklik sonucu ortaya çıkmıştır. İnsanların girişi yasaklanan ve tarıma kapatılan bölgeler, birkaç yıl

sonra tekrar tarıma açıldığında hastalık görülmeye başlamıştır. Kongo'da da yıllardır süren savaş ve iç savaş koşullarında değişen doğal denge hastalığın sorumlusu olarak görülmektedir.

Aşırı ve kontrolsüz avlanma, bitki örtüsünün değiştirilmesi, yayla yasağı vb. gibi faktörlerin de kenelerin sayılarının artmasında ve türleri arasındaki dengelerin bozulmasında önemli etkileri bulunmaktadır.

İklim değişikliği de kenelerin hızlı çoğalmasına neden olmaktadır. Keneler, soğuk ve nemli yerlerde yaşayamazlar. Bu yüzden, Mayıs-Eylül ayları arasında doğaya çıkarlar. Küresel ısınma nedeniyle yaz erken gelmektedir. Ülkemizde son birkaç yıl içinde bile, yılın ilk hastalarının görülmesinin mayıstan mart ayı gibi erken tarihlere kadar çekildiği tespit edilmiştir. Bir de keneler yılda bir defa yumurtlamaktadırlar. Küresel ısınma nedeniyle ömürleri uzadığından en az iki defa yumurtlama şansı bulmakta ve eskiye göre en az iki kat daha hızlı çoğalmaktadırlar.

Bu genel bilgiler ışığında ülkemize dönersek: İstanbul Üniversitesi'nin araştırma ekibi, Çorum-Tokat-Sivas bölgesinde, aşırı ve kontrolsüz avlanma nedeniyle tilki ve kurt varlığının tükenme noktasına geldiğini, buna karşın tavşan ve domuz popülasyonunda ise aşırı bir artışın olduğunu tespit etmişlerdir. Kurt domuzların düşmanı, tilki de tavşanların düşmanı olduğu için doğal bir denge oluşturmuş durumundayken, aşırı ve kontrolsüz avlanma bu dengeyi bozmuştur. KKKA taşıma özelliği olan Hyalomma türü kenelerin domuz ve tavşana karşı büyük bir ilgi duyduğu bilinmektedir. 15 yıl içinde yüzde 2'den yüzde 95'e çıkmalarının bir kısmını bu açıklayabilir. Ancak bununla sınırlı değildir. Ülkemizde artık kar yağmadan geçen kışlar olmaktadır.

Bütün bunların dışında, ülkemizde, Kırım ve Kongo'da kenenin ortaya çıkış koşullarının bire-bir aynısı da yaşanmaktadır. Çorum-Sivas-Tokat kırsalı, devletin yıllardır devrimcilere karşı savaş yürüttüğü alanlardır. Orman yakmadan kimyasal maddeler atmaya kadar doğanın dengesini bozmaya dönük her şeyi yapmaktadır. Yayla yasağı başta olmak üzere köylülerin kırsal alana çıkışına ciddi yasaklar getirilmiştir. Ayrıca köy boşaltma ve yakmaların yaşandığı Kürt illeriyle bu bölgelerin coğrafi komşuluğu vardır. Boşaltılan bu bölgelerde de kenelerin hızla çoğalması için uygun ortamlar yaratılmıştır. Bu bölgeler arasında yabancı hayvan gidiş-gelişleri de araştırılmalıdır.

İstanbul ve Ankara gibi metropoller de dahil ülkede herkesin korkulu rüyası haline gelen kene ve KKKA hastalığının bu derece yayılmasının bir nedeni halk sağlığının çökertilmesiye diğer bir nedeni ise doğanın tahribi ve doğal dengeyi bozulmasıdır.

Çözüm yeni bir

doğa katliamı değildir

Çözüm olarak kenelerin öldürülmesi, kenelerin üzerinde yaşadığı yabancı hayvanların köklerinin kazınması vb. yöntemler öne sürülmektedir. Kuş gribinde de ülkede tavuk bırakılmadı. Ama, "bu önlem", kırsal alanda bulunan kenelerin evlerin bahçelerine kadar girmesine neden olmuştur. Bir yeri yaparken başka yerleri bozmak, doğanın dengesini bozmaktadır. Belki kene sorunu böyle çözülebilir ama, başka bir halk sağlığı sorunuyla sonuçlanmayacağına garanti yoktur.

Üniversitelerin ve sağlık kurum ve örgütlerinin, biyolog ve epidemiologların bir ekip çalışması yürütmesi ile kapsamlı bir araştırma üzerinden adımlar atılmalıdır. Öncelikle doğanın kendi dengesini kavramak ve bu dengenin kurulmasını sağlamak, bozulmasını önlemek, halk sağlığını anlayış, eğitim ve kurumsal düzeyde yeniden kurmak çözüme dönük atılmış önemli bir adım olacaktır. Bu süre içinde ise acil önlem olarak etkili bir halk eğitimi kampanyası başlatmak, koruyucu önlemler konusunda yapılacakları bir an önce hayata geçirerek ölümleri durdurmak gerekiyor.

Çökertilen halk sağlığı yeniden ayağa kaldırılmadan, bir anlayış olarak yeniden yerleştirilmeden ve gerekli kurumlar daha gelişkin bir şekilde yeniden kurulmadan ne keneye ne kuş gribiyle ne de başka bir halk sağlığı felaketiyle başa çıkmak mümkün değildir.

Belediye işçileri greve doğru

Aylardır süren TİS görüşmeleri ücret noktasında tıkanmış durumda. Patronların önerdiği yüzde 8 zam, işçilerin beklentisini karşılamaktan çok uzak. Yapılan TİS görüşmelerinde sonuç alınamayınca, uyuşmazlık zaptı tutuldu. Bu konuda Belediye-iş 2 no'lu şube başkan yardımcısı Hüseyin Dirik'le yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

DSB: TİS sürecindesiniz. Şu an ne aşamada?

H. Dirik: Toplu sözleşmelerimiz kendileri bağımsız olarak bağlatmak isteyen belediyelerimizin bir kısmında bu süre başladı. Bakırköy Belediyesi (bize bağlı) Yakuplu Belediyesi, 6 no.lu şubeye bağlı Maltepe Belediyesi işte Genel-iş'e bağlı olan Şişli Belediyesinde TİS'ler bağlatıldı. Ancak şu anda sıkıntı Ana-kent ve Anakent ekseninde yürüten toplu sözleşmelerde. Sıkıntı parasal. İşçilerin ve sendikamızın beklentisiyle, işverenin verdiği teklifler birbirinden uzak.

İşveren ne öneriyor, siz ne istiyorsunuz?

İşveren mevcut ücretler üzerinden yüzde 8 zam öneriyor. MİKSEN'e (Anakent Belediyesi adına TİS'lere oturan birim-sendika) yetkisini veren belediyelerden sözediyorum. Bizim talebimiz, İstanbul'da bağlatılan TİS sözleşmelerinde ortaya çıkan ücreti yakalayabilmek. 60 milyon taban, yüzde 15 zam istiyoruz. 10 kuruş kıdem talebimiz var. Bütün sosyal haklarda yaklaşık bu eksende artış talebimiz var.

Ücret dışında diğer maddelerde anlaşma sağlandı mı?

Anlaşma sağlandı diğer maddelerde. İdari anlamda bütün maddeler bitti.

Sizin birkaç gün önce eyleminiz oldu. Orada patronların dayattığı esnek üretim, hafta sonu çalışma vb olduğunu, bunların kabul edilmeyeceği açıklandı. Bunlar aşıldı mı?

Onlarda anlaşma sağlandı. O maddeler, eski sözleşmede olduğu gibi kabul edildi. Sadece ücrette anlaşma sağlayamadık.

Peki ücrette yüzde 10-12 teklif gelse kabul eder misiniz?

Hayır. Bu bizim beklentimizden uzak. Örneğin İstanbul'da ortaya çıkan ortalama günlük yövmiyeler 65 milyon civarındadır. Biz Büyükşehirde ve onun ekseninde yürüten TİS'lerle ilgili de bu rakama yaklaşabilecek rakamlar talep ediyoruz. Bu da yüzde 25-30 civarında bir zam oluyor.

Bu TİS kaç kişiyi kapsıyor?

Bizim Belediye-iş olarak yaklaşık 7 bin kişiyi kapsıyor. Ama bizim dışımızda başka sendikaların da TİS'leri var. Örneğin Tez-iş'e bağlı İGDAŞ ve İSKİ'nin sözleşmeleri devam ediyor. Yaklaşık 30-40 bin kişiyi kapsayan bir süreç.

Genel merkezin yaklaşımı nasıl?

Genel merkez baştan sonuna kadar TİS oturumlarında bulundu. (TİS sekreterimiz) Geçenlerde parasal madde konuşulurken Belediye-iş Genel Başkanımız da buradaydı. İlgileniyorlar.

Anlaşma sağlanamazsa grev devreye giriyor. Grev hazırlığınız var mı?

Grev hazırlığı yapıyoruz. Geçen gün bir basın açıklaması yaptık. Akabinde grev kararı alındıktan sonra bir gün işi durdurmayı ve grev kararını deklare etmeyi düşünüyoruz. Ondan sonra 60 günlük süreç başlanacak. O süreç içinde de anlaşma sağlanmadığı takdirde grev kaçınılmaz.

Teşekkür ederiz. TİS'leri bağlatmak, üyelerimizin insanca yaşanabilecek ücreti almaları için mücadelemiz sürecektir. Biz de Belediye işçilerinin yanındayız, haklı mücadelesini sahipleniyoruz.

2 Temmuz Sivas katliamı ve “Madımak sendromu”

1 Mayıs 2008 tarihinde, devlet tarafından defalarca gaz bombaları ile bombalanan DİSK binasının içinde bulunan sendikacılar, yaptıkları ilk basın açıklamalarında "Madımak'ı yaşadık" dediler. İçeride sıkışmış durumda yaklaşık 2000 devrimci-demokrat, işçi ve sendikacı bulunuyordu. Devletin hesapsız ve pervasız biçimde yağdırdığı, sadece binanın önüne değil, içeriye de attığı gaz bombaları solukların kesilmesine, ciğerlerin parçalanırcaasına, gözlerin yuvalarından fırlarcasına acımasına neden oluyordu. Kimi zaman tam bir can pazarına dönüşüyordu bombaların arkasından binanın içi. Zaten dar olan binanın içinde kıpırdamak, içeriye ya da yukarıya kaçmak çok daha zorlaşıyordu. Sendikacılar pek çok defa ölüme yaklaştıklarını hissettiklerini ifade ettiler. Bu tabloda, sendika yöneticilerinin yaptığı tek şey ise milletvekillerini binaya çağırarak ve onların bir çözüm bulmasını istemek oldu.

1 Mayıs'tan hemen önce Adapazarı'nda da benzer bir tablo yaşanmıştı. Bir düğün salonunda etkinlik düzenleyen DTP'liler, dışarıdan faşistler tarafından kuşatıldılar. Daha önceleri açık alanlarda yapılan eylemlerde ortaya çıkan linç görüntüleri, Adapazarı'nda binanın kuşatılmasına ve bina içindekileri linç etme girişimine dönüşmüştü. Dışarıdaki saldırgan grup, yine benzer görüntüler oluşturmıştı. Onlar binaya saldırdıkça, polis göstermelik biçimde onları tutmaya çalışıyordu. İçerideki etkinliğe katılanlardan bir kişi kalp krizi geçirerek öldü. Bir kişinin kalp krizi geçirmesine neden olan ve içeridekilerin tümünün aklından geçen, Madımak Oteli'nde yanarak can verenlerdi.

Elbette ki hem 1 Mayıs günü DİSK binasında, hem de Adapazarı'ndaki etkinlikte yaşananlar, Madimak'ta yaşananlarla bir ve aynı değildi. Fakat olayların birbirlerine benzeyen yönleri de vardı. Bir binanın içinde kuşatılmak, dışarıda saldırıyan bir kalabalığın olması ve içeride ölmeye ihtimali gibi unsurlar, her iki olayda da, hem içeridekilerin, hem de olayları televizyonlarından seyredenlerin aklına 2 Temmuz Sivas katliamının gelmesine, Madimak Otel'i'ndeki ilerici aydın ve sanatçıların yakılmasının hatırlanmasına neden oldu.

“Madımak sendromu” bu nedenle literatüre girdi.

Kültür merkezinde direniş, Madımak'ta bekleyiş

**2 Temmuz 1993 tarihi, son derece per-
vasız ve büyük bir katliamın tarihi olarak kazındı belleklere. Sivas'ta Pir Sultan
Şenliklerine düzenlenen saldırı ile, 37 sa-
natçı ve aydın diri diri yakıldı.**

2 Temmuz günü saldırı ilk olarak Kültür Merkezi'nde başladı. Birkaç yüz kişilik grup, Kültür Merkezi'nde bulunan devrimci-demokrat kitleye saldırdı. Burada devrimcilerin varlığı, hızlı bir biçimde direnişin örgütlenmesine neden oldu. Barikatlar kuruldu, çatışmalar yaşandı ve saldırgan güruh püskürtüldü. Dinci-faşist güruhun devlet destekli biçimde hareket ettiğini fark eden kimi devrimci yapılar, saldırının bununla sınırlı kalmayacağını anlamakta zorlanmadılar. Polisin ve subayların bu güruhu yönlendirdiğini gözleriyle görenler olmuştu. Bunun üzerine başta Alevi kesimin oturduğu Alibaba mahallesi olmak üzere şehrin çeşitli bölgelerine dağılarak, kitleleri harekete geçirmeye çalıştılar ve direnişi örgütlemeye giriştiler.

Kültür Merkezi'nde başarısızlığa uğrayan saldırgan güruh, dönemin Sivas Belediye Başkanı yönetiminde, Ozanlar Anıtını vinçle söküp slogan ve çıgıllıklarla valiiliğin önüne geldiler. Sonra festival için gelen aydın ve sanatçıların kaldığı Madimak Oteli'ne yöneldiler. Birkaç yüz kişi, hızla binlere varmıştı. Kuran Kursu'ndan İmam Hatip'ten çıkanlar, onlara katılıyor-du. Ankara'dan önceden getirilen dinci faşistler olduğu söyleniyordu. Otelin karışısına, bir gün önceden bir kamyon taş dökülmüştü. Saldırının önceden planlan-dığı belliydi.

Otelin önünde olaylar hızla tırmanırken, ne polisin ne de askerlerin hiç bir müdahalesi olmadı. Katliamdan kurtulanlar, *“assubaylardan birinin barikatı kıran dinciyi öptüğünü gördük”* diyorlardı.

Oteli kuşattılar. “Kan istiyoruz” diye ağızlarından salyalar akıtarak bağıryorlardı. “Sivas Aziz’e mezar olacak” sloganları atılıyordu. İçeridekiler ise, *“onları tahrik etmemek için pencereye dahi çıkmadık, arka odalara, koridorlara sığındık”* diyorlardı. Sanki gerçekten tahrik eden

kendileriymiş gibi. Oysa dışarıda-
kiler, birileri tarafından yete-
rince tahrik edilmişlerdi.
Hatta öyle ki, katliamdan
önce Sivas'ta yayınlanan ga-
zeteler, "Sivas'te ne yapılmak isteni-
yor?", "Müslüman mahallesinde salyan-
goz satılıyor" vb. manşetlerle kitleyi
önceden hazırlamıştı.

“Dışarıdakiler ‘‘Kan istiyoruz’’ diye ulurken, ierdekiiler beklemeyi sr-
dördü. Erdal İnönü’y, valiyi, aske-
ri, polisi arıyorlar ve kendilerini
kurtarmalarını istiyorlardı. SHP h-
kmet ortağıydı. Demokrasi havarili-
ğiyle büyük bir oy çokluğunu arka-
sına almış DYP-SHP hükümeti
vardı. Erdal İnönü de başbakan
yardımcısıydı. Madımak’takiiler
İnönü’ye, SHP milletvekillerine
güveniyorlardı. Zaten onlar da
sürekli olarak ‘‘merak etme-
yin, sizi kurtaracağız!’’ di-
yorlardı.

Saldırgan güruh, slo-
ganların arkasından binayı
taşlamaya ve tahrip etme-
ye başladılar. İçeridekiler
ise hala devletten gelecek
yardımı bekliyordu. Katli-
amdan kurtulan bir sanat-
çı “Hiçbirimiz böyle bir
sonla karşılaşacağımıza
ihtimal vermiyorduk. Sa-
nırım tek hatamız devlete
bu kadar güvenmekti” de-
mişti, bir gün sonra gazete-
lerde yeralan röportajında.
“Devletin bizi kurtaracağına
o kadar inanmıştık ki, kurtul-
duğumuzda yapacağımız ba-
sın açıklamasını bile hazırladık.
Asım Bezirci hocamız bildiriye ha-
zırlayıp geldiğinde, artık o işle uğ-
raşacak pek zamanımızı olmadığını
anladık” diyor otelden sağ kurtulmayı
başaran bir başka sanatçı. Bazı aydın ve
sanatçılar ise, içeride bulunanlara moral
ve güç aşılamak için çaba gösteriyordu.
“Bu arada biz, kaygı duyan, üzülen, hatta
moralî bozulan arkadaşlara destek olma-
ya çalışıyorduk. Örneğin karikatürist ar-

**kadaşı-
mız
Asaf
Koçak,
mızı-
kayla bi-
ze moral
verdi" diyor,
kurtulanlardan biri.**

Hiçbir engelle karşılaşmayan saldırgan faşist güruh, daha da pervasızlaştı. Otel ateşe verildi. Ateş binayı sarıncaya kadar, içeridekilerin kurtulma umudu sürüyordu. Hala devletin kolluk kuvvetlerinin geleceğini ve dışarıdakileri dağıtarak kendilerini kurtaracağını umuyorlardı.

Yangın binayı iyice sardığında ve içeridekilerin bulunduğu alana kadar uzandığında, ancak o zaman bir çare düşünmeye başladılar. “Çıkış yollarını araştırdık. Büyük Birlik Partisi İl Teşkilatına geçme koşulunun olduğunu öğrendik. Yaklaşır yaklaşmaz adamlar bizi sopalarla tehdit ettiler. Ben ikinci kez denedim. Tekrar karga tulumba dışarı atıldılar. Saatler ilerliyor, yangın büyüyordu. ... Artık 70 küsur insan kendi tercihini yapıyordu. Ya yanarak ölüm, ya BBP’ye sığınmak. BBP ilk gışte bizi kabul etmedi. Kabul edilmiş olsalardı tüm arkadaşlarımızı tarabilirdik. BBP’ye 33-34 arkadaş ve kurtulduk” diyorodu katli- tulan bir aydın. BBP’nin bulun- ile Madımak Oteli aynı hava-

landirmaya baktığı için, dışarıdaki saldırı-
ganlar farketmeden diğer binaya geçerek
kurtulmak mümkündü. Ancak BBP de
saldırının bir parçasıydı.

**“Kanlı Sivas” değil,
“Direnen Sivas” olmalıydı**

Sivas katliamı son derece planlı bir biçimde gerçekleştirilen bir katliamdı. Öncesinde yaşananlar bunun işaretlerini veriyordu zaten.

'90'lı yılların başları, devrimci hareketin yükselişe geçtiği, işçi, öğrenci, emur hareketinin büyüdüğü, Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesinin güçlendiği yıllardı. Buna karşı dinci-gerici örgütlenmeler ve sivil faşist saldırılar hızla ve sistemli bir biçimde büyütüldü. Devrimci dalganın yükselişini önlemenin en etkili yolu, sivil faşist ve dinci gerici piyonları öne sürmekti çünkü. Bunların estirdiği terör üzerinden kitlelerde bir korku ve yılgınlık yaratmak hedefleniyordu. Kürt illerinde Hizbikontra saldırılarının, batı illerinde ise Kürtlere dönük saldırıların artmasının, İstanbul, Ankara gibi büyük illerde üniversitelerde sivil faşist, dinci-gerici saldırıların güçlenmesinin örnekleri çok daha sık yaşanmaya başlanmıştı. Sivil faşistler ve dinci-gericiler, devletin vurucu gücü olarak öne çıkıyor, yükselen toplumsal muhalefetin önüne dikiliyorlardı. Sivas katliamı bunun en önemli halkalarından biri oldu.

Bu türden saldırılara karşı, yapılacak en etkili şey, karşı-direnişi örgütlemektir. Saldırıcı püskürtmenin tek yolu budur. Direnişin gösterilmemesi, saldırıyı durdurmak şöyle dursun, saldırganların pervasızlığını artırır sadece. Onlara geri adım attıracak tek şey, direnmektir. Gerek 12 Eylül öncesi, gerekse '90'lı yılların başlarında yaşananlarla, bu gerçek defalarca kanıtlanmıştır.

Sivas'ta da bir kere daha bu gerçek iki yönüyle de yaşam buldu. İlk saldırı Kültür Merkezi'ne yapıldı. Orada devrimciler vardı ve kurulan barikatlar, atılan taşlarla saldırı püskürtüldü. İkinci saldırı Madimak Oteli'ne yapıldı. İçeride sadece aydın ve sanatçılar vardı. Devletin gerçek yüzü-

nü göremeyen, dışarıdaki saldırganların asker ve polis ile birlikte hareket ettiğini gördükleri halde, asker ve polisin kendilerini kurtarmaya geleceğine güvenen aydın ve sanatçılar... Devrimciler ise, mahallelerden bir direniş örgütlemeye çalışırken, reformistlerin büyük bir engeliyle karşılaşmış ve bu engeli aşarak, mahalledeki direnişi otelin önüne taşımayı başaramamışlardı. Reformistler, tarihi rollerini yine uygulamış ve itfayecilik yapmışlardı.

Madımak'taki aydın ve sanatçılar devlete ve sosyal-demokratlara güvenmek yerine direnişe geçselerdi, ya da en azından BBP'nin engelleme çabasına karşı koyup BBP'nin içine geçebilselerdi ve devrimciler dağıldıkları mahallelerdeki kitleyi ayaklandırarak oteli kuşatan saldırırganları kuşatabilseydi, elbette ki tarih farklı yazılırdı.

Her durumda ölümler olabiliirdi. Direniş ölümleri engellemeyebilirdi. Ama o zaman “Kanlı Sivas” değil, “Direnen Sivas” olurdu ve böyle kazınırdı belleklere. Yaşananlar, insanlara korku, ürperti, yılgınlık değil, direnme gücü, cesaret ve kararlılık verirdi. Dinci-gericiler ve sivil faşistler de yeni katliam ve linç girişimlerine bu kadar rahat başvuramazlardı.

Direnerek alınan bir yenilgi, kolay elde edilen bir zaferden daha anlamlı mesajlar verir ve iyi bir miras bırakır gelecek kuşaklara. Her zaman dövüşerek yenilenler, arkalarında *“devrim zamanı enerji ve tutkulu bir eylemin en büyük uyarıcılarından biri olan bir öc alma isteği bırakırlar.”* Aksi durumda, yani direnişsiz yenilgilerde ise büyük bir moral çöküntü, faşizmin gücünü büyütme ve kendine güvensizlik kalır geriye. Tıpkı Sivas-Madimak katliamı sonrasında olduğu gibi...

2 Temmuz gerçeğinin

karartılmasına izin vermeyelim

2 Temmuz'un üzerinden 15 yıl geçti. Her 2 Temmuz'da bu faşist katliamı lanetliyoruz, Madımak Oteli'nde ölenleri saygıyla anıyoruz. Ancak 2 Temmuz'dan gerekli derslerin yeterince alınmadığını da görüyoruz. Bunlardan birincisi, Sivas katliamının gerçek sorumlusunun devlet olduğudur. Katliamın hemen ardından ülkenin dört bir yanında gerçekleşen protesto gösterilerinde, cenaze törenlerinde en çok atılan slogan "Katil Devlet" olmuştur. Çünkü dinci-faşist güruhu saldırıya

hazırlayan ve sonrasında önünü açan bizzat devletin kurumları ve kolluk görevlileri olmuştur. Dönemin başbakanı Çiller, 2 Temmuz akşamı yaptığı konuşmada "Sivas'ta oteli saran vatandaşlarımıza herhangi bir zarar gelmemiştir" diyerek, linççi güruhun arkasında olduklarını bu denli patavatsızca açık etmişti. Hal böyleyken 2 Temmuz anmalarında asıl olarak devleti hedefe çakmamak, onun gerçek katillerini gözlerden gizlemek olur.

İkincisi; dinci-gericiliğin son yıllarda yaymak istenilenin aksine, hiç de mazlum ve masum olmadığıdır. Dinci-gericilik, hemen her kritik aşamada devlet tarafından toplumsal muhalefetin önüne set çekmek için kullanılmıştır. Bir çok katliamda onların eli vardır. Kanlı Pazar'dan 6-7 Eylül olaylarına kadar, gerek ezilen ulus ve toplulukları bastırmada, gerekse de devrimci uyanışı ezmede, dinci-gericiliğin nasıl kullanıldığı tarihsel olaylarla ortadadır. 12 Eylül faşist cuntasının da dinci-gericiliği bilinçli bir şekilde palazlandırmasının altında yatan gerçek budur. Ne dinci-gericiliği mağdur görmek, onların da devlet tarafından baskı gördüğünü, buna karşın kimi zaman kandırıldıklarını düşünmek doğru bir yaklaşımdır; ne de sadece dinci-gericiliği hedefe çakıp arkasındaki devleti görmemek doğrudur. Ne var ki, bugün her iki yaklaşım da revaçtadır. Egemenlerin toplumu "dinci-laik" şeklinde bölme çabalarına prim veren ve bu yapay saflaşmada taraf olan her tutum, gerçekleri karartan ve mücadeleye zarar veren yaklaşımdır, dolayısıyla bize uzak olmalıdır.

Üçüncüsü; 2 Temmuz katliamında devlet ve dinci-gericilik kadar rol oynayan bir diğer faktör, sosyal-demokrasidir. Eğer o dönem hükümette SHP gibi sosyal-demokrat bir parti olmasaydı, bu katliam bu kadar rahat gerçekleşmezdi. Her şeyden önce aydın ve sanatçılar, bu kadar büyük bir rehavete kapılmaz, ölümü beklemez, sınırlı da olsa bir direniş sergilerdi. Sosyal-demokrasinin "faşizmin koltuk değneği" olduğu, çoğu zaman faşizmin yapmaya çekindiği görevleri üstlendikleri, sadece dünyada değil, ülkemizde de defalarca kanıtlanmış bir olgudur. Yakın tarihimiz bile bunun örnekleriyle doludur. Maraş Katliamı ve sıkıyönetim ilanı CHP hükümetteyken olmuştur. Keza 19 Aralık Cezaevi Katliamı da yine Bülent Ecevit'in başbakan olduğu DSP hükümeti döneminde gerçekleşmiştir. Faşist Mehmet Ağar bile, bu katliamı uzun süredir planladıklarını ancak Ecevit hükümetinde gerçekleştirebildiklerini söylemiştir. Bütün bunlar, faşizme karşı mücadelenin reformizme karşı mücadeleyle içiçe yürütülmesi gerektiğini ortaya koyan somut gelişmelerdir. Hal böyleyken 2 Temmuz anmalarına sosyal-demokrat parti ve milletvetilleri buyur edilmekte, katliamdaki sorumlu-

lukları unutturulmak istenmektedir. Bu yılki anmalarda da CHP ve DSP milletvekillerinin ön sıralara yerleştirilmesi, devrimci kesimlerin tepkisine yol açmıştır. 2 Temmuz mitingine bizim ve kimi devrimci yapıların katılmamasının nedeni de budur.

Ve son olarak 2 Temmuz, yukarıda ortaya koyduğumuz gibi direnişsiz yenilginin tüm sonuçlarını yaşatmıştır, yaşatmaktadır. Her 2 Temmuz'da ağıtlar yakılmakta, büyük bir çaresizlik, güvensizlik, yalnızlık ve acı yaşanmaktadır. Hemen tüm etkinliklerde, faşist devletin, dinci-gericiliğin vahşeti ve pervasızlığı, bunun karşısında sanatçı ve aydınların, ilerici ve demokratların güçsüzlüğü, şaşkınlığı vardır. Bu tarz anmalar,

faşizmin ve gericiliğin vahşetini gözlerde büyütmekten ve onların pervasızlığını arttırmaktan başka bir şeye yaramaz. Nitekim öyle de olmuştur. Eğer Madımak Otelini'nin altına bir kebabçı açılmış ise ve o kebabçı tüm tepkilere rağmen hala açık kalabiliyor ise, bu yüzdendir. 2 Temmuz'un yıldönümü yaklaşırken, Sivas'ta sendika ve kitle örgütleri basılıp duvarlarına "2 Temmuz bizim bayramımız" yazılıyor, tehditler savrulabiliyorsa bu yüzdendir. 2 Temmuz'da Madımak Otelini'nin yerine yapılan restoranın önünde sadece açıklama yapıp kınamak yetmez. Yetmediği bugüne dek görülmüştür. Militan, meşru kitle eylemleriyle yol alınabilir ancak.

Asla affetmeyeceğiz, asla bağışlamayacağız!

Bugün eğer bir "Madımak sendromu" siyasi literatüre girdiyse, 2 Temmuz'un direnişsiz yenilgisi ve 2 Temmuz'ların ağıtlarla anılmasından dolayıdır. Bunu ortadan kaldırmak, aynı zamanda "Madımak sendromu"nu ortadan kaldırmak olacaktır.

Ne zaman bir binada dinci ya da faşist güçlerin (resmi ya da sivil) kuşatması söz konusu olsa, akla Madımak'ın gelmesi boşuna değildir. Gerçekte de, 1 Mayıs'ta sendikacıların, Adapazarı'nda DTP yöneticilerinin tutumu, Madımak otelinde devletten yardım bekleyen aydın ve sanatçıların tutumundan farklı olmamıştır. Buna karşın, 1 Mayıs'ta DİSK binası Madımak'a dönüşmediyse, hem içerideki hem de dışarıdaki

havanın çok farklı olmasındandır. Dışarıda çok büyük bir kitle DİSK binasına gelmeye çalışarak polisle çatışıyor, içeride ise devrimcilerin varlığı, saldırı karşısında tavırsız kalınmayacağını işaretiydi.

Madımaklar karşısında yapılacak tek şey, direnişi örgütlemektir. İçeridekilerin direnmesi, dışarıdan ise, kuşatanların kuşatılmasıdır. Ancak ölüm pahasına gerçekleştirilen büyük direnişler, hem daha fazla ölümleri engeller, hem de geride kalanlara acı ve dehşet değil, cesaret ve direnme gücü bırakır.

Faşizmin ve gericiliğin sadece vahşetini değil, bugüne kadar onlara karşı verilen mücadelenin, yaratılan direnişlerin, gösterilen cesaret ve cüretin örneklerini göstermeli ve yeni örnekler yaratmalıyız. Faşizmin kitlelerin gücünden kuduz köpeğin sudan korktuğu gibi korktuğunu göstermeli, ona duyulan kin ve nefreti eyleme dökebilmeliyiz. Faşizmin İspanya'da yarattığı vahşet karşısında bir İspanyol emekçisinin dilinden aktarılan dizelerde olduğu gibi. "İsa dedi ki, 'bağışlayın onları, çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar'/Madrid'te suçsuz insanların öldürülmesinden sonra/Sanırım şöyle dememiz gerekir:/Bağışlamayın onları, çünkü ne yaptıklarını biliyorlar."

Onun içindir ki, 2 Temmuz'un katilleri de dahil olmak üzere faşist katilleri, işkencecileri, hainleri, ASLA AFFETMEYECEĞİZ, ASLA BAĞIŞLAMAYACAĞIZ!

ÇHD'de Resim Sergisi

Çağdaş Hukukçular Derneği 28 Haziran'da 1 Mayıs'ta yaşananlarla ilgili resim sergisi açtı.

Sergide 27 fotoğrafçının resimleri yer alıyor. Osmanlı döneminde işgal yıllarında bile İstanbul'da 1 Mayıs kutlanmış olmasına rağmen, günümüzde hala 1 Mayıs yasaklarının sürmesine vurgu yapılıyor. Son 1 Mayıs'ın devletin işgali altında geçmiş olması, serginin temel konusunu oluşturuyor.

Resimlerde direniş ve devletin saldırısı bir arada verilirken, 1 Mayıs'tan sonra çıkan gazetelerin manşetleri ve 1 Mayıs görüntülerinden oluşan sinevizyon gösterimi yer alıyor.

Sergi 12 Temmuz'a kadar ÇHD'nin Taksim'de bulunan binasında devam edecek. Serginin açılışına yaklaşık 50 kişi katılırken, sergide eserleri yer alan fotoğrafçılar yaptıkları konuşmalarla 1 Mayıs'la ilgili düşüncelerini açıkladılar.

Fettullah Gülen tarafından finanse edildiği söylenen Taraf gazetesi, TSK'nın birçok gizli planını deşifre etti. Bunların içinde "Bilgi Destek Planı" diye adlandırılan, propaganda ve şiddet yoluyla herkesi TSK çizgisine çekmeyi hedefleyen plan baş sırada oturdu. Bunun Kara Kuvvetleri Komutanı Başbuğ ile Anayasa Mahkemesi Başkanı Osman Paksüt arasında gerçekleşen gizli görüşme ve Dağlıca baskını ile ilgili belgeler izledi.

Bu yayınlar üzerine Genelkurmay üst üste açıklama yapmak zorunda kaldı. Genelkurmay'ın yaptığı ilk açıklamada; "komuta kademesinin onayladığı böyle bir belge yok" deniyordu.

Bu açıklama, belgenin varlığının kabul edildiği şeklinde yorumlandı. Bu yorumlar üzerine Genelkurmay ikinci bir açıklama gereği duyarak "TSK'da böyle bir plan kesinlikle mevcut değildir" dedi. TSK içinde bu bilgilerin kimler tarafından basına sızdırıldığı, TSK'nın iç disiplinin darbe aldığı, hatta kevgire döndüğü şeklindeki eleştiriler karşısında ise, bunların "nereden ve kimler tarafından basına sızdırıldığı tespit edilmiş ve sorumlular hakkında gerekli yasal işlem başlatılmıştır" denildi.

Diğer yandan AKP'nin de aynı isimle (Bilgi Destek Planı) çalışmalar yürüttüğü ortaya çıktı. Belgede; AKP'nin TSK'nın yaptığı çalışmadan haberdar olduğu, kendisinin de ona destek verdiği anlaşıyordu.

AKP'ye kapatma davası açılmasıyla birlikte iyice keskinleşen burjuva klikler arasındaki çelişkiler, ortaya bu ve benzeri birçok bilginin dökülmesini sağladı. Özellikle TSK'ya dönük bilgiler, bugüne dek eleştirilemez olan orduyu, bir hayli yıpratmaya başladı.

Genelkurmayın "psikolojik harbi"

2007 yılında hazırlandığı söylenen "Bilgi Destek Planı" TSK'nın tüm toplumu yönlendirme ve yönetme çabasının bir belgesi. Belgede; "üniversiteler, üst yargı organı başkanları, basın mensupları, sanatçılarla temas edilmek suretiyle bu kişilerin TSK ile aynı paralelde hareket etmesinin sağlanması" isteniyor. Özellikle okulların hedeflendiği anlaşılan belgede "öğrencileri etkileyen ders filmleri hazırlanarak CD-DVD olarak öğretmenlere dağıtılması" Milli Güvenlik derslerinin "TSK'nın tanıtımı ve milli değerlerin anlatıldığı bir fırsat olarak kullanılması" öneriliyor. Ayrıca "mobil eğitim timleri"nden söz edilerek bunların "konusunda uzman sivil öğretim görevlileri ve emekli TSK personeli" ile güçlendirilmesi ve "kadrolu" hale getirilmesi vurgulanıyor. Dikkat çeken bir başka yönü ise, "seçilmiş varoşlarda" halkın TSK'ya bakışını değiştirecek "toplumsal gelişme" projeleri. Tabii Kürt halkına da özel bir yer verilmiş. DTP açıkça terörist ilan edilerek etkisinin kırılması ve her yönde teşhir edilmesi konuluyor. "Bölge halkının terörle mücadele bağlamında rahatsız edilmesi ve örgüte yardım ettikleri sürece bu rahatsız etmenin sürdürülmesi, bu bağlamda sıklıkla aramaların operasyonların yürütülmesi" söyleniyor. Vb...

Basında ifşa edilen bölümleriyle TSK'nın bu planı, esasında çok da bilinmeyen şeyler içermiyor. Bir yandan dernek, vakıf vb. isimler altında emekli subayların başını çektiği yasal örgütlenmelerle kitle desteği yaratılmaya çalışılırken; bir yandan da kontrolleri örgütlenmelerini aktifleştirme, provakasyonlarla ortamı terörize etme çabaları, bugüne dek çeşitli

İç hesaplaşmalar ve dökülen Gizli Belgeler

Şu anda süregelen yıpratma savaşının, TSK ile hükümete bağlı bu iki psikolojik dairelerin birbiriyle mücadelesi olduğu söyleniyor. Bu gerçeğin bir yüzü. Diğer yüzünde ise, her iki psikolojik dairenin de benzer faaliyetler yürüttüğü ve ikisinin de halk düşmanı olduğudur. Çünkü her iki belgede de Kürt halkının asimilasyonu ve kitlelerin faşist ve gerici ideolojilerle bombardımana tutulması, provokatif eylemlerle birbirine kırdırılması vardır.

biçimlerde kendini ortaya koydu. Şemdinli'de yapılanlar, emekli generallerin bölgedeki bürokratları hizaya sokmak için "birkaç bomba attıkları"nı açıklaması, vb... Keza önceki yıllarda da Genelkurmay, belli başlı gazetecilere, "milli birlik ve bütünlüğü zedelemeyecek" yayınlar yapmaları yönünde uyarıları olmuştu. Zaten medya da büyük oranda buna uygun davranıyordu. Hatta "sınırötesi operasyonlar" döneminde "iliştirilmiş gazetecilik" yaparak savaşa güzellmeler dizdiler. Buna karşın kimi çatlaklardan dolayı TSK'nın içyüzünü sergileyenler de oluyordu. Tıpkı bugün Taraf gazetesinin yaptığı gibi.

Elbette bunların sınırlı da olsa açığa çıkmasında yarar var. Örneğin Dağlıca baskınının komuta kademesince çok önceden bilinmesine karşın Dağlıca'daki askerlerin sayıca ve malzeme yönünden zayıf bırakılması, "sınırötesi operasyona" zemin hazırlamak için özellikle göz yumulduğu şeklindeki görüşleri güçlendiriyor.

YAŞ toplantısı öncesi gelişmeler

Bir yanda TSK'nın gizli belgeleri tartışılırken, bir yanda önümüzdeki ay Genelkurmay başkanı olması beklenen Kara Kuvvetleri Komutanı İlker Başbuğ'a dönük iddialar da artıyor. Başbuğ'un İsrail gezisi sırasında "ağlama duvarı"nın önünde sivil kıyafetli fotoğraflarının yayınlanması ve Başbuğ'un "Yahudi kökenli" olduğuna dair söylentileri, Osman Paksüt'le gizli görüşmesinin açığa çıkarılması izledi.

Bütün bu haberlerle daha genelkurmay başkanı olmadan yıpranmaya başlayan Başbuğ ile Başbakan Erdoğan arasında, Haziran ayının son haftasında sürpriz bir görüşme oldu. Başbakanlıktan bunun olağan bir görüşme olduğu açıklansa da, öyle olmadığı herkes tarafından biliniyor. Geçtiğimiz aylarda Fikri Sağlar, Erdoğan ile Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın 22 Temmuz seçimlerinden önce Dolmabahçe'de yaptığı gizli görüşmeyi deşifre etmişti. Erdoğan'ın Büyükanıt'a eşiyile ilgili bir dosya sunduğu söyleniyordu. Benzer bir dosyanın Başbuğ'a sunulmuş olma ihtimali de yok değil.

Ancak AKP'nin kapatma davası, YAŞ kararlarını da doğrudan etkiliyor. Belli ki, AKP bu durumu komutanlar üzerinde kullanmak istiyor. Çünkü yasalara göre; kuvvet komutanlarının atanması, Başbakanın imzalaması, Cumhurbaşkanının onayladığı kararname ile gerçekleşiyor. Genelkurmay Başkanı ise, "Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri Komutanlığını yapmış orgeneral-oramiraller arasından Bakanlar Kurulu'nun teklifi üzerine" Cumhurbaşkanlığı tarafından atanıyor. AKP hakkındaki kapatma davası Temmuz ayında sonuçlanır ve kapatma kararı çıkarsa, "siyasi yasaklı" Baş-

bakan ve hükümet istifa edecek. Yeni hükümet kurulana kadar görevine devam etmesi uygun görülse dahi, bu durumda "atama kararnamelelerine katılmam" derse, ağustos ayındaki YAŞ toplantısı gerçekleşmeyecek. YAŞ'ın gecikmesi durumunda ise, komuta kademesindekiler için "mecburi emeklilik" başlayacak. Bu durumda Başbuğ'un Genelkurmay Başkanı olması engellenmiş olacak. Başka komutanların önü açılacak.

Büyükanıt gibi Başbuğ'un Genelkurmay Başkanı olarak atanmasında da kaotik ortam sürüyor. Güç dengelerine göre, birçok yeni gelişmenin yaşanabileceği bir döneme giriliyor.

Darbe ve şeriat umacısı

Bir yanda sözde laik kesimlerin "şeriat tehdidi" adı altında AKP'yi kapatma çabaları, diğer yanda "darbe" söylentileriyle "sivil toplum" hareketini yaratma gayretleri. Her iki kesim de kitleleri şu veya bu tehditle korkutarak kendi tabanını genişletmeye çalışıyor. Ne yazık ki, buna kimi ilerici, demokrat kişi ve kurumlar da alet oluyor.

Oysa ifşa edilen TSK "Bilgi Destek Planı"nın da gösterdiği gibi, ordu darbe yapmadan da pekala faaliyetlerini sürdürüyor. Bu tabi ki ordunun bundan sonra darbe yapmayacağı anlamına gelmiyor. Fakat bugünün iç ve dış koşulları böyle bir darbeye uygun görünmüyor. O yüzden de TSK "darbesiz darbe" olarak nitelenen çeşitli planları devreye sokuyor. Kimi zaman rektörleri, kimi zaman yargıyı harekete geçiriyor.

Öte yandan AKP hükümetinin arkasındaki güçlerin de boş durmadığı anlaşıyor. Hükümetin de İç İşleri Bakanlığına bağlı "psikolojik savaş dairesi" olduğu ve bu dairenin her ilde örgütlü bulunduğu ortaya çıkıyor. Şu anda süregelen yıpratma savaşının, TSK ile hükümete bağlı bu iki psikolojik dairelerin birbiriyle mücadelesi olduğu söyleniyor. Bu gerçeğin bir yüzü. Diğer yüzünde ise, her iki psikolojik dairenin de benzer faaliyetler yürüttüğü ve ikisinin de halk düşmanı olduğudur. Çünkü her iki belgede de Kürt halkının asimilasyonu ve kitlelerin faşist ve gerici ideolojilerle bombardımana tutulması, provokatif eylemlerle birbirine kırdırılması vardır.

AKP-Genelkurmay, ordu-sivil toplum ayrışmasında işçi ve emekçilerin, Kürt halkının yeri yoktur. Darbe-şeriat umacısı yaratarak birine taraf olmaya zorlama oyununa da gelmemek gerekir. Bunlar burjuva kliklerin kendi içindeki it dalaşlarıdır. İşçi ve emekçilere saldırıda nasıl birlikte hareket ettikleri defalarca görülmüştür. Her iki kesimin de ipliğini pazara çıkarmalı, kendi gündemimizi dayatmalıyız.

KVK yasa tasarısı dünden bugüne faşist diktatörlüğünün kitleleri fişleme çabası ve girişimlerinin en kapsamlısı ve tek merkezde toplanmasıdır. Polis devletin gide-rek güçlendirilmesidir.

Her saldırı, beraberinde bir süre sonra tepkileri ve karşı saldırıları doğurur. Burjuvazi bugün kitlelerdeki toplumsal huzursuzluğun giderek kendisini rahatsız edici boyuta gelmesinin önünü şimdiden tıkamaya dönük bir dizi önlemler alıyor, alacaktır. (KVK) Kişisel Verilerin Korunması ana başlıklı yasa tasarısını tam da bu ekseninde değerlendirmek gerekiyor.

Tasarının 3. maddesinin a) şıkında *"Kişisel veri: Belirli veya kimliği belirlenebilir gerçek ve tüzel kişilere ilişkin bütün bilgileri"* deniliyor. Yani bu ülkede yaşayan her bireyin aklınıza gelebilecek bütün bilgilerinin toplanmasından ve merkezileştirilmesinden bahsediyor. Neden? Çünkü bugün illiğini sömürdüğü her işçi ve emekçi, gelecekte kendisi için potansiyel bir tehlike ifade ediyor. Asıl korkusu budur. Ama bu korkusunu ve yasa tasarısının vahşi yüzünü gizlemek için *"hukuka uygunluk kişi hak ve hürriyetlerine saygı"* adını veriyor.

Tasarı *"veri kütüğü sahibinin kendi haklı çıkarları için kişinin rızası bulunmaksızın"* kullanılması- nı öngörüyor. Hem kişinin bütün bilgilerini kişiye danışmadan *"kişinin hak ve hürriyeti"* adına toplanılmasını şart koşacaksınız, hem de gerektiğinde kişinin rızası olmaksızın verileri işleme tabi tutacaksınız. İşte burjuvazinin *"kişi hak ve özgürlüğü"*nden anladığı budur.

Tasarının 8.maddesinin bütün fıkraları, tasarının faşist karakterini ve bu tasarı ile asıl hesaplarını gözler önüne seriyor. Deniliyor ki: *"Kişisel verilerin üçüncü kişilere aktarılması. a) Aktarmayı isteyen gerçek ve tüzel kişilerin belirli bir olayda kanundan doğan bir görevini yerine getirmesi için bu bilgiye ihtiyaç duyması"* ve *"(2) Millî güvenliğinin ve millî savunmanın sağlanması, suçun önlenmesi veya soruşturulması amacıyla yapılan istihbarî faaliyetlerle ilgili olarak kanundan doğan bir görevin yerine getirilmesi için, gerekli olması hâlinde de kamu kurum ve kuruluşlarınca kişisel veriler ilgili kamu kurum ve kuruluşuna aktarılabilir"*. Yani açıkça kendilerinin de belirttiği gibi *"zorunlu"* durumlarda millî güvenliğinin sağlanması ve suçun önlenmesi için üçüncü kişi ve kurumlara aktarılabilir. Konuyla birebir ilgilenen onca resmi, gayri resmi kurum ve kuruluşlar işini yeterince yapamıyor mu? Burada üçüncü kişi (kurum) herkesinde anlayacağı üzere Mit, Jandarma ve Emniyet oluyor. Böylesi bir çalışma başlı başına ülkede yaşayan tek tek bütün bireylerin bilgilerinin ajanvari toplatılıp depolanmasıdır ve gerektiğinde de kullanılmasıdır. Hem de kişiye sorulmadan!

Böylesi bir çalışmaya ve kuruluşa neden ihtiyaç duyulduğunun arka planını ve bu bilgilerin üçüncü kişi ve kurumlara aktarılmasının hangi anlar ve zorunluluklar çerçevesinde devreye sokulacağını anlamak için, bu tasarının hangi dönemde, hangi saldırıların ertesinde geldiğine bakmak ge-

KİŞİSEL VERİLERİN KORUNMASI (KVK)

rekiyor.

GSS, Emeklilik yasası, emperyalist savaş tamları, Kürt haklarının yeniden yükselen sesi ve kendi aralarındaki klik çatışmaları vb. Bütün bunlar başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumsal bir tepkinin oluşması ve örgütlenmesinden korkularını ortaya koyuyor.

KVK, ajan faaliyetinin kafalarda meşrulaştırılmasıdır

Tasarının bir de istisnalar maddesi vardır ki bize göre istisna olmaktan öte, 58 maddelik koca bir yasa tasarısının ana eksenini oluşturmaktadır. Bakınız ne diyor tasarının 22 maddesi: *"a) Milli güvenliğinin korunması, milli savunmanın gerçekleştirilmesi veya bu amaçla yapılan istihbarî faaliyetlerin yürütülmesi, b) Kamu düzeninin korunması, c) Suçun önlenmesi için gerekli olması, suç veya meslek ahlak kurallarını ihlâl eden eylemlerin soruşturulması veya kovuşturulması"*

Bugüne kadar topluma dayatılan kimi ajanlık yöntemleri (alo polis hattı, jandarma hattı vb) tutmayınca *"kişi hak ve hürriyetleri"* denilerek daha da ileriye gidilmiş ve kişinin rızası olmadan bu bilgilerin istihbarî çalışmalar açısından kullanılması- na geçilmiş. Bunun yasalarla kafalarda meşrulaştırılmasını sağlamaya çalışıyorlar. Kısaca KVK, ajan faaliyetlerinin topluma sadeleştirilerek ve toplumun haklarını savunuyormuş hissini vererek meşrulaştırılmasıdır. Bu meşrulaştırmayı da esasen oluşturulacak kuruluşun bileşenleri üzerinden gerçekleştirmeyi hesaplıyor.

Tasarının 28. maddesi: *"1) Kurul, Yargıtay ve Danıştay Genel Kurullarının yapacakları seçimle, kendi kurumlarında görevli birinci sınıfa ayrılmış hâkim ve savcılar arasından önerecekleri birer, Yükseköğretim Kurulunun kendi üyesi olmayan ve hukuk fakültelerinde ceza hukuku, idare hukuku ve anayasa hukuku alanlarında profesör veya doçent unvanına sahip öğretim üyeleri arasından göstereceği bir, Türkiye Barolar Birliğinin baro başkanı seçilme yeterliliğine sahip avukatlar içinden göstereceği bir, Türkiye Bilimsel ve Teknolojik Araştırma Kurumunun Bilim Kurulu üyeleri arasından göstereceği bir, Adalet Bakanının bu Bakanlıkta idarî görevlerde çalışan birinci sınıfa ayrılmış hâkim ve savcılar arasından göstereceği bir ve Ba-*

kanlar Kurulunca re'sen seçilecek üç kişi olmak üzere dokuz üyeden oluşur."

Diyorlar ki, *"bakın bu işin tepesinde tamamen hukuk ve bilim adamları var hiç endişelenecek bir durum yok."* Bunu söyleyerek kitlelerde yükselecek tepkileri baştan önlemeyi hedefliyorlar.

Böylece hukuk adalet ve bilimsel çalışmalar kisvesiyle taba-

na birinci elden daha yakın bir ajan kuruluşu kurulmaya çalışıyor ve *"Kurul görevini yaparken bağımsızdır. Hiçbir organ, makam, merci ve kişi, Kurulun kararını etkilemek amacıyla emir ve talimat veremez."* deniliyor. Ama biz biliyoruz ki sınıflı toplumlarda devleti oluşturan hiçbir organ, makam, merci, kurum ya da kuruluş, bağımsız değildir. Sözde bağımsızdır ama özde ve fiilen bağımlıdır. Son günlerde tartışılan TSK'nın *"Bilgi Destek Planı"* ve faaliyet çizelgesinde *"üniversiteler, üst yargı organları basın mensupları sanatçılarla temasın muhafaza edilmesi suretiyle bu kişilerin TSK ile aynı paralelde hareket etmelerinin sağlanması"* deniliyordu. Bu çizelgenin çıkmasından bugüne kadar yaşananlara bir bakalım: Mesela, Şemdinli, Danıştay olayları, Cumhuriyet mitingleri gibi olaylar, kurum ya da kuruluşların ne kadar *"bağımsız"* olduklarını göstermeye yeter de artar bile.

Korkunun ecele faydası yok

Bu yasa, Meclis'ten geçeceğe benziyor, hem de oldu bittiye getirilerek. Devlet kitlelerden yükselebilecek tepkileri önlemek için bu yasanın ne kadar zorunlu ve gerekli olduğunu anlatıyor.

Oysa yasa, burjuva anlamda en temel kişisel hak ve özgürlüklere dönük olarak bile, son derece büyük bir saldırı anlamına gelmektedir. Kişilerin özgürlük alanlarında devletin elinin serbestçe dolaşabilmesi demektir. Tıpkı George Orwell'in 1984 adlı eserindeki, herkesi her an gözetlemekte olan, herşeyi bilen, duyan, gören ünlü *"Big Brother"*ı gibi... Ama *"Big Brother"* bile, kitle hareketinin yükselmesini engelleyememişti.

Devlet yaşamlarımızı daha fazla kontrol altına almak, böylece kendi varlığını korumak istiyor. Ve biz de diyoruz ki bir gün tarih hükmünü verecek.

“Futbol asla sadece futbol değildir!”

Bu sözü duymayan kimse yoktur. Keza Portekiz diktatörü Salazar'ın, ülkeyi 30 yıl boyunca başta Futbol olmak üzere “üç F” ile yönettiği ve bununla övündüğü yaygın olarak bilinir. Ancak burjuvazinin futboldan beklediği tek fayda, kitleleri uyuşturmasından, manipule etmesinden ibaret değildir. Futbol burjuvazi için devasa gelirler getiren çok karlı bir alandır.

Futbol, kitlelerin bilinçlerini ve gözlerini öylesine kör eder ki, bütün toplumsal ve ekonomik sorunlar bir maçın arkasına perdelenebilir. Bunu son Avrupa şampiyonasında bir kez daha gördük. Türk milli takımının başarısı, tüm gözleri kamaştırdı. Ne elektrik ve doğalgaza yapılan fahiş zamlar, ne GSS yasasının getirecekleri, ne SSK'lıların eczanelerden ilaç alamayacak olması... Yıkılan sosyal güvenlik sistemi, 19 Aralık operasyonunun katillerinin zamaşımından faydalanması, artan işkence ve baskılar, sınırötesi operasyonlar, yaklaşan İran savaşı, gıda krizinin büyümesi, metropollerde artan susuzluk sorunu... Son saniyelerde gelen bir gol, bir tur atlama, bütün bunları perdeleyebilir, ülkeyi ırkçı bir “birlik-beraberlik” kuşatmasına sokabilir. Öte yandan sevinç gösterileri adına şoven-milliyetçilik körüklenip cinayetler işlenebilir, havaya sıkılan kurşunlarla onlarca kişi yaralanıp ölebilir.

Kitleleri etkilemede bu kadar büyük bir rol oynadığı için, aynı zamanda ciddi bir pazar ve kar alanıdır futbol. Milli Takımlar Teknik Direktörü Fatih Terim'in maaşının, milletvekili maaşından çok daha yüksek olduğu (primler hariç, yıllık maaşı 1 milyon YTL'nin üzerinde) üstelik bir de vergi indiriminden yararlanmak istemesi üzerine çıkan tartışmada; “Ben bir taneyim, onlar 550 tane” demişti. Bir Terim, 550 milletvekilinden daha önemli işler yapıyor, burjuvazinin ülkeyi rahatça yönetmesine daha büyük katkı sağlıyordu çünkü. O yüzden “imparator” lakabını almış ve kendini herkesten büyük gören edasıyla önüne geleni fırçalayıp, şampiyona boyunca kendini konuşturmuştu.

En karlı sektör

Futbol pastasını paylaşmak üzere masaya oturan çok geniş bir kesim bulunuyor. En başta klüp yöneticileri olmak üzere, yayıncı kuruluşlar, sponsorlar, reklam verenler, futbol federasyonu, futbol medyası, bahis şirketleri ve devlet, asıl kazanan ve futbol endüstrisinin kontrolünü elinde bulunduran kesimler. Bu kesim, pastanın en büyük parçasını kendi aralarında paylaşırlar. Futbol “üreticileri” içinden yıldız oyuncular ve teknik heyeti de bu kesime, pastanın kaymağını alan kesime katmak gerekir. En altta ise oyuncular, statlarda ve tesislerde çalışan binlerce insan bulunmaktadır.

“Pasta”nın yapımcısı ise kitlelerdir. Oynadıkları spor bahislerinden aldıkları biletlere ve takıma ait ürünlere, maç kazanıldığında devletin ödediği primden seyrettikleri reklamlara, aldıkları gazetelere kadar, futbolun finansmanını asıl olarak kitleler üstlenmektedir. Bu sektörde “yatırdığı parayı” geri almayan tek kesim kitlelerdir çünkü. Onun dışında, klüp yöneticilerinden sponsorlara kadar her kesim için futbol bir yatırımdır ve büyük karlarla paralarını geri almaktadırlar.

Mesela Avrupa’da futbol pazarının 2006-07 sezonundaki değeri 13.6 milyar Euro’dur. Bu rakamın 7 milyar euro’su Avrupa’nın beş büyük ligine (İngiltere, Almanya, İspanya, İtalya ve Fransa) ait. İngiltere Premier ligi, 2,3 milyar euro ile, bu pastadan en büyük geliri elde eden lig konumunda. İngiliz takımlarının sadece stad gelirleri, ürün satışları ve yayın gelirleri 2006-07 sezonunda toplam 750 milyon euro’ya ulaştı. Ancak Alman Bundesliga ligi, karlılıkta İngiltere’yi geçiyor. 2006-07 sezonunda Alman liginin karı 250 milyon euro ile İngiliz liginin elde ettiği karın yaklaşık iki katına ulaştı.

Türkiye’nin ligi de, karlılık anlamında Avrupa’nın devlerinin hemen arkasından geliyor. Turkcell Süper Lig, 450 milyon euro yıllık gelir ve 675 milyon euro piyasa değeriyle, beş büyük ligin arkasından 6. sıraya yerleşmiş durumda.

Para milliyetçilikten önde

Milliyetçiliğin, “ulusal birlik ve beraberlik” edebiyatının en güçlü yapıldığı alan olan futbolda bile, paranın daha önemli olduğunun göstergesi olan son derece çarpıcı örnekler yaşanıyor. Mesela, Türk milli futbol takımında, Türk vatandaşlığına geçmiş ve isim değiştirmiş iki yabancı oyuncu oynuyor. İsviçre maçında, Türk takımına ilk golü, Türk asıllı İsviçre vatandaşı iki oyuncu atıyor. Polonya, Almanya maçında, Alman takımında yer alan Polonyalı oyuncular, Polonya’yı yenen gollerini atıyor. Rusya milli takımının Hollandalı teknik direktörü, Rusya-Hollanda maçında, kendi ülkesinin takımını yenilgiye uğratacak olan taktik hazırlığı yapıyor. Vb...

Futbolcular ve teknik adamlar, nereden daha fazla para alıyorsa, hangi takımda kendilerini gösterebileceklerini düşünüyorlarsa, hiçbir “milli” duygunun etkisi altında kalmadan oraya gidiveriyorlar. Bunun adı “profesyonellik” oluyor, gerçekte ise bu, futbolcu emeğinin ne kadar satılık olduğunu gösteriyor.

Sadece oyuncular cephesinden değil, klüp yönetimleri cephesinde de “parayı veren düdüğü çalıyor”. İngiliz Premier ligi oldukça çarpıcı örnekler sunuyor. Manchester United’in sahibi Amerikalı Malcolm Glazer, dünyanın en pahalı klübü olarak bilinen Chelsea’nin sahibi Rus Roman Abramovich, West Ham’ın sahibi İzlandalı E. Magnusso. Ayrıca futbol tarihinin doğduğu yer kabul edilen Liverpool’u ise Dubai Şeyhi’nin satın almak istediği biliniyor. Keza İtalya’nın en büyük takımlarından Juventus’un hisselerinin yarısını Libya Devlet Başkanı Kaddafi’nin satın aldığını ve Juventus’un bazı maçlarını Libya’da oynatma koşulu getirdiğini öğreniyoruz. Örnekleri çoğaltmak mümkün.

Motivasyon?

Avrupa Kupası maçları sırasında Türkiye milli takımının son dakikalarda gelen başarıları oldukça tartışma konusu oldu. “Futbolun ilahları”nın Türkiye’nin yanında olduğu ve Terim’in milli takımı motive etme-

de çok başarılı olduğu konusunda genel bir hemfikirlik sağlandı burjuva medyada. “Futbolun ilahları”nı şimdilik bir kenara bırakalım. Terim’in devre arasında soyunma odasında ne tür konuşmalar yaptığını, takımı nasıl motive ettiğini tahmin etmek zor değil. Mesela Galatasaray’ın UEFA şampiyonluğunu kazandığı yıl, Terim’in o sırada 18 yaşında olan takımın yıldızı Emre Belözoğlu’nu, yaptığı bir hata yüzünden saha kenarında on milyonlarca insanın gözünün önünde kafasına vurmaya çalıştı. Bu görüntü, Irak milli takımı maç kaybettiği zaman futbolcuları falakaya yatırarak “motive eden” Uday Saddam’ı hatırlatmıştı.

Diğer taraftan Fetullah Gülen örgütlenmesinin de milli takım içinde oldukça önemli bir “motivasyon unsuru” olduğunu söylemek mümkün. Yıllar yılı Hakan Şükür-Fatih Terim üzerinden futbol camiasında nasıl faşist gerici bir örgütlenme yürütüldüğü biliniyor. Zaten Çek maçında attığı gol ve son dakikalardaki performansı ile şampiyonanın yıldızları arasına giren Arda’nın, “büyük bir başarı elde ettiniz, bu gece kutlama yapacak mısınız” sorusuna “kutlama yapmayacağız, bu gece şükür gecesi, şükredeceğiz” cevabı yeterince açıklayıcı.

Bunlar bir yana, en büyük “motivasyon unsuru”nun para olduğu biliniyor. Kazandıkları her maç, futbolcular için büyük primler, ekstra gelirler, öne çıkan oyuncunun fiyatının artması vb. olarak geri dönüyor. Türkiye takımının çıktığı her maçın 42 milyon getirdiği söyleniyor. Turnuvanın mali bilançosuna ilişkin birkaç rakam vermek, toplam gelirle ilgili bir fikir verecektir. En az 100 bin tv satışından 100 milyon dolar, forma bayrak gibi tekstil ürünlerinden 70 milyon dolar, yayıncı kuruluşun 15 milyon dolarlık reklam geliri, milli takımın 15 milyon dolarlık sponsor geliri, iletişim ve mobil telefon sektöründen 5 milyon dolar...

* * *

Aslında futbol ile ilgili yazmaya başlayınca futbolun mafyasından, sponsorluk karlarına, reklam ürünlerinden futbolcuların kendilerinin bir reklam unsuru haline getirilemesine, futbolcuların sendikal örgütlenmesine kadar pek çok konuya değinmek gerekiyor. Ancak yerimiz sınırlı.

Esasında futbol başta olmak üzere kolektif sporları oynaması da seyretmesi de son derece zevkli ve eğiticidir. Zaten futbol, “işçi sınıfının sporu” olarak bilinir. Kolektif bir oyun olması, takım ruhunun gerekliliği, daha da önemlisi bir topla herhangi bir yerde oynanabilmesi, onu işçi ve emekçi kesimlerde

yaygınlaştırmıştır. Ancak kapitalizm koşullarında kitleleri zehirlemede en etkili araçlardan biri haline getirilmesi ve endüstrileşmesi, futbolun tüm güzelliğini de kaybettirmiştir. O yüzden de günümüzde “atılan her gol, emekçinin kalesine girmektedir!” Bunun değişebilmesi, insanı hem fiziki hem de ruhsal yönden geliştiren spor dallarının insana hizmet eder hale gelmesi de ancak sosyalizmle mümkün olacaktır. Kar dürtüsünden uzak, bir azınlığın tekelinden alıp kitlelere yayılmış spor karşılaşmaları, ancak o zaman herkesin mutluluğu ve eğlencesi olabilecektir.

Devrimci kurumlar arasında daha kalıcı

GÜÇ ve EYLEM BİRLİĞİ KURMAK İÇİN...

Son dönemde "birlik" konusu yeniden gündeme giren ve tartışılan bir konu. Bunun bir yanını, reformist kesimlerin ortaya attığı birlik tartışma ve görüşmeleri oluşturuyor. Bir yanını ise, devrimci kesimlerin güç ve eylem birliğinden, cephesel birliğe kadar uzanan önerileri, çabaları...

Reformist yasal partilerin, seçim dönemi yaklaşınca, "birlik" çağrısı yapmaları yeni ve şaşırtıcı değil. Yerel seçimlerin yaklaşması ve bir erken seçim ihtimali, bu kesimleri yeniden hareketlendirdi, birlik çağrılarını arttırdı. Başını Ufuk Uras'ın çektiği bir grup "solda birlik" çalışmalarına başlarken, Kürt hareketinin uzun süredir dillendirdiği "Çatı Partisi" de yeniden piyasaya sürüldü. Bunların seçimlere endeksli ve gerçek amacının da daha fazla oy almaktan ibaret olduğu bilinen bir durum.

En son 22 Temmuz seçimleri öncesi DTP'nin öncülüğünde kurulan "Bin Umut Adayları"nın destekleyen ya da İstanbul'da Ufuk Uras ve Baskın Oran'ı desteklemek için kurulan birliklerin akıbeti ortadadır. Bu birlikler seçimlerden sonra dağılıp gitmiştir. Dolayısıyla bu tür birliklerin ne bir kalıcılığı vardır, ne de mücadeleye bir katkısı. Aksine kitlelerde parlamentoya karşı tükenen umutları körüklemek gibi zararlı bir yönleri bulunmaktadır. Diğer düzen partileri gibi kitleyi bir oy deposu olarak görmek, "sol", "demokrat", hatta "sosyalist" sıfatlarla, devrimci-demokrat kamuoyunun desteğini almaya çalışmaktadırlar. Kimi devrimci yapıları da etkileri altına aldıkları bir gerçektir. Bu yönleriyle daha tehlikeli oldukları söylenebilir. Dolayısıyla reformizme, parlamentarizme ve bu eksende gerçekleşen birliklere karşı ciddi bir mücadele yürütmek, günün somut görevleri arasındadır.

Bizleri asıl ilgilendiren, devrimci kesimlerin birliğidir. Bilindiği gibi devrimci kurumlar, çeşitli olay ve gelişmelerde bir araya gelmekte "güç ve eylem birliği" yapmaktadırlar. Bunun son örneği "Devrimci 1 Mayıs Platformu"dur. 2008 1 Mayıs'ına Taksim hedefiyle girilmesinde ve 1 Mayıs günü devletin tüm baskı ve terörüne rağmen Taksim'e çıkma iradesinin gösterilmesinde, platform bileşenlerinin rolü büyüktür.

Sadece 1 Mayıs'ta değil, birçok gelişme ve olayda bir araya gelen devrimci/demokrat kesimlerin eylem birlikleri; mücadelenin daha güçlü, daha militan ve kararlı bir şekilde yükseltilmesinde önemli bir işlev üstlenmiştir. İçinde kimi eksiklikler barındırmakla birlikte, bu tür birliklerle birçok eylemde bir araya gelen devrimci kurumlar, bir dizi olumlu gelişmeye imza atmıştır.

Elbette eksik ve zayıf yönleri de bulunmaktadır ve bunlar, tarafımızdan da değişik zamanlarda sözlü-yazılı ifade edilmiştir. Platformlarda daha az laf daha çok iş üretilmesi; bir dönem neredeyse tek eylem biçimi haline gelen "basın açıklamaları"ndan

kurtulması, şehrin merkezi yerlerine sıkışıp kalmak yerine, yerellere ve kitlelere daha fazla açılması; seminer, panel vb. etkinliklerde burjuva-liberal aydınların yerine, devrimci yapıların temsilcilerinin konuşması vb. konularda eleştirilemez olduğu gibi birçok önerimiz de olmuştur. Amacımız; devrimci yapıların oluşturduğu birlikleri güçlendirmek, toplumsal gelişmelere müdahale gücünü arttırmak ve bir çekim merkezi olabilmektir. Özellikle reformizmin ve tasfiyeciliğin rüzgarlarına göğüs gererek devrimci bir odak olabilmesi, mücadelenin seyri bakımından son derece önemli ve gereklidir çünkü. Buradan hareketle, merkezi ve yerel platformların oluşumunu ve daha aktif hale gelmesini önemsemiş ve bulunduğumuz yerlerde içlerinde bulunmuşuzdur.

Platformlar, kendi içinde eksikleri, açmazları, yer yer tıkanmaları taşımasına rağmen, yeni ve daha ileri bir örgütlenme yaratılamadığı sürece, içinde yer almayı gerektiren organizasyonlar olarak varlıklarını korumuşlardır. Her örgüt biçimi bir ihtiyaçtan doğar. Platformlar da son on-onbeş yıl içinde devrimci hareketin dağınık ve parçalı yapısını bir ölçüde giderme ve gelişmelere birleşik devrimci bir müdahalede bulunabilmek amacıyla ortaya çıkmıştır. Kimi zamanlar "platform enflasyonu" yaşanırken, kimi zaman platform oluşturmaya bile gerek duyulmadan bir eyleme dönük birlikler yapılmış, fakat varlığını bugüne dek sürdürmüştür.

Bununla birlikte hemen her siyasi yapıdan platformlara dönük eleştiriler gelmiştir, gelmektedir. Daha ileri birlikteliklere ihtiyaç duyulduğu kesindir. Esasında bunun objektif temelleri de mevcuttur. Ne var ki, subjektif yönden zayıflıklar, yetersizlikler devam etmekte, bu da daha kalıcı ve kapsayıcı birliklere geçişi engellemektedir. Fakat bu duruma teslim olunmamalı, daha ileri birliklere ulaşma çabası sürdürülmelidir.

Platformların en önemli handikaplarından biri, geçici örgütlenmeler olmasıdır. Bu durum kökleşmeyi, kurumlaşmayı engellemekte, etki gücünü zayıflatmaktadır. Her gelişme için yeni bir platform oluşturmak, bunun için bir yapının çağrıcı olması ve her defasında yeni bileşenlerle işe yeniden başlamak; -diğer şeyler bir yana- gereksiz bir emek ve zaman israfına yol açmaktadır. Bu amatör ve ilkel tarzdan kurtulmak gerektiği açıktır.

Bunun için ilk adım, bugüne dek değişik platform isimleri altında biraya gelerek uzunca bir süre birleşik mücadeleyi yürütmüş devrimci kurumların, kalıcı ve daha ileriden bir eylem birliği oluşturma konusunda düşüncelerinin netleşmesi ve bu doğrultuda görüşmelere başlanmasıdır. Böyle bir birliğin içeriği ve biçimi, bu görüşmelerde tartışılmalı ve

ortak bir şekil verilmelidir.

HÖC'ün 1 Mayıs'tan bu yana "Devrimci-Demokratik Cephe" önerisi vardır. Ve bunun devrimci, demokrat, yurtsever tüm kesimleri kapsadığı söylenmektedir. "Cephe" konusunda farklı görüşlerin olduğu ve bunların kısa sürede giderilmeyeceği bilinen bir durumdur. Ve böyle bir birlik, bu tür tartışmalara boğulmamalıdır. Cephesel birlikler konusunda, çeşitli ideolojik ayrılıklar bir yana, nesnel olarak da uygun bir zemine sahip olmadığımız görülmelidir. Diğer yandan daha kalıcı ve sistematize edilmiş güç ve eylem birlikleri ne kadar başarılı olursa, daha ileri birliklerin temeli o ölçüde atılmış olacaktır.

Elbette devrimci-demokrat-yurtsever tüm kesimlerin birliğini sağlamak önemlidir. Fakat bugüne dek yaşanan deneyimler de göstermiştir ki, böylesine geniş birlikler ya kısa süreli olmakta, ya da daha birleşmeden dağılmaktadır. Bunda güçlü bir devrimci partinin olmayışı önemli bir etkidir. Bununla bağlantılı bir diğer etken ise, ülkemizde eylem birliği geleneğinin zayıf ve sorunlu olmasıdır. Bunların üzerinden atlanarak salt iyi niyetli söylemlerle yol alabilmek mümkün değildir. Bunlar bizim gerçeğimizdir. Kuşkusuz buna teslim olmamak ve değiştirmek gerekir. Ama değiştirmek için de bu gerçeklerden hareket etme zorunluluğu vardır.

Onun içindir ki, ilk adımda yapılması gerekenin; devrimci yapılar arasındaki dönemsel ve geçici birliklerin, kalıcı ve sürekli hale dönüştürülmesi, bunun biçimlerinin yaratılması olduğunu söylüyoruz. Böyle bir birlik kurulup sağlamlaştığı ve sürece müdahil olabildiği oranda, ilerici, demokrat ve yurtsever kesimler için de bir "çekim merkezi" olabilecek ve daha geniş birliklere ulaşmanın zeminini oluşturacaktır.

Söz konusu birliğin, emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı mücadele birliği olmasını istiyorsak, bunun ilkin ve çok daha kolay bir şekilde devrimci kurumlar arasında oluşturulabileceği açıktır. Çünkü ilerici, demokrat, yurtsever dediğimiz kesimler arasında, emperyalizme, faşizme ve şovenizme bakışta ve ona karşı mücadelede çarpık, yer yer titrek duruşlar olduğu bilinmektedir. Tabi ki, bu kesimleri mücadelenin bir parçası yapmak, birliği daha geniş kesimlerle güçlendirmek amaçlanmalıdır. Çarpık ve titrek duruşları sağlamlaştırmak ya da o haliyle bile bir hedef doğrultusunda harekete geçirebilmek, devrimci bir görevdir. Fakat bunun için önce devrimci bir çekirdeğin yaratılması ve güçlendirilmesi gerekmektedir.

Bu tür birliklerin, belli başlı ilkeler etrafında toplanması, çerçevesinin net bir şekilde önceden belirlenmesi şarttır. Ancak bunlar olabildiğince sade,

özlü ve anlaşılır olmalıdır. Laf kalabalığından ve dayatmacı yaklaşımlardan uzak durulmalı, birliği daha oluşmadan dinamitleyen tutumlara izin verilmemelidir.

* * *

Birlik, gerçekten de tılsımlı bir sözcüktür. Onu ete-kemiğe büründürmek ise, yazıldığı ve konuşulduğu gibi kolay olmamaktadır. Bu konuda hem güçlü bir isteğe ve samimiyete sahip olmak, hem de çıkan her tür zorluğa ve engelle karşı çabanın azmin ve kararlılığın eksilmemesi gerekmektedir. Bunun son derece meşakkatli bir iş olduğu, ilkeli ve sabırlı davranmak gerektiği baştan bilinmeli ve öyle davranılmalıdır.

Bugüne dek dünyada ve ülkemizde birlik deneyimleri incelenerek, birçok ders çıkarmak mümkündür ve gereklidir. Amaca uygun birlikleri başarabilmek de, bu derslerden doğru sonuçlar çıkarmakla ve bunları pratiğe geçirebilmekle olabilir ancak. Kendi tarihimiz bile oldukça öğretici deneyimlerle doludur. Olumlu-olumsuz birçok birlik örneği yaşanmıştır. Bu örneklerde olumsuzluklar baskın olmakla birlikte, en azından “nasıl olmaması” gerektiği anlaşılmıştır. Herkese düşen görev, buralardan doğru sonuçlar çıkarmak ve benzer hatalara yeniden düşmemektir.

Sınıf mücadelesinin seyri ve önümüzdeki süreçteki olası gelişmeler, böyle bir birliğin zarureti ortaya koymaktadır. Esasında bu zaruret, uzun zamandır kendini hissettirmektedir. Bugüne dek platform tarzı geçici örgütlenmelerle giderilmeye çalışılmıştır. Fakat aynı tarzda devam etmek, sınıf mücadelesinin ve devrimci hareketlerin bugün geldiği aşamaya denk düşmemektedir. Bunu tespit edip değiştirmek de en başta devrimci yapıların görevidir.

Bu konuda bir fikir birliğine varılıyorsa, içeriğini ve biçimini belirlemek zor değildir. Emperyalizme, faşizme ve şovenizme karşı eylemli bir duruşa sahip olmak, bir araya gelmek için yeter koşul olmalıdır. İsmi, biçimi, yönetim ve yürütülüş şekli vb. kısa ve öz bir “iç tüzük”le belirlenebilir. Yeter ki, bu yönde samimi ve tutkulu bir istek olsun. Ve yeter ki, laf kalabalığı ile boğuntuya getirilmesin...

GÜÇ ve EYLEM BİRLİKLERİ

Son yıllarda devrimci örgütler arasında 'eylem birlikleri' daha ziyade, merkezi ve yerel platformlarda bir araya gelişler şeklinde olmaktadır. Kimi yerelerde ise, platform dışında da biraraya gelen örgütler, çeşitli eylemler yapmaktadır. Fakat bunların hepsi, hem yerel düzeyde kalmakta, hem de geçici olmaktadır. Daha önceki yıllarda görülen ikili-üçlü ya da çoklu merkezi eylem birlikleri, son üç yıldır tamamen kalkmış durumdadır...

Bu durum, bir yanıyla geçmiş eylem birliklerinin fiyasko ile sonuçlanmasının verdiği mesafeli bir duruştur. Bir yanıyla da devrimci hareketlerin kendi içindeki dağınıklığının göstergesi, önce kendini toparlama çabasıdır. Ama daha belirleyici olanı, savaşla birlikte 'koordinasyon', 'birlik' vb. isimler altında reformistinden islamcısına kadar geniş bir yelpazeyi barındıran birliklerin revaçta olmasıdır. Birçok devrimci hareket, bu birliklerde nasıl olsa biraraya gelindiği için ayrıca devrimci birliklere gerek kalmadığını düşünmektedir. Kimi devrimci yapılar ise, reformizmle birliktelikleri öne çıkarırken, devrimci eylem birliklerine daha uzak hale gelmiştir. (...)

Savaşla birlikte oluşturulan 'koordinasyon'dan itibaren, savaşa karşı en geniş kesimlerin ittifakının önemine dikkat çektik, en tutarlı anti-emperyalistlerin, komünist ve devrimciler olacağından hareketle, 'koordinasyon' içinde yeralan devrimcilerin kendi aralarında önceden görüşmeleri ve 'koordinasyon'a ortak kararlarla gitmelerini savunduk. Bu düşüncemiz, devrimci örgütlerin kendi aralarındaki birliği güçlendirme olduğu kadar, savaş karşıtı hareketi devrimci tarzda yürütmek için gerekiyordu. Bu konuda devrimci örgütlere çağrımız oldu. Bunları, yazılı değil de sözlü yapmış olmayı, kendi hanemize bir eksiklik olarak kaydetmeliyiz. Fakat bu yöndeki çabalarımıza olumlu bir yanıt alamadık. Böyle bir birlikteliğe gerek olmadığı, zaten 'koordinasyon'da birarada bulunduğu gibi ipe un seren yaklaşımlarla karşılaştık. Oysa 'koordinasyon'da devrimci örgütler önemli bir sayıyı oluşturmalarına ve daha da önemlisi, eylem ve gösterilere en büyük gücü yığmalarına rağmen, savaş karşıtı harekete reformizm, hatta kimi zaman islamcılar önderlik ediyordu. Irak'ın işgalinden sonra başını ÖDP'nin çektiği BAK'çılar çekip gidene kadar da böyle sürdü. Bizim önerimiz de, 'koordinasyon' dışına çıkmak, ayrı bir baş çekmek değildi. Reformizmin karşısına devrimci bir blok olarak çıkmak ve böylece önerilerimizi daha güçlü savunarak kabul ettirebilmektir. Tek tek devrimci hareketlerin önerileri (aynı minvalde olsa bile) cılız kalıyor, dahası politik ve moral zayıflıkla reformizmin altında eziliyordu.

BAK'çıların ayrılmasından sonra, birçok devrimci örgüt, 'koordinasyon'un darlaşacağı kaygısıyla bu ayrışmayı doğru bulmadılar. Dahası, ÖDP ve diğer reformistlere çağrı üzerine çağrı yaptılar. (Bu cevvaliyeti devrimci örgütler söz konusu olduğunda hiç göstermediklerini biliyoruz.) Biz ise, bu saflaşmanın yerinde olduğunu, bu durumu, savaş karşıtı hareketi devrimci bir tarzda yürütmenin zemini olarak değerlendirmek gerektiğini söyledik. Devrimcilerin kendi içinde yapmayı başaramadıklarını, reformistler 'koordinasyon'u terkedit, devrimcileri başbaşa bırakarak başarmıştı. Tabii bu, zorunlu biraraya gelişti...

Devrimci örgütlerin reformizme tabiyeti öylesine baskındı ki, bu, NATO zirvesine yönelik eylemlerde kendini en açık haliyle ortaya koydu. "NATO ve Bush karşıtı Birlik" adıyla biraraya toplanan tüm NATO karşıtları, NATO zirvesi öncesinde bir çok ortak açıklama ve eylem yaptılar. (Birliğin isminin 'Nato karşıtı birlik' olması yönünde kimi itirazlara rağmen, bu isimle anılması bile reformizmin etkinliğini görmeye yeter.) Sürecin en canalıcı günü olan zirvenin yapıldığı 28-29 Haziran tarihleri arasındaki eylemler için oluşan EK'da ise, hiçbir reformist parti yer almadı. Böylece o kritik günlerde devrimcileri terk edeceklerinin sinyallerini önceden vermiş oldular.

Ama devrimcilerin bunu görececek ve kendilerini ona göre konumlandırarak halleri yoktu. O kadar ki, 28 Haziran gecesi Okmeydanı'nda son hazırlıklar yapılırken bile "bu EK, devrimcilerin değil, Birlik'in EK'sıdır" diyerek, eylemi devrimci yönde dönüştürme önerilerimizi geri çevirdiler. Oysa ortada 'birlik' falan yoktu. Onlar iki gün önceki Kadıköy mitingi ile son noktayı koymuşlardı. Nitekim, Okmeydanı çatışması ve barikatları, tamamen devrimcilerin eylemi oldu. Buna rağmen Okmeydanı'ndan Mecidiyeköy'e gitme ısrarı, devrimci örgütlerin 'reformizme' karşı sorumluluğunu(!) yerine getirme gayretiydi. (...)

Bu süre boyunca, devrimci örgütleri kendi içinde biraraya getirme ve genel birlikteliklere daha güçlü çıkma çabalarımız hep sonuçsuz kaldı. En son 2004 1 Mayıs için böyle bir çağırıcı yapma kararı aldık. Bizden önce başka bir devrimci hareketin çağırısı olunca, bunu güçlendirmeye çalıştık. 2004 1 Mayıs'ının Saraçhane'de yapılmasında, öncesinden biraraya gelen 'devrimci eylem birliği'nin önemli bir rolü olmuştur. O güne dek yapmayı başaramadığımız ittifakla, devrimci hareketin neleri kaçırdığı daha net görüldü. 2004 1 Mayıs'ında gerçekleşen ve başarıyla sonuçlanan bu devrimci birlik, devrimcilerin bu tür günlerde bir araya gelişlerini hızlandıran ve bugüne kadar devam etmesini sağlayan bir rol oynadı.

2004 1 Mayıs'ının ardından aynı başarı, 8 Mart Beyazıt eylemiyle gerçekleştirildi. Tıpkı 1 Mayıs'ta olduğu gibi, devletin eylemleri bölerek ve başka alanlar vererek devrimcilerin istediği alanı yasaklaması karşısında, ortak bir tavırla meşru eylem çizgisi savunulmuş, yasağa rağmen önce Saraçhane, ardından Beyazıt'ta toplanan gruplar, 8 Mart'ı devrimci tarzda kutlamayı başarmıştır. Fakat her iki yerde de eylemci kitleye polisin tutumu çok sert olmuş, coplanma ve gözaltılar esnasında bir çok kişi ağır yaralanmıştır. Eylemin yapıldığı günün AB Troykası'nın Türkiye'de toplandığı güne rastlaması ve AB'nin polisin bu tutumunu kınaması ile eylem daha da büyüterek uluslararası bir muhteva kazandı. 6 Mart Beyazıt eyleminin en önemli yanı ise, son yıllarda feminizmin etkisi altında geçen 8 Mart'lara noktayı koymasındır. 8 Mart eylemleri tam bir ayrıç rolü oynamış, Kürt hareketi, feministlerle birlikte miting yaparken, EKB de devrimci birlikten ayrı yasal izin aldığı mitingi tercih etmiştir. 6 Mart Beyazıt eyleminde, gerek ikinci eylem yeri belirleme önerimiz olsun, gerekse eylem anında yoldaşlarımızın duruşu olsun, son derece olumludur ve 6 Mart'ın böyle geçmesinde önemli bir rol oynamıştır.

2005 1 Mayıs'ına da devrimci eylem birliği ile girildi. Başlangıçta Taksim yönünde bir istek olsa da ona uygun hareket edilmedi. 1 Mayıs'a kadar geçen bir aylık sürede çeşitli ortak etkinlikler düzenledi, fakat sendikacıların Kadıköy mitingine erken angaje olundu. Kadıköy mitinginde ise, devrimciler olarak ayrı pankartla girmek, üst aramasını yaptırmamak gibi olumlu adımlar atılmışsa da ortak kararların bir kısmı da yasağa geçirilmemiştir. Bunlarda bizlerin eksiklikleri de vardır...

Sonuç olarak, ortaya çıkan tablo şudur ki; 2004 1 Mayıs'ından itibaren devrimci örgütlerin birlikte hareket etme çabası vardır ve bu giderek güçlenmektedir. En son 17 MKP şehidinin cenazelerinde gösterilen ortak hareket, kitlelerde devrimcilere karşı oluşan güvensizliğin kırılmasında da önemli bir faktördür. ...Bundan sonra da reformizme karşı, devrimci hareketlerin birliğinden yana olacak ve bu yönde girişimlerde bulunacağız. Keza yerelerde, bulunduğumuz her yerde, devrimci birliklerin savunucusu, kurucusu olacağız. Bununla birlikte, bağımsız eylem hattımızı daha da geliştirerek sürdüreceğiz. Çünkü ancak bu şekilde devrimci birlikleri kurabileceğimizi, o birliklere önderlik edebileceğimizi biliyoruz.

Ekim 2005

TİKB(B) 4. Konferans Belgeleri sf: 70-74

Avrupa'da işçi-emekçi eylemleri

Almanya'da

çiftçilerin grevi

Almanya Haziran'a süt üreten çiftçilerin greviyle girdi. Grev yaklaşık on gün sürdü ve süpermarket zincirlerinin sütün litresine daha fazla ödeyecekleri teminatıyla sona erdi.

Greve 32 bin çiftçi katıldı ve kamuoyu desteğini arkasına alan grevlerden biri oldu. Katılımın yüksekliği

nin yanında, grevde dikkati çeken ve başarıya ulaştıran etkenler, çiftçilerin kararlılığı ve eylem çeşitlilikleri oldu. Bir yandan mitingler düzenlendi, diğer yandan süt fabrikaları önüne barikatlar kuruldu, süpermarketlerden süt alarak halka dağıtıldılar.

Süt Endüstrisi Birliği, çiftçilere verilen desteği kırmak için, sütün litresine yapılacak zammın tüketicilerin cebinden çıkacağı propagandasını yaptı. Fakat ezici bir çoğunluk, paranın sütçülerin cebine gitmesi koşuluyla buna razı olduklarını açıkladı. Çiftçilerin süt teslim etmeme boykotuna katılım yüzde 95 oldu.

Almanya'da süt tüketiminin yüzde 45'ini temin eden çiftçiler, mücadelesinin burada bitmediğini, Süt Endüstri Birliği'nin (Aldi süpermarketler zinciri bu birlikte en belirleyici kuruluş) daha önce yılda bir belirlediği sütün litre fiyatının artık neredeyse birkaç ayda bir belirlendiğini ve her görüşmenin bundan böyle bir mücadeleye dönüşmesi gerektiğini belirttiler. Zafer sarhoşluğuna kapılmadan önlerinde almaları gereken daha uzun bir yolun olduğunu söylediler.

Marketlerde satılan sütün litre fiyatı 61 Cent, çiftçiye litre başına 27 ila 35 Cent düşüyor. Yapılan boykotla sütün litre fiyatı ortalama 43 Cent olarak belirlendi.

Fransa'da grev

16 Haziran'da CGT ve CFGT sendikalarını Sarkozy'nin emeklilik "reformu"na karşı ve haftlık 35 saat için greve çıktı. Bu eylem, aylardır süren grev ve eylemlerin devamı oldu.

Paris'te 55 bin kişi alanlara çıktı. Ancak 22 Mayıs'ta yapılan eylem oranla grev daha zayıf geçti. Bunun en önemli nedeni diğer üç sendikanın, "grevi son baharda yapmalıyız" gerekçesiyle katılmaması oldu. Bundan kaynaklı hava ve tren ulaşımında grev, sadece kısmen etkili olabildi.

Tırcıların Grevi

Haziran ayı Tırcıların grevlerine sahne oldu. İspanya, Portekiz, İtalya, İngiltere ve Fransa'da Tırcılar, otobanlara barikat kurdular. İ

spanya'da Tırcılar ve devlet arasında çatışma çıktı, Madrid'de yapmak istenen eylemi engellemek için Tırcılar şehire alınmadı. İspanya'da Tırcılar, Fransız Tırcılarıyla birlikte sınıırı bloke ettiler.

Fransa'da tırcılar, eylemlerine parça parça devam ediyor. 18 Haziran'da Tırcılar "Sümükü Böcek Operasyonu" adı altında tırları yavaş kullanarak otayolu felce uğrattılar. Tırcıların temel talebi, dizeldeki fiyat artışının geri alınması ve benzin üzerindeki vergilerin indirilmesi.

İngiltere'deki Tırcılar ise, daha yüksek ücretler için 13 Haziran'da eylemdeydi. İtalya'da da eylemlerin Haziran ayı boyunca devam edeceği ilan edildi.

İtalya'da ulaşım grevi

Ulaşım alanında yapılan toplu sözleşme görüşmelerinin bir sonucu varmamasından kaynaklı kara ve hava ulaşımında Haziran ve Temmuz boyunca uyarı grevlerinin yapılacağı ilan edildi.

14 Haziran'da ise Toscana'da makinistler grevdeydi. Makinistler Sendikasının Trenitalia işvereniyle anlaşmasını kabul etmeyen bir kısım makinist, eylemlere devam etti. Bir gün boyunca İsviçre-İtalya sınır hattını felç etti. Makinistler önümüzdeki günlerde de eylemlerine devam edeceklerini açıkladılar.

24 Temmuz 2002- Adnan Yücel Öldü

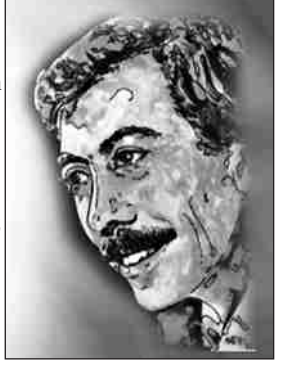
Kavganın Şairi Adnan Yücel 27 Mart 1953'te Elazığ'da doğdu. Diyarbakır Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü ile Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ni bitirdi. Uzun yıllar lise öğretmenliği yaptıktan sonra, Çukurova Üniversitesi'nde Öğretim üyeliğinde bulundu. Adnan Yücel'in Kavgalara Söylenen Sevda (1979), Soframda Kaval Sesi (1981), Bir Özlem Bir Türkü (1983), Acıya Kurşun İşlemez (1985), Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek (1986), Rüzgarla Bir (1989), Ateşin ve Güneşin Çocukları (1991), Çukurova Çeşitmeleri (1993) ve Sular Tanıktır Aşkıma (1998) isimli kitapları çıktı.

Şiirlerinde kavgaya olan özlemi, devrimcileri, ezilen halkları, işçi ve emekçileri anlatan Yücel, Çukurova toprağının cesaretini, kararlılığını taşıdı mısralarına. Mitolojik imgelemelerinin yanı sıra, yarattığı sıfatlar ve tamlamalarla şiirinin dilini güçlendirerek tema ve şekil arasında bir ahenk yarattı.

Adnan Yücel 12 Eylül'ün karanlık yıllarında İhtilalci Komünistlerin direnişlerini, faaliyetlerini duydukça daha bir güçlü sarıldı kalemine. "Dövüşenler de var bu havalarda" diyerek karanlığın altındaki ışığı kitlelere taşıdı. Tamdıkça komünistleri, onlara olan sevgisi, yoldaşlığı ve coşkusu arttı. "Yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek" kitabında ihtilalci komünistlerin 12 Eylül yıllarındaki direnişini, '84 yılında gerçekleşen Ölüm Orucu eylemini destansı bir şekilde işledi. Daha sonraki kitaplarında da Yoldaşcan'ın, Fatih'in, Remzi'nin, işkencede ve cezaevlerinde direnişlerini şiire döktü. Sanatını kavgası yapıp ihtilalci bilinçlerin yüreklerine saldı. Yayıldı, bestelendi notaya döküldü.

Adnan Yücel 2002'nin 24 Temmuz'un da aramızdan beden olarak ayrıldı ama şiirleri her daim meydanlarda, eylemlerde, anmalarda, grevlerde, konserlerde bizimle beraber dilden dile aktarılmaya devam ediyor. "Çiçekte renk oluyor" akıyor damarlarımıza.

*Aşksız ve paramparçaydı yaşam
bir inancın yüceliğinde buldum seni
bir kavganın güzelliğinde sevdim.
bitmedi daha sürüyor o kavg
ve sürecek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!
(...)
Bin kez budadılar körpe dallarımızı
bin kez kırdılar.
yine çiçekteyiz işte yine meyvedeyiz
bin kez korkuya boğdular zamanı
bin kez ölümlediler
yine doğumdayız işte, yine sevinçteyiz.
bitmedi daha sürüyor o kavg
ve sürecek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!
(...)
Saraylar saltanatlar çöker
kan susar birgün
zulüm biter.
menekşelerde açılır üstümüzde
leylaklarda güler.
bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler...
Ey herşey bitti diyenler
korkunun sofrasında yılgınlık yiyenler.
ne kırlarda direnen çiçekler
ne kentlerde devleşen öfkeler
henüz elveda demediler.
bitmedi daha sürüyor o kavg
ve sürecek
yeryüzü aşkın yüzü oluncaya dek!*

7 Temmuz 1993- Rıfat Ilgaz Öldü

Başta Hababam sınıfı olmak üzere mizahi öykü alanında verdiği öykülerle tanınan Ilgaz, eserlerinde

sistemi hedef tahtasına çakmış ve kitlelerce benimsemişti. Eserlerinin birçoğu filme de çekilen Ilgaz'ın kitapları hala en çok okunan eserler arasındadır.

*Aydın mısın?
Kilim gibi dokumada mutsuzluğu
Gidip gelen kara kuşlar havada
Saflar tutulmuş top sesleri gerilerden
Tabanında depremi kara güllerin
Duymuyor musun?
Kaldır başını kan uykulardan
Böyle yürek, böyle atardamar
Atmaz olsun
Ses ol, ıstık ol, yumruk ol!
Karayeller başına indirmeden çatını
Sel suları bastığın toprağı dönüm
dönüm
Alıp götürmeden büyük denizlere
Çabuk ol!
Tam çağı başlamanın doğan günle
Bul içine tükürdüğü kitapları yeniden
Her satırında buram buram alinteri
Her sayfası günlük güneşlik
Utanma suçun tümü senin değil
Yurt otuzunda aldığın diplomayı
Alfabelik çocuk ol!
Yollar kesilmiş, alanlar sarılmış
Tel örgüler çevirmiş yöreni
Fırıl fırıl alıcı kuşlar tepende
Benden geçti mi demek istiyorsun
Aç iki kolunu iki yana
Korkuluk ol!*

☆ 1 Temmuz 1876-Rus anarşisti Bakunin öldü

☆ 2 Temmuz 1993-Sivas'ta Katliam

☆ 2 Temmuz 1962-Fransız emperyalistleri Ceza-yir'den kovuldu

☆ 4 Temmuz 1980-Çorum Katliamı

Devrimci dalgayı katliamlarla sindirmek isteyen devlet, Maraş benzeri bir katliamı da Çorum'da gerçekleştirdi. Yine günler öncesinden sivil faşistler bölgeye yerleştirildi ve saldırılacak kişilerin evleri belirlendi. Provokasyon yine aynıydı. 19 Mayıs'ta kızların giydiği kıyafetleri bahane eden gericiler, bildiri dağıtmaya başlamıştı. Aynı günlerde Çorum'da Vali, Emniyet Müdürü ve Milli Eğitim Müdürü değiştirilmiş, bu görevlere faşistler atanmıştı. Gün Sazak'ın öldürülmesinin ardından 1 Temmuz günü katliam başladı. "Alaaddin caminini komünistler ateşe veriyorlar" çağrılarıyla faşistler alevilerin ve solcuların yoğun olduğu mahallelere saldırırlar. İlk gün 4 kişi ölür. Güvenlik önlemi alması gereken polis ve jandarma, yine yoktur ortada ve ancak ikinci gün, direniş başlayınca direnenlerin üzerlerine ateş açarak çıkarlar. MHP'li il başkanının talimatıyla rehin alınan 10 kişi katledilir. 10 Temmuz'a kadar süren olaylarda toplam 57 kişi kurşunlarla, baltalarla katledilirken, 200'den fazla kişi yaralanır. Ancak resmi rakamlarda ölenlerin sayısı düşürülür. Sıkıyönetim ilan edilir ve Çorum'da katliamı gerçekleştirenler arada yıllar geçmesine rağmen yargılanmazlar. Çorum'da yaşanan katliam, tıpkı Maraş gibi kitle hareketini sindirmek amaçlı yapılmıştır ve 12 Eylül darbesinin provaları niteliğindedir.

Temmuz Ayında Şehit Düşen İhtilalci Komünistler

Temmuz 1980-Kenan Özbilek

Adana'da önce sivil faşistlerin sonrasında devletin kolluk güçlerinin saldırısına karşı girdiği silahlı çatışmada ağır yaralandı ve hastaneye kaldırıldı. Burada ağır işkencelere maruz kaldı. İşkenceye de direnen Kenan, burada şehit düştü. Osman Yaşar Yolbaşcan onun ölümünden sonra "Bir TİKB'li böyle savaşı, böyle ölür" demişti. Bu söz, aynı zamanda Kenan Özbilek'i anmak için çıkan afişlerin sloganı oldu.

29 Temmuz 1991-Yunus Durmaz

Bir askeri eylem hazırlığındayken çembere alınan Yunus, çemberi yarmayı başarır ama yaralanır. Bir evde yarasını temizleyerek tekrar yola çıkar. Ancak elindeki bomba düşer, çevrede çocuklar vardır. Yunus hiç tereddüt etmeden bombanın üzerine kendini siper eder ve şehit düşer.

26 Temmuz 1996-Tahsin Yılmaz

27 Temmuz 1996-Ulaş Hicabi Küçük

27 Temmuz 1996-Osman Akgün

1996'da gerçekleşen Ölüm Orucu eyleminde şehit düştüler.

☆ 4 Temmuz 1968-Derby Fabrikası'nda İşgal

Türkiye'de gerçekleşen ilk fabrika işgaliydi. Fabrikada çalışan 1700 işçi, Türk-İş'e bağlı Kauçuk-İş sendikasının sarı sendika olduğunu söyleyerek sözleşmeyi Lastik-İş'te örgütlenerek imzalamak istediler. Bu talebin kabul edilmemesi üzerine işçiler, 4 Temmuz'da fabrikayı işgal ettiler. 10 Temmuz'a kadar işgal sürdürüldü ve Lastik-İş'le işveren arasında ön protokolün imzalanmasıyla bitirildi. Eylem süresi ve sonrasında 8 işçi işçileri kıskırttıkları gerekçesiyle tutuklandılar.

☆ 4 Temmuz 1918-Sovyet Anayasası Kabul Edildi

Ekim Devrimi'nden sonra sosyalizmi hızla inşa etmeye çalışan Sovyetler Birliği, Tüm Rusya Merkez Yürütme Kurulu'nun 5. toplantısında anayasayı kabul etti. Bu anayasayla özel mülkiyete son verildi.

☆ 5 Temmuz 1898-Garcia Lorca Doğdu

Garcia Lorca faşistler tarafından 1936'da kurşuna dizilerek öldürüldü. İspanyol sanatçı yapıtlarında savaşın yıkımını anlattığı için faşistlerin hedefi haline gelmiş ve katledilmişti.

☆ 7 Temmuz 1991-Vedat Aydın Öldürüldü

HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın kontrgerilla tarafından katledildi. İHD kongresinde yaptığı Kürtçe konuşma ile yasaklanan dilini kitlelere kabul ettirmek çabası içindeydi. Vedat Aydın'ın cenaze töreni de çok kitlesel oldu ve devlet cenazeye katılan kitleye saldırarak 10 Temmuz'da 6 kişiyi katletti.

☆ 8 Temmuz 1960-Kongo'da Ayaklanma

Belçika sömürüsüne karşı ayaklanan Kongo halkının bu gücünden korkan Belçikalılar, ülkeyi terk ederler Ancak bir süre sonra silahlı kuvvetlerle geri dönerler ve büyük bir katliama girişirler. Bu katliama karşı büyük bir direniş gerçekleşir. Lumumba da bu direniş sonucunda katledilir.

☆ 12 Temmuz 1992-Devrimci Sol Militanları Katledildi

☆ 14 Temmuz 1789-Fransız İhtilalinin devam ettiği günlerde, halk Bastile zindanını basarak tüm tutsakları serbest bıraktı.

27 Temmuz 1996- '96 ÖÖ Eylemi Sona Erdi

Devrimci tutsakları baskı altına almaya yönelik yayınlanan genelgeye karşı başlatılan Açlık Grevi eylemi 45. günden itibaren ölüm orucu'na dönüştürüldü. 27 Temmuz'a kadar süren eylem boyunca Tahsin Yılmaz, Osman Akgün, Ulaş Hicabi Küçük, Ayçe İdil Erkmen, Müjdat Yanat, Altan Berdan Kerimgiller, Hüseyin Demircioğlu, Hayati Can, Ali Ayata, İlginç Özkeskin, Aygün Uğur ve Yemliha Kaya şehit düştüler.

☆ 14 Temmuz 1982-Diyarbakır Cezaevi'nde Ölüm Orucu

Diyarbakır Cezaevi'ndeki faşist baskılara karşı PKK MK üyesi Kemal Pir ve Hayri Durmuş PKK savaşçıları Ali Çiçek ve Akif Yılmaz Ölüm Orucu'na başladılar.

☆ 17 Temmuz 1986- Türkiye'de İnsan Hakları Derneği Kuruldu

Tutsak ailelerinin ve bir avuç aydının çabasıyla kurulan İHD, 12 Eylül yıllarında kazanılmış bir mevzi oldu.

☆ 20 Temmuz 1923-Meksikalı Devrimci Pancho Villa Öldürüldü

1878 yılında doğan Pancho Villa'nın asıl adı Doroteo Arango Arambula'dır. Çocukluğu ve gençliği köyde fakirlik içinde geçmiştir. Sonrasında dağa çıkan Villa, 1909'da Modero güçlerine katıldı ve albaylığa yükseldi. Darbe yapan Huerta tarafından tutuklanıp ölüm cezasına çarptırıldı, ama cezaevinden kaçarak ABD'ye gitti. Huerta'nın Modero'yu öldürmesinin ardından ülkeye döndü ve Zapata ile birlikte Huerta'ya karşı savaştı. Zapata ile birlikte sürekli bir mücadele içinde oldu ve gerilla savaşı yürüttü. 20 Temmuz 1923'te evine dönerken suikaste uğradı ve öldü.

☆ 24 Temmuz 1968-Vedat Demircioğlu Katledildi

6. Filo'nun denize dökülmesi eyleminin ardından devrimci avına çıkan polis İTÜ yurtlarını 17 Temmuz'da basar. Baskın sırasında Vedat Demircioğlu'nu ikinci kattan aşağıya atarlar ve Vedat Demircioğlu 24 Temmuz 1968'de ölür. Ölümünün duyulması üzerine öğrenci gençlik protesto eylemleri düzenler. Polis öğrencilere saldırır ve 10 öğrenci tutuklanır. DÖB ise öğlerden sonra İstanbul Üniversitesi'nden vilayete doğru yürüyüşe geçer ama polis yolda öğrencilere saldırır. Vedat Demircioğlu'nun katledilmesi yargısız infazların ilk örneklerinden biridir.

☆ 30 Temmuz 1903-RSDİP 2. Kongresi Yapıldı

Bolşevikler ve Menşevikler ayrımının gerçekleştiği, Leninist Parti modelinin belirlenmeye başladığı bir kongre olması açısından önemli bir yer tutar. Ünlü tüzüğün 1. maddesinden kaynaklı başlayan tartışmalar, sonrasında devrime gidecek olan Bolşeviklerin güçlenerek çıktığı bir kongre olmuştur. Bolşevikler parti üyeliği için zorunlu koşulun bir organında çalışmak olduğunu ileri sürer. Menşevikler ise, mücadele eden, greve çıkan her işçinin üye olabileceğini savunur. Bu, yeraltında örgütlenmiş demir disiplinli Leninist parti ile gevşek Menşevik parti anlayışının çatışmasıdır.

Georgi Dimitrow ölümünün 59. yılında FAŞİZMİ YARGILIYOR!

Georgi Dimitrow Michajlow, 18 Haziran 1882'de Bulgaristan'ın Radomir şehrinde doğdu. 1884'de Sofya'da dizgici olarak meslek eğitimine başladı ve kısa sürede Bulgaristan'ın ilk sendikası olan matbaacılar sendikasına üye oldu. 1902'de Bulgaristan Sosyaldemokrat İşçi Partisi'ne üye oldu. 1903'te Parti bölündü ve Dimitrow devrimci-marksist tarafta yerini aldı. 1906'da Dimitrow Bulgaristan'da ilk kitlesel grevi örgütledi. Pernik devlet kömür ocaklarında binlerce işçi greve katıldı ve grev 35 gün sürdü. Dimitrow aynı yıl Bulgar Devrimci Sendikaları'nın Genel Kurul Sekreterliğine seçildi. Tüm baskılara rağmen Dimitrow işçi sınıfının sayısız grevini birlikte örgütledi. 1909'da Parti'nin Merkez Komitesi'ne seçildi. 1913 ve 1923 yılları arasında görevini Parlamento'da yürüttü. 1919'da, Ekim Devrimi'nin ardından Parti, ismini Bulgaristan Komünist Partisi olarak değiştirdi. BKP III. Komünist Enternasyonal'in kurulması için büyük çaba gösterdi.

1920 seçimlerinde BKP yüzde 20 oyla Parlamento'da ikinci Parti konumuna gelmişti ancak öngördüğü programı hayata geçiremiyordu. 1923 Dimitrow ayaklanma çağrısı yaptı ancak ayaklanma acımasızca bastırıldı ve Dimitrow gıyabında ölüm cezasına çarptırıldı.

Bu yıldan sonra Dimitrow'un politik sürgün yaşamı başladı. Dimitrow, III. Enternasyonal tarafından Balkan Ülkeleri Sorumlusu olarak atandı. Bu görevi itibarıyla birçok kez Viyana'ya gitti, Avusturya Komünist Partisi'nde yaşanan sorumlardan kaynaklı bir dönem fiili olarak AKP'nin başkanlığını yaptı.

27 Şubat 1933'te Alman Meclis Binası (Reichstag) yanarken Berlin'deydi. Berlin'de illegal kalan Dimitrow 9 Mart 1933'te tutuklandı. Almanya'da tutuklu olduğu sırada Sovyetler Birliği Dimitrow'u Sovyet vatandaşlığına aldı. 27 Şubat 1934'te Sovyetler Birliği'ne gönderildi. 1935'te III. Enternasyonel Genel Sekreterliği'ne seçildi. Dimitrow bir yandan uluslararası görevlerini yerine getirirken diğer yandan da 1941'den itibaren BKP önderliğinde silahlı halk ayaklanmasını hazırlıklarını yaptı. Kasım 1945'te Bulgaristan'a dönen Dimitrow, 1946'da Bulgaristan Başbakanı seçildi. Dimitrow yaşama 1949'da Moskova'da veda etti.

"İtiraf etmeliyim, dilim keskin ve sert. Benim savaşım ve yaşamım da hep keskin ve sertti. Ancak bu dil açık ve dürüst bir dildir. Ben olanların adını koyuyorum. Ben burada müvekkilini görevi gereği savunan bir avukat değilim. Ben kendimi, suçlanan bir komünisti savunuyorum. Ben, komünist devrimci onurumu savunuyorum. Ben düşüncelerimi, komünist dünya görüşümü savunuyorum. Ben hayatımın anlamını ve içeriğini savunuyorum..."

Böyle diyordu Dimitrov, Alman meclisi Reichstag'ı kundakladığı gerekçesiyle çıkarıldığı mahkemede.

Tarihçilerin bir kısmı, Nazilerin meclis yangınında en büyük hatalarının Dimitrow'u tutuklayıp yargılamak olduğunu söylediler. Doğru bir tespit ediyorlardı, çünkü Leipzig duruşması ya da diğer adıyla Meclis Yangını Duruşması tarihe komünistlerin kararlılığını, gücünü ve davaya olan inançlarını kazıdı.

Faşizm, Dimitrow'u suçlayarak asıl olarak gözünü Sovyetler Birliği'ne dikmişti. Hedef bir yandan içerde komünist avına çıkmak, faşizmi yer-

leştirmek diğer yandan da Sovyetler Birliği'ni düşman ilan etmektir. Kaldır-dıkları taş

ayaklarına düştü. Dava sonunda tüm dünya Alman devletinin simgesi olan meclisi, Nazilerin yaktığını biliyordu artık.

Önce Dimitrow'un kendisine avukat tutması yasaklandı. Duruşma için önerdiği şahitlerin hiçbirini kabul edilmedi. Savunması için gerekli hiçbir malzeme verilmedi. Davanın siyasi bir dava olması gerekçesi ile Reichsgericht, yani siyasi davalara bakan Leipzig'deki mahkeme dava ile görevlendirildi. Mahkemenin başkanı faşistlerle aynı görüşte olmadığı gerekçesi ile değiştirildi. Dünya kamuoyuna "adil bir yargılamanın" sürdüğünü göstermek için binlerce sayfadan oluşan "araştırılmış" dosyalar sunuldu, sanıkları suçlayan 69 şahit bulundu, baş şahit Prusya Başbakanı Göring olmak üzere. Yine duruşmanın demokratik olduğunu göstermek için ve zaferlerinden emin olanların edasıyla radyolardan naklen yayın yapıldı, hapörlere mahkeme dışına yayın gerçekleştirildi... Dimitrow mahkemede konuşmaya başlayana kadar. Şahit olarak mahkemeye gelen ve Alman halkına ve dünya kamuoyuna faşizmin propagandasını yapmak isteyen dönemin Prusya Başbakanı Göring ve faşist şeflerden Goebbels, Dimitrow tarafından paçavraya çevrilene kadar... O günden itibaren mahkemede olup bitenlere yayın yasağı getirildi. Dimitrow, tüm olumsuz koşullara rağmen duruşmanın göstermelik bir duruşma olduğunu, meclisi yakanların faşistlerin ta kendisi olduğunu, savaşın asıl olarak komünizme açıldığını ortaya serdi ve mahkeme salonunu komünizmin propaganda kürsüsü haline getirdi.

Dünyanın gözü bu duruşmaya çevrilmişti. Uluslararası Meclis Yangını Araştırma Komisyonu ünlü İngiliz ve Amerikan hukukçularının katılımıyla kuruldu. Londra'da bir temsili duruşma yapıldı. 21 Eylül'de Leipzig Duruşmaları'nın başladığı gün Uluslararası komisyon kararını dünya kamuoyuna açıkladı. Naziler meclisi kundaklamış, Van der Lubbe adında bir zavallıyı da kullanmışlardı.

Sovyetler Birliği Dimitrow'u vatandaşlığına aldı. Dimitrow ve diğer tutuklular için dünya çapında kampanyalar yürütüldü. Enternasyonal'in temsilcisi, enternasyonalist olağanüstü bir dayanışma ile sarıp sarmalandı. Öyle ki Nazi kamplarında işkence altında Dimitrow'a karşı ifade veren Alman komünistleri ölüm pahasına mahkeme salonunda ifadelerinin hepsini geri aldılar. Faşistler tüm devleti bu dava için seferber etti ancak yenildiler.

Mahkeme delil yetersizliğinden Dimitrow ve diğer üç komüniste beraat kararı verince Dimitrow, mahkeme kararına itiraz etti. Beraat, delil yetersizliğinden verilmemeliydi. Meclisi yakanlar ortaya çıkarılmalıydı. Bu, yargılayan savunmadı. Her şeyin tersine döndüğü, faşizmin gerçek yüzünün tüm dünyanın önüne serildiği bir savunma!

Dimitrow Leipzig duruşmalarında komünizmi savundu, Fatihler 12 Eylül karanlığında komünizmin umudunu yeşertti, yarın bir başka komünist bu görevi üstlenecek. İsimler ve ülkeler değişse de komünistler davalarını her tür korku ve kaygıdan uzak savunmaya devam edecekler.

Dimitrow, şahit olarak mahkemeye gelen Prusya Başbakanı Göring'i sorguluyor. Göstermelik duruşma sonunda hakim bile "Zaten yurtdışında duruşmayı benim değil sizin yönettiğinizi düşünüyorlar." diyor. Aşağıda Leipzig duruşmasından sadece kısa bir kesit aktarıyoruz.

Dimitrow: Şahit bir Başbakan, İç İşleri Bakanı ve aynı zamanda Parlamento Başkanı ve bu Bakan polis teşkilatından sorumlu değil mi?

Göring: Tabi ki sorumlu.!

Dimitrow: O zaman soruyorum, Bay İç İşleri Bakanı 28, 29 Şubat ve ilerleyen günlerde van der Lubbe'nin Berlin Henningsdorf'a nasıl geldiğini, Henningsdorf'daki iltica sürecini, orada tanıştığı iki kişiyi araştırmak ve işbirlikçilerini bulmak için ne yaptı?

Göring: Ben Bakan olarak tabi ki dedektif gibi iz sürmedim, bunun için benim polisim var.

Dimitrow: Ancak siz Başbakan ve İç İşleri Bakanı olarak komünistlerin kundaklama olayını gerçekleştirdiğini, Alman Komünist Partisi'nin yabancı bir ülkenin komünisti olan van der Lubbe aracılığıyla bunu yaptığını açıkladığınızda hem polis teşkilatına hem de mahkemeye yön vermiş olup, meclisi gerçekten kundaklayanları araştırmak için tüm diğer ihtimalleri saf dışı bırakmış olmadığınız mı?

Göring: Yasal olarak polis teşkilatı her olayda iki yönlü soruşturma yapmakla yükümlüdür, izler nereye giderse gitsin, o izi takip etmek yorundalar. Ancak ben polis değilim, sorumlu Bakanım ve bundan dolayı benim görevim suçu işleyen her küçük adamı bulmak değil, bu olayın arkasındaki Parti'yi, dünya görüşünü tespit etmek. Polis tüm izleri takip edecektir mekrak etmeyin. Benim görevim bu suçun politik bir suç olup olmadığını araştırmaktır. Benim görüşüm bunun siyasi bir suç olması ve suçluların aranması gereken yerin (Dimitrow'u göstererek) sizin partiniz olması. (Göring yumruklarını havada sallayarak bağırarak başlıyor) sizin Partiniz katillerin Partisi, yok edilmesi gerekiyor. Ve eğer mahkeme etki altında kalarak sadece bu yönde araştırmışsa, o zaman doğru yapmıştır, doğru izi sürmüştür.

Dimitrow: Bay Başbakan, yok edilmesi gereken Parti'nin dünyanın altıda birini yönettiğini, yani Sovyetler Birliği'ni, ve Almanya'nın Sovyetler Birliği ile diplomatik, siyasi ve ekonomik işbirliğinin olduğunu, Sovyetler Birliği'nden alınan ekonomik siparişler sonucu yüzbinlerce Alman işçinin iş sahibi olduğu biliyor mu?

Mahkeme Başkanı: Burada komünizm propagandası yapmanızı yasaklıyorum.

Dimitrow: Bay Göring burada nasyonal sosyalist propaganda yapıyor. (Göring'e dönerek) Bolşevik dünya görüşü Sovyetler Birliği'nde hakim. Yani dünyanın en büyük ve iyi ülkesinde ve burada Almanya'da bu görüşün Alman halkının en iyi oğullarından milyonlarca taraftarı var. Bunu da biliyor muydunuz.

Göring: (bas bas bağırarak) Ben size Alman halkının neler bildiğini söyleyeyim. Siz Alman halkına karşı terbiyesizce davranıyorsunuz, siz meclisi kundaklamak için buraya geldiniz. Ancak ben buraya, beni bir hakim gibi sorgulamanız ve suçlamanız için gelmedim. Siz benim gözümde bir dolandırıcısınız ve sizin yeriniz darağacı.

Mahkeme Başkanı: Dimitrow, ben size daha önce de burada komünizm propagandası yapamazsınız demiştim. Şahidin bu kadar öfkelenmesine şaşırmanızdır. Size propaganda yapmayı yasaklıyorum. Sadece konuya dair sorular sorabilirsiniz.

Dimitrow: Ben Başbakanın verdiği cevaptan çok memnunum.

Mahkeme Başkanı: Memnun olup olmadığınız beni ilgilendirmiyor. Artık söz hakkınız kalmamıştır.

Dimitrow: Benim bir sorum daha var.

Mahkeme Başkanı: Artık söz hakkınız yok.

Göring (avazı çıktığı kadar bağırıyor): Dışarı atın bu herifi.

Mahkeme Başkanı: Götürün onu.

Dimitrow (iki polisin arasında): Bay Başbakan, sorularımdan korkuyorsunuz herhalde?

Göring (Dimitrow'un arkasından bağırıyor): Sizi hukuk alanı olan mahkemenin dışında ele geçirdiğimizde gününüzü göreceksiniz. Sizi alçak herif.

Devrimci örgütlerde yaşanan **BÖLÜNMELERE** **YAKLAŞIMIMIZ**

Elimize posta kanalıyla ulaşan TİKB(B) merkezi yayın organı “İhtilalci Komünist” in Mart 2008 tarihli 63. sayısında yer alan yazıyı, güncel öneminden dolayı kısaltarak yayınlıyoruz.

Son yıllarda bulunduğu örgütün legalizme kayışına, devrimci politika ve değerlerden uzaklaşmasına, bir bütün olarak tasfiyeciliğin etkisi altına girmesine tepki duyan, bunun iç mücadelesini veren, fakat sonunda kopmak durumunda kalan kişi ve gruplar olduğu gibi; yenilgi yıllarının ağırlığını kaldıramayan, genel olarak tasfiye ve teslimiyet ortamından etkilenen, buna karşı örgütlü bir duruş gösteremeyen, disipline ve denetime gelmeyen, bireysel ve konformist kişi ve gruplar da olmuştur. Bunlar arasındaki ayrımı iyi yapmak gerekir. Birinciler devrimci kaygılarla ortaya çıkarırken; diğerleri aksine devrime kaybettirmekte, örgüt-dışılığı körüklemekte, dolayısıyla tasfiyeciliğin bir parçası olmaktadır.

on yıllarda devrimci örgütlerde artan biçimde parçalanma ve bölünmeler görüyor. Esasında bu, tasfiyecilik dönemiyle birlikte başlayan ve giderek daha da artan bir durum. Dolayısıyla yaklaşık son on yılımıza damgasını vuran bir olgudan bahsediyoruz.

Yenilgi döneminin uzaması, tasfiyecilik hastalığının nesnel zeminini var edebilmiş, bu da örgütlerin içinde hoşnutsuzlukları ve muhalefeti arttırmıştır. Ayrışma ve kopuşmanın bir yönü budur. Bir diğer yönü ise, yenilgi ve gerileme yıllarında devrimci kararlılık, inanç ve sabıra çok daha fazla ihtiyaç olmasıdır. Bu yıllar zordur ve her kişi ve örgüt açısından “sınanma” yıllarıdır. Bu sınavdan başarıyla çıkmayanlar, şu ya da bu biçimde dökülürler. Kimisi bunu açıktan düzene dönerek yapar, kimisi de çeşitli siyasal argümanlarla süsleyip perdeleyerek...

* * *

Son yıllarda bulunduğu örgütün legalizme kayışına, devrimci politika ve değerlerden uzaklaşmasına, bir bütün olarak tasfiyeciliğin etkisi altına girmesine tepki duyan, bunun iç mücadelesini veren, fakat sonunda kopmak durumunda kalan kişi ve gruplar oldu-

ğu gibi; yenilgi yıllarının ağırlığını kaldıramayan, genel olarak tasfiye ve teslimiyet ortamından etkilenen, buna karşı örgütlü bir duruş gösteremeyen, disipline ve denetime gelmeyen, bireysel ve konformist kişi ve gruplar da olmuştur. Bunlar arasındaki ayrımı iyi yapmak gerekir. Birinciler devrimci kaygılarla ortaya çıkarken; diğerleri aksine devrime kaybettirmekte, örgüt-dışılığı körüklemekte, dolayısıyla tasfiyeciliğin bir parçası olmaktadır.

Devrimci kaygılarla hareket edenlerin, ayrılış öncesi iç mücadelede tüm yöntemleri tüketip tüketmediği, iç mücadelenin gerektirdiği direnci ve çabayı gösterip göstermediği, ayrılıştan sonraki tutumu vb. tartışılabilir. Zaten siyasi arenada yer alıp alması da bu konuda gösterdiği/göstereceği tutumla ilintilidir. Fakat çıkış noktalarının devrimci olması, onlara yaklaşımımızı farklı kılar. Bu tür kopuşlar, tasfiyeciliğe karşı devrimci duruşun güçlenmesi bakımından anlamlıdır. Elbette buna uygun bir pratik sergilenmesi koşuluyla...

Siyaseten doğru bir noktada olmak önemlidir kuşkusuz; ancak yaşamda karşılık bulmadığı sürece sadece doğruları sıralamak da bir anlam taşımaz. Ayrıca pratikte kendini var edemeyenler, ayrılışları devrimci temelde bile olsa, bir süre sonra erimeye mahkumdur. Ya örgüt olma iradesini gösterip sınıf mücadelesinde tutunmayı başaraklar, ya da devrimci gördükleri bir

yapının içinde yer alacaklardır. Aksi halde niyetlerden bağımsız olarak düzene karışmakla karşı karşıya kalırlar.

Dönem yükseliş dönemi olmadığı için, devrimci ayrışmaların da kendini varedebilmesi hiç de kolay olmamaktadır. O yüzden de '80 öncesinden farklı olarak, son yıllardaki bölünmelerde ayakta kalabilme, daha güçlü bir şekilde kendini ortaya koyabilme, neredeyse yok gibidir. Bu yönüyle kendimizin tek örnek olduğunu söyleyebiliriz. Bunda tasfiyeciliğe karşı mücadeleyi siyasal yönden güçlü bir şekilde vermemiz kadar, doğru yöntemlerle savaşmamız ve iradi çabalarımız rol oynamıştır.

* * *

Ne var ki, son dönemde karşılaştığımız bölünme ve ayrışmalar, sözünü ettiğimiz ayrışmalara benzemektedir. Kendilerine “oluşum”, “kolektif” gibi isimler veren, bir örgüt olma iddia ve hedefini bile taşımayan bu grupların, gelecekleri olmadığı gibi, devrime faydaları da yoktur. Aksi ne tehlikeli ve zarar vericidir. Çünkü her şeyden önce örgüt fikrini deforme etmekte, disiplinsizliği, bireyciliği körüklemektedirler. Bunlara yaklaşımımız da doğal olarak, devrimci gördüklerimizden farklı olacaktır.

Yıllar önce de belirttiğimiz gibi, her kopuş ve ayrışmayı devrimci görmeyiz, görmüyoruz. İlk başta tarafların ideolojik-siyasal duruşunu öğrenir, tutumumuzu ona göre belirleriz. Bunu, mücadele yol ve yöntemleri, bunun devrimci bir tarzda yapılıp yapılmadığı izler. Elbette tarafların devrimci geçmişleri, kişisel özellikleri de önemlidir. Bütün bunların toplamında, kimin daha devrimci bir yöneliş içinde olduğu, kimin bunu durdurmaya çalıştığı ve geriyi temsil ettiği ortaya çıkacaktır. Tavrımız da buna göre şekillenir ve ilişki o temelde yürütülür. Bununla birlikte; herhangi bir örgüt içinde yaşanan ayrışma ve bölünmenin nedenlerini doğru bulmayışımız, -hatta ayrılan tarafı daha geri bulduğumuz koşulda bile- onlara dönük şiddeti onaylamamız, buna sessiz kalmamız söz konusu olamaz. Bunların ikisi farklı şeylerdir. Ne var ki, hemen her ayrışma-kopuşma döneminde böylesi olaylarla karşılaşmakta, bu da genel olarak devrime zarar vermektedir. Keza kitlelerde devrimcilere

karşı varolan güvensizliği daha da dep-
reştiren bir rol oynamaktadır.

* * *

Burada üzerinde duracağımız önemli bir diğer nokta; devrimin yenilgi ve ge-
rileme yılları uzadıkça, her örgütte çeşit-
li biçimlerde hoşnutsuzlukların artması,
fakat bunun örgüt içinde mücadelesinin
doğru düzgün verilmemesidir. Bunda bir
faktör, hoşnutsuz kişi ve grupların böyle
bir mücadeleyi göze alacak bir kararlılık
ve direngenlik göstermemesi ise; diğeri,
birçok örgütte bunun kanallarının yete-
rince açık olmamasıdır. Örgüt içinde
eleştiri-özeleştiri mekanizmasının doğ-
ru-düzgün işlememesi, altın üstü, üstün
altı denetlemesinin tam olarak yapılma-
masıdır. Hatta örgüt içi demokrasinin en
önemli organı olan, kongre ve konfe-
ranslar yıllarca yapılmamakta, tüzüksel
normlar yaşama geçirilmemektedir. Kongre ve konferansların yapılmaması,
ya da on yılları bulması, tek tek kişi ve
grupların kopmasındaki önemli faktör-
lerden biridir.

Bu durum, doğru bir iç mücadelenin
yürütülmesini neredeyse olanaksız kılar.
Bir de buna herhangi bir ayrışmada şid-
dete başvurma eklenince, muhalif kişi
ya da grupların kendilerini ifade edebil-
meleri veya devrimci gördükleri farklı
bir yapıya geçebilmeleri, daha da zorlaş-
maktadır. Devrimci örgütler bu tutumla-
rıyla, adeta “bana yar olmayan kimseye
yar olmasın” anlayışıyla hareket etmek-
te, kendinden kopanların düzene karışıp
mücadeleden elini eteğini çekmelerini
yeğlemektedir.

Fakat şurası da açıktır ki, birçok ko-
puş, doğru temelde ve doğru yöntemler-
le olmamaktadır. Kimi kişi ve gruplar, iç
mücadelenin gereklerini yerine getirme-
den ayrılmakta, ya da yorgunluğunu, ge-
rilemesini siyasi görüş farklılığıymış gi-
bi göstermeye çalışmaktadır. Bunları
onaylamamız mümkün değildir. Özel-
likle de böylesi dönemlerde iç mücadele
daha büyük bir önem kazanır. Doğru
olan; sonuna dek bu mücadeleyi yürüt-
mek, bunun tüm yollarını tüketmektir.
Tabi ki, bir noktadan sonra “aynılar ay-
nı, ayrılar ayrı” yerde olacaktır. Bu, eş-
yanın doğası gereğidir.

Daha yıllar önce “devrimci kopuşu-
muz”dan sonra kaleme aldığımız yazıda
bunları açıkça ortaya koyduk... Ve bu
tür kopuşlara yaklaşımımızı şu şekilde
ifade ettik: “Nasıl ki genel olarak ‘bir-
lik’in olumlanması, her ‘birlik’ girişimi-
nin kutsanacağı anlamına gelmiyorsa,

**Örgüt bütünlüğü
korunuyormuş gibi
görünerek örgütsüzlü-
ğü meşrulaştırmak da,
ayrılıp kendisini ayrı
bir isimle ifade ederek
örgütsüzlüğü savun-
mak da, bu dönem
devrimci hareketin
karşısına, ciddi bir
tehdit ve tehlike ola-
rak çıkmaktadır. Dev-
rim, örgütlü bir mü-
cadelenin ürünü ola-
caktır. Örgütlü duruş
ne kadar güçlü olur-
sa, iç sağlamlık ne ka-
dar iyi inşa edilirse,
faşizmin saldırıları
karşısında başarı şan-
sı, o ölçüde artar.**

**Örgütsüzlüğün ve
bireyciliğin yaygınlaş-
ması, burjuvazinin
tercihidir. Çünkü par-
çalanmış, örgütün di-
siplininden, gücün-
den, kolektifin irade-
sinden kopmuş birey
ve grupları çok daha
rahat etkisi altına ala-
bilir, yok edebilir.
Ona karşı savaşıma
azmi ve iddiasında
olan devrim cephesi-
nin, en büyük silahı
örgütüdür. Bu nede-
le her türlü örgütsüz-
leşmenin karşısında
duruyor, tasfiyeciliğin
örgütsüzleştirici tüm
görünümüne karşı
mücadele ediyoruz.**

her ayrışma da aynı şekilde olumlana-
maz. Burada temel kriter, ayrışma (bir-
leşme) noktalarının devrimci bir temel
üzerinde yükselip yükselmediği ve mü-
cadele yöntemlerinin devrimci tarzda
yürütülüp yürütülmediğidir. Kısaca, be-
lirleyici olan işin özü, içeriğidir.” (Yol
Ayrımı sf.9)

Yine aynı yazıda devrimci örgütlere
kehanet niteliğinde uyarılarımız olmuş-
tu. “Dün tasfiyeciliği DY ve TDKP ile
sınırlayanlar, bugün de PKK ile sınırla-
ma gafletini sürdürüyorlar. En fazla ge-
nel olarak tasfiyecilik olgusundan söz
etmekle yetiniyorlar. Bunun her yapıda
nasıl tezahür ettiğine, aslolarak da ken-
di yaşadıkları tasfiyeciliğe hiç dokunul-
muyor. Bu konuda özeleştirel bir yakla-
şım gösterilmezse ve iç dinamikler hare-
kete geçilerek aşılamazsa, devrimci ha-
reket daha çok bölünme ve ayrışma ya-
şayacak ve ne yazık ki, daha sancılı ve
uzun süreli bir mücadele seyri izleye-
cektir.” (age, sf.12)

O günden bu yana gerçekten de bir-
çok bölünme ve parçalanma birbirini iz-
lemiştir. İç mücadele, doğru zeminde ve
doğru yöntemlerle yürütülmezken; gö-
rüş ayrılıkları, yanlış biçimleri meşru-
laştırılan yeni yol ve yöntemler bularak
kendini ifade etmeye başlamıştır.

* * *

Tasfiyeciliğin en önemli göstergesi
ve devrime verdiği en büyük zarar, ör-
gütsüzlüğün propagandasını yapması-
dır. Fakat örgütsüzlük, sadece ayrılan
kişi ve gruplarca pompalanmamaktadır.
Örgütlerin içinde de örgütsüzlüğün ya-
yılması ve bunun giderek meşrulaşması
sözkonusudur. Bu da tasfiyeciliğin ör-
gütlü bir görüntü altında sürdürülmesin-
den başka bir şey değildir.

Son yıllarda devrimci yayın organla-
rında isimle yazıların çıkması, bunun
bir tezahürüdür. Gerçek ya da kod isim-
le bir konu ile ilgili farklı görüşler ifade
edilmekte, bu durum o yapının kitlesi-
nin kafasını iyice karıştırmaktan başka
bir sonuç doğurmamaktadır. (...) Daha
da önemlisi, aynı yapı içinde yereldikla-
rı halde herkes kendine daha yakın bul-
duğu görüşü savunmakta, o görüşü ifa-
de eden kişiye yakınlık duymakta, fiilen
bir bölünme yaşanmaktadır...

Kimi örgütler ise, adeta çok parçalı-
lığın teorisini yapmakta, bir parti çatısı
altında çok farklı, hatta birbirine zıt
(Maocu “iki çizgi mücadelesi”) görüşle-
rin olabileceğini savunmaktadırlar.
MKP, II. Kongresinde kendi içlerindeki

fikir ayrılıklarını yazılı olarak da ka-
muoyu ile paylaşma kararı aldığını açık-
lamıştır. Bunu da “örgüt içi demokrasi”
olarak sunabilmektedir. Bu, “hizipli
parti” anlayışının ileri bir noktaya taşın-
masıdır.

Böylece farklı görüşler, bir örgüt
içinde tutulmaya çalışılmakta fakat ger-
çekte parçalı örgüt yapısıyla, Leninist
tek merkeze bağlı çelik disiplinli parti
anlayışından uzaklaşmaktadır. Farklı
görüşleri, bu şekilde ne kadar bir arada
tutabilecekleri de şüphelidir. Bölünme
ve parçalanmaların en çok da “yüz çi-
çek açsın, yüz fikir tartışsın” diyen ve
“iki çizgi mücadelesi”ni savunan Mao-
cu örgütlerde çıkması manidardır.

Sonuçta ayrılıkları önleme adına ge-
liştirilen bu tür yöntemler, örgüt fikrine
daha fazla zarar vermekte ve daha tehli-
keli bir hal almaktadır.

* * *

Son olarak TKP/ML’de yaşanan ay-
rışma, bu sorunu yeniden gündeme taşı-
dı. Sonrasında çeşitli dergi sayfalarına
da konu olan bu durumu, yoldaşlarımızın
doğrudan bilgilenebilmesi ve tutumumuzun
resmi olarak ortaya konulması bakımın-
dan kısaca özetlemek yararlı olacaktır.

Bilindiği gibi devrimci-demokrat
yapılar arasında yaşanan şiddeti durdur-
mak için geçtiğimiz yıllarda bir plat-
form oluşturulmuştu. Bu platforma şid-
dete maruz kaldığını söyleyen çeşitli
gruplar başvurmuştur. Geçtiğimiz ay-
larda TKP/ML’den ayrılan bir grup da
bu savla platforma başvurmuştur. Daha
önceki başvurularda olduğu gibi, bu
başvurunun da gündeme alınmasından
ve tarafların dinlenmesinden yana ol-
duk. Durum hakkında bir fikir sahibi
olup karara varabilmek, ancak böyle
mümkün olabilirdi. Aksi takdirde plat-
formun varlık nedeni tartışmalı hale ge-
lir, anlamını yitirirdi. Yani soruna ilke-
sel düzeyde yaklaştık. Hangi örgüt ol-
duğunun önemi yoktu.

Sonuçta platform konuyu gündemi-
ne aldı ve tarafları dinledi. ... Ne var ki,
TKP/ML, platformun araya girmesini
istemiyor, kendi kararlarını uygulamak-
ta kararlı olduklarını bildiriyordu. Dola-
yısıyla platformun iradesini tanımıyor-
du. Platformun bu konuda ısrarına rağmen
değişen bir şey olmadı. Bunun so-
nucu platform da yazılı bir metin yayın-
layarak durumu taraflara bildirme kara-
rı aldı. Metinde bu tür ayrışmalarda uy-
gulanan şiddete karşı olunduğu yazılı-
yordu.

Böyle bir metnin yazılı hale getirilmesi, yaşananların resmiyete dökülmesi bakımından gerekliydi. Fakat metnin devrimci dergilerde yayınlanması gerekmiyordu. Zaten kendi yayın organlarımızda yayınlamadık da. Bu, sadece iki tarafı ve platformda bulunan kurumları ilgilendiriyordu, bunun dışına taşmasının, kitlelerde devrimcilere karşı varolan güvensizliği daha da arttıracakını düşünüyorduk. Fakat İşçi-Köylü dergisi bunu kendi eleştirileriyle birlikte kitleye duyurdu. Metnin altında imzası bulunan kurumların, platformdaki bazı devrimci yapıların etkisinde kaldığını söyleyerek... Ve platform bileşenleri içinde kendinden ayrılanlara nasıl şiddet uyguladığını hatırlatıp, “önce bunları mahkum edin” çağrısı yaparak... Kendini örgüt olarak görmeyen ayrılan grubun, platform bileşenleri tarafından nasıl örgüt haline getirildiğini söyleyerek...

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, biz soruna ilkesel yaklaşıyoruz. Yayınlarımızı az-çok takip eden herkes, bu tür durumlarda nasıl yaklaştığımızı rahatlıkla öğrenebilir. Bağimsız karar almada ve bu kararı herkese karşı savunmada en küçük bir tereddüdümüz olmamıştır. Platform içinde yer alıp da geçmişte kendinden ayrılanlara şiddet uygulayanlar olmuştur ve bunlar daha o yıllarda yine tarafımızca eleştirilmiş, hatta ciddi tavırlar da alınmıştır. ...Ancak bu durum, bugün oluşan platformun önemini ortadan kaldırmaz. Ve TKP/ML’ye de ona dayanarak şiddet uygulama hakkı vermez. Çünkü “kötü örnek” örnek değildir. Devrimci şiddet; ihbarcılara, örgütün sırlarını ifşa edenlere, kolektifin malını zimmetine geçirenlere karşı meşrudur kuşkusuz. Bunu kanıtladıkları durumda, devrimci kurumlar gereğini yapacaklardır. Ama açıklama gereği bile duymamak ve her ayrışmada bu tür sözlerle şiddeti meşru göstermeye çalışmak, kabul edilemez.

Diğer yandan TKP/ML’den ayrılan grubun neyi savunduğu tarafımızdan fazla bilinmemektedir. Dolayısıyla onları devrimci görüp görmemek söz konusu değildir, bu yönde bir fikir de belirtmiş değiliz. Örgüt olarak görmemiz ise, mümkün değildir. Zaten ayrılanlar da kendilerine “oluşum” demektedir. Fakat bütün bunlar, devrimci bir yapıdan şu ya da bu nedenle ayrılan kişi veya gruplara maddi bir temeli olmadan şiddet uygulanmasına karşı çıkmamıza engel olamaz. Devrime zarar veren her durum bizi ilgilendirir ve doğallığında tavır almamızı gerektirir. Devrimci hareket üzerine musallat olan bu hastalıktan kurtulmalıdır.

* * *

Örgüt bütünlüğü korunuyormuş gibi görünerek örgütsüzlüğü meşrulaştırmak da, ayrılıp kendisini ayrı bir isimle ifade ederek örgütsüzlüğü savunmak da, bu dönem devrimci hareketin karşısına, ciddi bir tehdit ve tehlike olarak çıkmaktadır. Devrim, örgütlü bir mücadelenin ürünü olacaktır. Örgütlü duruş ne kadar güçlü olursa, iç sağlamlık ne kadar iyi inşa edilirse, faşizmin saldırıları karşısında başarı şansı, o ölçüde artar.

Örgütsüzlüğün ve bireyciliğin yaygınlaşması, burjuvazinin tercihidir. Çünkü parçalanmış, örgütün disiplininden, gücünden, kolektifin iradesinden kopmuş birey ve grupları çok daha rahat etkisi altına alabilir, yok edebilir. Ona karşı savaşıma azmi ve iddiasında olan devrim cephesinin, en büyük silahı örgütüdür. Bu nedenle her türlü örgütsüzleşmenin karşısında duruyor, tasfiyeciliğin örgütsüzleştirici tüm görünümüne karşı mücadele ediyoruz.

Yol Ayrımı’ndan...

Dünya komünist ve devrimci hareketinde olduğu gibi Türkiye devrimci hareketinde de ileriye doğru atılan adımlar, sıçramalar ve gelişme; ayrışma ve kopuşma üzerinden gerçekleşmiştir. Bir başka ifadeyle iç mücadele ve yol ayrımları, bu yöndeki sancılıların, birikimlerin üzerinde patlamış ve kendi yolunu açmıştır. Başta Bolşevik Partisi olmak üzere birçok komünist partinin ve ülkemizdeki devrimci örgütlerin tarihi incelenirse, bu gerçek tüm çıplaklığı ile karşımıza çıkar.

Elbette buradan her ayrışmanın ileriye, geleceği temsil ettiği gibi düz bir sonuç çıkarılamaz. Nasıl ki genel olarak ‘birlik’in olumlanması, her ‘birlik’ girişiminin kutsanacağı anlamına gelmiyorsa, her ayrışma da aynı şekilde olumlanamaz. Burada temel kriter, ayrışma (birleşme) noktalarının devrimci bir temel üzerinde yükselip yükselmediği ve mücadele yöntemlerinin devrimci tarzda yürütülüp yürütülmediğidir. Kısaca, belirleyici olan işin özü, içeriğidir.

Bu yaklaşım genel kabul görmekle birlikte, iş somut durumun değerlendirmesine, bir ayrışma ya da birleşmenin tahliline ve onun üzerinden alınacak tavra gelip dayanınca, çok farklı kriterler ön plana çıkabilmekte ve aslında üzerinde esas yoğunlaşılması gereken yöne itibar edilmediği görülmektedir.

Sorunu devrimin değil, bir örgütün sorunu olarak görmek; o örgütü de, dost ve müttefik olarak değil de, rakip ve düşman şeklinde algılayıp yaşanan iç kaosu ve görece zayıflamaları içten içe sevinçle karşılamak ve kendi doğruluğunu buradan kanıtlamak gibi bir anlayış ne yazık ki, hakim durumdadır. Böyle olunca hiçbir parti ya da örgüt, devrim ve kendi örgütü adına doğru sonuçlar çıkarmamakta ve benzer sorunları farklı biçimlerde yaşaması kaçınılmaz olmaktadır. ...

Bugün devrimci olan yönü/kesimi, her tür pragmatist kaygının üzerine çıkarak desteklemek, ona güç katmak, tasfiyeciliğe karşı devrimin safında yer almak, devrimci olmanın/kalmanın, mihenk taşlarından biridir. Bu konudaki tutum, içteki çürüme, yozlaşma ve bozulmayı açığa vuran bir turnosol işlevi gördüğü gibi, bundan devrimci yönde sıyrılma arzusu ve çabasının boyutu ve olanağını da ortaya çıkarmaktadır. (...)

Dün tasfiyeciliği DY ve TDKP ile sınırlayanlar, bugün de PKK ile sınırlama gafletini sürdürüyorlar. En fazla genel olarak tasfiyecilik olgusundan söz etmekle yetiniyorlar. Bunun her yapıda nasıl tezahür ettiğine, aslolarak da kendi yaşadıkları tasfiyeciliğe

hiç dokunulmuyor. Bu konuda özeleştirel bir yaklaşım gösterilmezse ve iç dinamikler harekete geçilerek aşılamazsa, devrimci hareket daha çok bölünme ve ayrışma yaşayacak ve ne yazık ki daha sancılı ve uzun süreli bir mücadele seyri izleyecektir. (...)

Bizim gibi Türkiye devrimci hareketinde direniş ve yeraltı geleneği ile tanınmış bir örgütte tasfiyecilik yaşandığına göre, birçok devrimci hareketin de kendini bu yönden gözden geçirmesi ve etkilerinden arınması yönünde uyarılarımız olmuştur. Fakat ne yazık ki, karşılık bulamamıştır...

’80 sonrası tasfiyecilik sürecini sadece bu olguyu kabul etmekle aştığını zannedenler, aynı yanılgıyı sürdürüyorlar. O dönem tasfiyeciliği örgüt anlayışı ve politikalarında aramayıp, kişilerle ya da yönetim organlarıyla açıklayanlar, şimdi de topu yasal yayın organına ve legal kurumlarına atarak sıyrılma aczi gösterebiliyorlar. Böyle yaparak aslında Menşevik örgüt anlayışlarını ele verdiklerini fark etmiyorlar bile...

Demagoji ve manipülasyonla gerçekler en fazla belli bir süre gizlenebilir. Hele de mücadelenin keskinleştiği ortamlarda uzun süre onları yok sayarak yaşayabilmek mümkün değildir. Bunu faturası acı bir şekilde ödenir yine. Tasfiyeciliğin Kürt ulusal hareketi şahsında devrimci hareketin merkezine oturduğu bu dönemde bile, ne bütünlüklü bir kavrayış, ne de her hareketin kendini yeniden süzgeçten geçirmesi gibi doğru ve yerinde bir yaklaşım söz konusudur. Yaklaşım böyle olunca, kaosların ve bölünmelerin zeminini hazırlanmaktadır...

Esasında Türkiye devrimci hareketi bu yönde önemli bir birikimin üzerinde oturmaktadır. Ancak bu birikimin yeterince özümsemediği, sindirildiği ve doğru dersler temelinde kendini aştığı söylenemez. Daha çok tek tek örgütlerin ‘iç sorunu’ olarak görülmekte, ya didikleme ve dedikoduculuk; ya da bananeci hayırhah bir tutum sergilenmektedir. Böyle olunca gerekli olan alınmamakta ve ne yazık ki, ‘tarihin tekerrür etmesi’ne zemin hazırlanmaktadır...

Vurgumuz; ne kadar köklü bir tarihe ve birikime sahip olunursa olunsun, asla devrimci uyanıklığın elden bırakılmaması, ‘bize bir şey olmaz’ yanılsaması ve böbürlenmesinden uzak durulmasıdır... Devrimci hareketimiz ‘deneme-yanılma’dan artık kurtulmalıdır. Yaşanılanlar ancak ondan dersler çıkarıldığı oranda ‘tecrübe’ olur. Aksi halde, zaman hebayaya akıp gider ve bir arpa boyu yol alınmaz.

Ağustos 2000

*"Açlar dizilmiş açlar
Ne erkek, ne kadın ne oğlan, ne kız
sıska cılız
eğri büğrü ağaçlar!*

Bunlar!

*Yürüyen parçaları
o kurak toprakların*

Kimi

*kemik dizlerine
vurarak*

yuvarlak

bir karın

taşıyor!

Kimi

deri... deri!

Yalnız yaşıyor gözleri!

Uzaktan

simsiyah sivriliği

nokta nokta uzayıp damara batan

kocaman başlı bir nalin çivisi gibi

deli gözbebekleri

gözbebekleri!"

Ekonomik kriz her geçen gün

biraz daha derinleşerek yayılıyor!

Kriz derinleştikçe açlık ordusu büyüyor...

Ve açlık, önce yoksul çocukları vuruyor...

